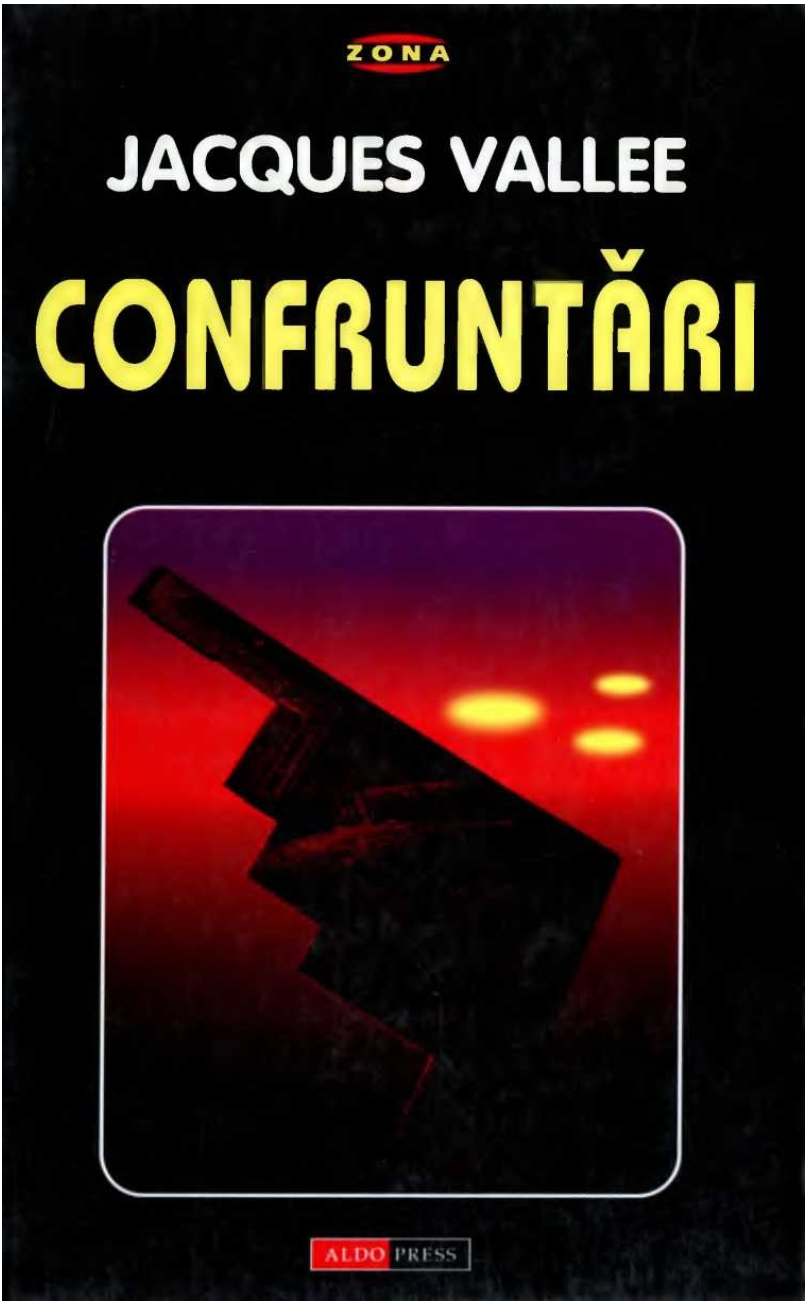

Jacques Vallée
Confruntări
Lucrarea prezintă relatări ale martorilor oculari şi

studii asupra unor cazuri din SUA, Europa şi America de Sud unde dr. Vallée a cercetat personal pretenţii de observaţii OZN, întâlniri apropiate, ocazionale şi chiar... fatale.

Completat cu hărţi, schiţe, diagrame şi fotografii făcute la faţa locului, acest studiu oferă o privire de ansamblu asupra fenomenului OZN realizată de un specialist recunoscut pe plan mondial.

ISBN 973 – 9085 – 23 – 7

ZONA

Colecţia fenomenelor stranii
Colecţia întâmplărilor enigmatice
Colecţia realului îngemănat cu fantasticul
Colecţia frontierelor cunoaşterii

Jacques Vallée
Confruntări!
Traducere de Rodica Adriana Cândea
Aldo Press

CONFRONTATIONS
A Scientist's Search for Alien Contact by Jacques Vallée

Editor ALDO PRESS *s.r. L*, 1998, Bucureşti

Copyright
© 1990 by Jacques Vallée © 1990 by Random House, Inc. (hărţi şi diagrame)

Traducere
Rodica Adriana Cândea

Informaţii şi comenzi ramburs:
C. P. 76 – 161, Bucureşti, 77450, România
ISBN 973 – 9085 – 23 – 7

Dedic această carte lui Aimé Michel, care acum 30 de ani mi-a sugerat să caut sub masca superficială a realităţii şi care m-a învăţat „să scutur pomul lăudat" al ştiinţei

Cuprins

Omagiu 9
Prolog 13
Introducere 27
Partea I: O PARADĂ A PARAMETRILOR 37
1. Megawaţi 41
2. Cer lichid 57
3. Focalizarea infinitului 74
Partea a doua: LECŢII DE UMILINŢĂ 85
4. Broasca de la fabrica de vinuri 90
5. Alarmă pentru fum 100
6. Cercetarea farului 110
Partea a treia: PREŢUL CONTACTULUI 123
7. Informaţii botanice 127
8. Date clinice 140
9. Impact mortal 153
Partea a patra: URMĂRIND INTRUŞII 173
10. Profilurile vizitatorilor 180
11. Happylamp 198
12. Copper Medic 219
Partea a cincea: MIEZUL PROBLEMEI 235
13. Vânători de căprioare 241
14. Raze puternice 258
15. Adevărul fundamental 265
Concluzii 273
Anexă: Aducând ordine în haos 277
Index de cazuri 293
Note 298

Omagiu în orice domeniu, progresul necesită posibilitatea de a acţiona asupra gândurilor şi a argumentelor multor oameni. Aceasta este în special adevărat atunci când obiectul cercetării se află dincolo de graniţa recunoscută a ştiinţei convenţionale. În această activitate am beneficiat de o reţea întinsă de prieteni şi

colegi care au acceptat cu generozitate să schimbe idei şi informaţii cu mine de-a lungul multor ani. Sunt prea numeroşi pentru ca numele lor să fie menţionate aici; mulţi dintre ei doresc să rămână anonimi din motive personale sau profesionale. Dintre ei, pot să afirm public că datorez o recunoştinţă deosebită următoarelor persoane şi grupuri:

— Colegilor mei din cercurile ştiinţifice şi de afaceri care m-au încurajat în această cercetare, în special dr. Peter Sturrock de la Universitatea Stanford, dr. Harold Puthoff de la Institutul de Studii Aprofundate din Austin, dr. Richard Haines de la NASA şi Universitatea de Stat San José, dr. Ed May şi dr. Charles Rosen de la SRI International, Steve Miliard de la METRICOM, dr. Douglas Price-Williams de la UCLA, dr. Keith Harary de la Institutul de Psihologie Avansată, dr. Claude Polier şi Jean Jacques Velasco de la CNES, Dr. Pierre Guerin de la Institutul de Astrofizică, dr. Arthur Hastings de la Institutul de Psihologie Transpersonală, profesorului Flavio Lago din Rio de Janeiro, profesorului Agobar Oliveira de la Universitatea Fortaleza, dr. Richard Niemtzow de la Baza Forţelor Aeriene din Brooks, William T. Powers de la Universitatea Nord-Vestică şi Fred Beckman de la Universitatea din Chicago; membrilor Asociaţiei Internaţionale Judiciare din Statele Unite ale Americii şi Brazilia, precum şi altor specialişti mai ales din domeniul aplicării legilor şi al ştiinţelor medicale pe care îi înţeleg că doresc să-şi menţină numele în afara controversei OZN;

— Acelor membri ai comunităţii de cercetări OZN care au lucrat neobosiţi ca să elucideze fenomenul şi care m-au încurajat să-mi exprim părerile, chiar când acestea contraziceau unele dintre teoriile lor preferate;

Preţuiesc în mod special schimburile de păreri amicale şi informative cu Mimi Hynek, Gordon Creighton, John Keel, Jenny Randles, Pierre Lagrange, Bertrand Meheust, Whitley Strieber, Hilary Evans, Antonio Ribera, Salvatore Freixedo, Carlos Ortiz de la Huerta, Fabio Zerpa, Michel Figuet, Alexander Kazantsev, Dennis Stacy, Linda Strand, Robert Girard, Monica Williams şi Sir John

Whitmore.

— Celor care m-au ajutat în mod direct sau indirect în chestiuni specifice de investigare a cazurilor şi în cercetarea mea în vasta documentaţie a fenomenului, în special lui Richard Sigismond, Bill Murphy, Stanley Ferguson, Tom Adams, Bruce Scott, Ted Phillips, Tom Gates, Tina Choate, Brian Myers, Jean-François Boedec, Eve Bemi, Bill Calvert, Enrique Castillo, Jim McCampbell, regretaţii Ed şi Jeanie Mills, Carlos şi Ricardo Vilchez, Irene Granchi, Linda Howe, Adalberto Ujvari, Mark Uriarte, John Williams şi Daniel Rebisso Giese;

— Tuturor martorilor fenomenelor descrise în acest volum, care au avut curajul să-mi vină în întâmpinare cu observaţiile lor şi care mi-au încredinţat detalii ale experienţei lor;

— În memoria pionierilor cercetărilor OZN care nu se mai află printre noi: dr. J. Allen. Hynek, dr. Olavo Fontes, Jim şi Coral Lorenzen, dr. James McDonald, Donald Keyhoe şi Charles Bowen, pe urmele cărora păşim neîncetat;

— Lui Ned Leavitt de la William Morris şi editorului meu de la Ballantine, a căror îndrumare a făcut posibilă publicarea acestei lucrări;

— Lui Emery Reiff, care a avut răbdarea să descifreze şi să prelucreze manuscrisul acestei cărţi;

— Şi bineînţeles lui Janine, mamei mele şi copiilor mei, care au înfruntat cu curaj valurile vieţii, investigând fenomenele evazive şi bizare descrise aici.

Prolog într-o frumoasă zi de la sfârşitul lui aprilie 1980, mara trezit urcând un deal abrupt de-a lungul golfului oraşului Rio de Janeiro, pentru a localiza locul unde a avut loc cel mai dramatic eveniment OZN. Era un caz în care doi oameni fuseseră găsiţi morţi în circumstanţe pe care poliţia nu le putuse explica. Majoritatea credeau că muriseră în timp ce aşteptau un semnal din cer sau, eventual, o comunicare de la un OZN.

Dacă un astfel de eveniment ar fi putut fi confirmat, ne-am fi apropiat de o dovadă a realităţii OZN-urilor. În acelaşi timp, totuşi, era necesar ca multe din ideile noastre

despre acest fenomen să fie în mod drastic revizuite. Astfel, se risipea imaginea vizitatorilor amabili, a cercetătorilor ştiinţifici, a extratereştrilor neastâmpăraţi care umpleau paginile cărţilor despre OZN-uri, tot aşa cum dispăreau prezenţele strălucitoare şi viziunile angelice ale „Noii Ere”. În mod obligatoriu, trebuia să mărim sfera ipotezelor noastre. Urma să apară o viziune mai complexă şi mai periculoasă.

Din nefericire, tot ce ştiam despre caz îmi parvenise indirect, prin zvonurile despre OZN sau prin mass-media, o sursă în mod cert nesigură în America Latină1. Singurul mod de a afla mai multe despre circumstanţele exacte ale evenimentului era să zbor la Rio şi să urc pe acel deal.

Mă însoţeau soţia mea, Janine, şi o mică parte a cercetătorilor: Saulo Soares de Souza, un detectiv de la cartierul general al poliţiei din Rio, care era specializat în urmărirea pe termen lung a cazurilor nerezolvate; Mario Dias, un ziarist, Alberto Dinna, un fotoreporter, un profesor de franceză din partea locului, care a fost deosebit de amabil servindu-mi drept interpret şi primul adult care a văzut cadavrele în acea zi de august 1966, când un grup de băieţi a venit alergând către casa lui. îi însoţise la circa de poliţie de la baza dealului, unde ne descriseseră descoperirea ofiţerului de serviciu, Oscar Nunes.

Dealul se găseşte în suburbia Niteroi a lui Rio şi se numeşte Morro de Virttem, în traducere *Dealul Bănuţului*. Este acoperit de arbuşti şi de tufişuri cu frunze lungi ca nişte lame. Pe măsură ce înaintam de-a lungul cărării care şerpuia spre vârful dealului, peisajul se schimba – de la casele, bungalow-urile, maşinile de pe străzile din Niteroi, la o aglomerare de colibe pline de copii curioşi. Mai sus încă se află locuri goale, părăsite şi zone verzi unde se întâlnesc îndrăgostiţii sau contrabandiştii, unde copiii vânează păsări, unde se încheie afaceri dubioase. Poliţia, mi s-a spus, se fereşte de această zonă. Este de remarcat că în noaptea în care au fost descoperite cadavrele, poliţistul Nunes s-a decis să amâne cercetarea până la răsăritul soarelui.

Dacă până la jumătatea drumului nu prea ai ce admira, panorama din vârf este în întregime diferită, cuprinzând unul dintre cele mai splendide peisaje de pe pământ: Niteroi, Rio, Sugarloaf, întreg golful. Deşi adeseori învăluit în nori de mică altitudine, sau în ploaie, sau în coşmarul smogului industrial puternic, care se aşterne din ce în ce mai des deasupra metropolei, în ziua când am făcut ascensiunea Morro de Vintem se înălţa semeţ sub cerul senin. Încadrat de tufişuri înalte care dădeau o umbră binevenită, locul era mai demn de un afiş turistic decât de teatru al crimei.

Într-un târziu, ne-am oprit într-o zonă unde pământul era aproape pustiu, prezentând doar o murdărie grăunţoasă prin iarba scurtă şi un zid de tufişuri cu frunze mari, ce ne fereau de razele soarelui. Detectivul Soares a început să vorbească, în vreme ce interpretul traducea.

— Aici este locul unde au fost găsiţi.

— Nu înţeleg cum voiau să vadă cerul de aici sau de ce cineva ar sugera că aşteptau un semnal…

Replica mea a stârnit un val de fraze în portugheză schimbate între detectivul Soares şi micul om cu pielea

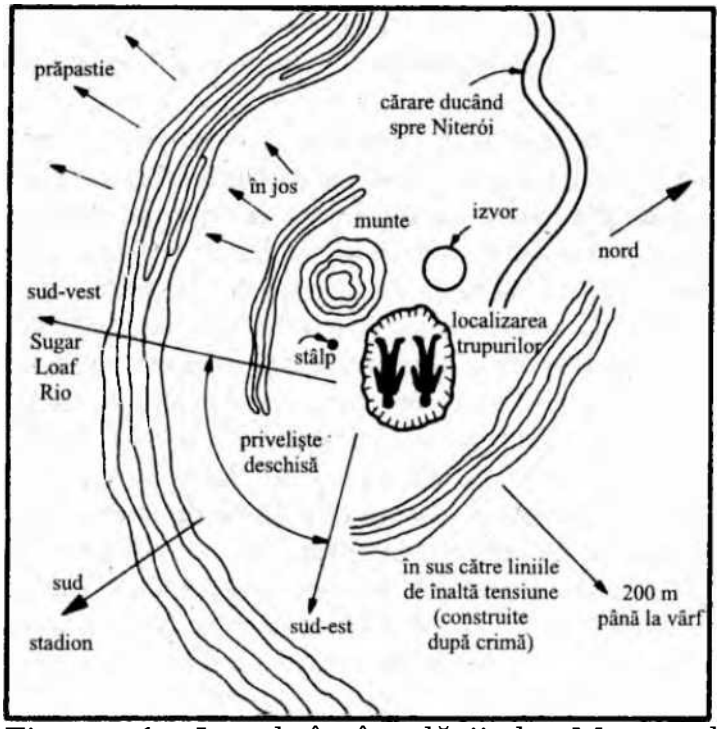

Figura 1. Locul întâmplării la Morro de Vintem

bronzată, care cu paisprezece ani în urmă condusese poliţia până la cadavre.

— Spune că tufişurile erau mult mai mici atunci, mi-a zis interpretul. Puteai vedea cerul.

— Întreabă-l cum s-a întâmplat.

Primul băiat, care în vremea aceea avea optsprezece ani, îşi căuta zmeul. Găsise corpurile îmbrăcate în costume curate şi impermeabile noi, aşezate pe spate.

Nimic nu se întreprinsese în acea seară din 1966; poliţia locală se gândise că era mai prudent să amâne orice efort pentru a doua zi, totuşi grupul oficial de poliţişti şi pompieri urcase cărarea abruptă până la zona respectivă, începuse una din cele mai ciudate investigaţii din analele poliţiei braziliene, care avea să parcurgă trei faze distincte.

Prima fază era pur şi simplu munca de rutină pentru detectivi.

Anchetatorii nu găsiseră deloc sânge sau urme de

violenţă la faţa locului. Cele două cadavre stăteau liniştite unul lângă celălalt. Lângă ele se aflau măşti metalice nefinisate, precum şi bucăţi de hârtie pline de însemnări. Una din aceste însemnări conţinea formule elementare de electricitate. De asemenea s-a găsit o bucată mototolită de hârtie de un albastru aluminizat şi alb, câteva celofanuri înmuiate în substanţe chimice şi o batistă cu iniţialele AMS.

Pielea cadavrelor era de o culoare rozalie, fiind posibil să prezinte eventuale arsuri, dar, întrucât leşurile ajunseseră într-un stadiu avansat de descompunere, o asemenea descoperire nu era semnificativă. Într-adevăr, medicul legist, Astor de Melo, conchisese că moartea avusese cauze naturale (stop cardiac) şi închisese dosarul. Examinarea intestinelor nu evidenţiase vreo otravă. Bărbaţii muriseră cândva, între marţi 16 august şi sâmbătă 20 august.

Identitatea victimelor a fost stabilită rapid. Erau tehnicienii electronişti Miguel Jos Viana, de 34 de ani, căsătorit şi tată a mai multor copii, şi Manuel Pereira da Cruz, de 32 de ani, de asemenea căsătorit. Ambii locuiau în oraşul Campos, unde erau cetăţeni respectabili. Ambii erau specializşti în montarea de emiţătoare şi relee pentru staţia locală TV. Miguel avea 157.000 cruzeiros într-o pungă de plastic în interiorul îmbrăcăminţii. Manuel avea doar 4.000 cruzeiros.

Poliţia reconstituise traseele celor doi între dimineaţa de miercuri 17 august şi timpul când îşi ocupaseră poziţiile pe vârful dealurilor. Plecaseră din Campos la 9 dimineaţa, cu autobuzul la Niterôi, lăsând vorbă că intenţionau să se ducă la São Paulo să cumpere un automobil şi echipament electronic. Circula zvonul că aveau 3 milioane cruzeiros (aproape 1.000 $) la ei.

Autobuzul ajunsese la Niterôi la ora 2 după-amiază. Ploua. Cumpăraseră impermeabile identice de 9400 cruzeiros.

Într-un bar de pe strada Parana cumpăraseră o sticlă cu apă minerală şi păstraseră chitanţa. Pe la trei şi un

sfert, porniseră pe jos pe cărarea ce ducea către Morro da Vintem, unde fuseseră observaţi pe la ora cinci după-masă. Era ultima oară când fuseseră văzuţi în viaţă.

Nemulţumit de cauza afirmată a morţii, responsabilul cu securitatea statului Rio, colonelul Eduardo de Centon Pfeil, ţinuse o şedinţă de recapitulare cu delegatul poliţiei, José Venancio Béttencourt, şi un tehnician electronist. A doua zi, îl contactase pe Toledo Pizza, directorul Institutului Medico-Legal. Dr. Alberto Farah fusese rugat să efectueze o a doua autopsie. Viscerele fuseseră extrase şi analizate. De asemenea, patologul căutase eventuale urme de injecţii pe corpuri, dar a doua autopsie nu relevase nimic nou.

Pe baza acestor fapte, poliţia examinase mai multe ipoteze. Oare jaful era motivul crimei? O mare sumă de bani părea că dispăruse în perioada cuprinsă între ziua în care Miguel şi Manuel părăsiseră Campos-ul, având asupra lor aproape 3 milioane de cruzeiros şi ziua când fuseseră găsiţi. Dar această ipoteză nu explica modul în care muriseră şi absenţa unei lupte.

Erau oare spioni? Morro de Vintem este un loc strategic de unde poate fi supravegheată întreaga zonă. Mai prozaic, era de asemenea o localizare ideală pentru un releu TV, tipul de instalaţie electronică în care cei doi erau specializaţi. Din nou, absenţa oricărei violenţe părea să excludă spionajul şi trădarea.

Erau oare contrabandişti? Din cauza regimului valutar, echipamentul electronic străin era dificil de obţinut în Brazilia.

Totuşi aceste scenarii nu concordau cu modul în care muriseră. Dacă ar fi fost găsiţi cu cuţite implântate în stomac într-un colţ izolat din Niteroi, care era cunoscut că favoriza tot felul de activităţi ilegale, cazul ar fi atras mai puţină atenţie. De ce ar fi lăsat o crimă aşa de multe indicii misterioase: însemnările, masca, batista?

— Aţi mai urmărit şi alte ipoteze? l-am întrebat pe detectivul Soares.

— Ne-am gândit că poate fi un caz de pact sinucigaş,

de homosexuali. Zona este cunoscută ca fiind un loc de rendez-vous pentru homosexualii din împrejurimi.

Dar nu exista nicio probă în privinţa aceasta, nici în vieţile victimelor, nici în modul în care muriseră. Orice investigaţie, se ciocnea de acelaşi zid: nicio urmă de violenţă, nicio otravă în sistemul digestiv, niciun indiciu despre felul morţii.

Când aceste detalii deveniseră cunoscute în Brazilia, poliţia se trezise asaltată cu telefoane de la publicul din zona Niteroi şi cazul intrase cea de-a doua fază.

Unul dintre primii apelanţi fusese o intendentă a unei societăţi, Gracinda Barbosa Coutinho de Souză. Ea îi spusese poliţistului Béttencourt că miercuri seară şofa de-a lungul Alamedei São Boaventura în Fonseca, având alături trei dintre copiii ei. Fiica ei Denise, de şapte ani, o îndemnase să se uite spre cer, deasupra lui Morro de Vintem. Văzuse un obiect oval, de culoare portocalie, cu o linie de foc în jurul marginilor, „trimiţând raze în toate direcţiile”. Avusese timp să oprească maşina şi să-l observe cu atenţie cum se ridică şi cobora vertical cam trei sau patru minute, emiţând „o rază albastră” bine definită. Când ajunsese acasă, îi povestise soţului său, membru al Bursei din Rio, despre apariţie. El se dusese la faţa locului, dar nu remarcase nimic deosebit.

Observaţia fusese rapid confirmată de un număr mare de martori care sunaseră la Poliţie separat, pentru a anunţa că văzuseră un obiect portocaliu, de forma unui ou care emitea raze albastre peste Morro de Vintem, adăugând că nu mărturisiseră la timpul respectiv de teama ridicolului ce însoţeşte cazurile OZN. Toate informaţiile plasau obiectul în apropierea victimelor, în preajma timpului estimat al morţii. Astfel, anchetatorii erau obligaţi să-şi îndrepte atenţia către anumite detalii de la locul faptei, care păreau nerelevante la început.

De exemplu, era problema măştilor de plumb. Aveau oare ele menirea de a proteja ochii victimelor de vreo formă de radiaţie? Poliţia găsise măşti similare într-un atelier al lui Miguel José Viana, împreună cu resturile din

plumbul care fusese utilizat. De asemenea, fusese găsită o carte despre „spiritismul ştiinţific” cu paragrafe subliniate care vorbeau despre spirite, luminozitate intensă şi măşti. O interogaseră pe sora lui Miguel. Ea dezvăluise că fratele îi vorbise despre „o misiune secretă”.

De asemenea, fusese interogată văduva lui Manuel Pereira de Cruz. Mărturia ei relevase că cele două victime erau membre ale unui grup „spiritist”, o societate ocultă cu obiective necunoscute. Se zvonea că grupul încercase să comunice cu alte planete. Un pilot civil pe nume Elcio Correa da Silva era de asemenea membru al grupului.

Elcio dezvăluise anchetatorilor că într-adevăr participase la câteva „experimente” cu cele două victime, unul în grădina lui Manuel din Campos şi altul pe plajă, la Atafona. În acel experiment, Elcio şi alt bărbat numit Valdir fuseseră martorii unei imense explozii. Aceasta se petrecuse în 13 iunie 1966, cu două luni înaintea tragediei de la Niteroi. Fusese o explozie, un obiect luminos pe cer, o fulgerare orbitoare. Pescarii din partea locului afirmaseră că văzuseră o farfurie zburătoare căzând în mare. Explozia fusese atât de puternică încât se auzise până în Campos. Dar speculaţiile se domoliseră când familiile victimelor mărturisiseră la anchetă: dispozitivele utilizate la Atafona şi la Campos erau doar bombe artizanale, confecţionate cu ţevi şi sârme.

Poliţia începuse să investigheze mai adânc în mediul victimelor: urmaseră cursuri la São Paulo, organizate de Philips Electronics şi alte firme: cumpăraseră echipamente sofisticate, totuşi nu erau calificaţi să conducă experimente ştiinţifice. Existau declaraţii nedovedite că victimele deţineau o staţie ilegală de radio în Glicerio, în districtul Macae. Şi, din nou, martorii vorbeau despre interesul pentru domeniul paranormalului. Cu câteva zile înaintea morţii, se spunea că Manuel ar fi zis că avea de gând să fie supus unui „test final”, după care ar fi putut afirma dacă era sau nu un „credincios”.

Văduva lui Manuel destăinuise că fusese martoră la o ceartă între Elcio şi soţul ei. Sub presiunea de a demonstra

progresarea cazului, poliţia găsise de cuviinţă să-l aresteze pe Elcio la 27 august. Totuşi se stabilise curând că acesta nu părăsise Camposul în ziua tragediei şi fuseseră nevoiţi să-l elibereze.

Alt element curios era una din însemnările găsite lângă cadavre. Se spunea:

Întâlnire la locul stabilit la 4: 30 p.m. La 6: 30 p.m. irtgeraţi capsulele. După ce s-a produs efectul, protejaţi-vă jumătate din faţă cu măştile de plumb. Aşteptaţi semnalul prestabilit.

Se aşteptau cei doi bărbaţi să fie contactaţi de un OZN? Sau, mai prozaic, luau parte la un experiment de spiritism care eşuase?

Se iviseră alte complicaţii. Un gardian civil pe nume Răulino de Mattos raportase că el credea că văzuse victimele coborând dintr-un jeep la baza dealului cu alte două persoane care nu fuseseră observate prea clar. Dar cazul se împotmolise din nou.

La 23 august, poliţia ordonase exhumarea cadavrelor şi un nou şir de teste. Acest pas era atât de neobişnuit încât fusese înserat în toate ziarele din întreaga lume. Numai că noua analiză nu relevase nimic semnificativ.

Se scurseseră doi ani până la o nouă menţionare a cazului: presa braziliană anunţa că poliţia căuta acum un bărbat blond care părea a fi străin. Fusese văzut de un martor stând la volanul unui jeep, în timp ce discuta cu Miguel şi Manuel lângă Morro de Vintem. De asemenea, se dezvăluise faptul că experţii în radiochimie de la Institutul de Energie Atomică din São Paulo efectuaseră o analiză de activare neutronică a părului victimelor. Cele patru elemente măsurate – arseniul, mercurul, bariul şi thaliul – fuseseră găsite în limitele normale.

Cu aceasta, ofiţerul care se ocupa de cazurile de omucideri, Romen José Vieira, oprise cercetările şi înaintase dosarul la Ministerul de Justiţie. A doua fază a căzutui măştilor de plumb (faza analizei „aprofundate”) tocmai se terminase. Nu reuşise să explice fhptele aşa cum o făcuse prima fază de muncă obişnuită, de cercetare.

În mod previzibil, a treia fază era caracterizată de speculaţii fanteziste, prostie şi măsuri extreme, născute din frustrările tuturor datorate morţii neexplicate a lui Miguel şi Manuel.

Un grup de spiritişti brazilieni pretindea că se afla în contact cu fiinţe jupiteriene, pe căi spirituale. Conform acestor mesaje, moartea victimelor era un accident provocat de faptul că „au început să alerge înainte (către farfuria zburătoare care trebuia să-i ia), mai devreme de a primi instrucţiunea să o facă”.

Acelaşi canal dezvăluia de asemenea că jupiterienii erau femele, cu un picior (30, 5 cm) mai înalte, cu guri verticale şi patru degete la mâini. Nimeni nu lua în serios destăinuirile, deoarece nu exista nicio dovadă că bărbaţii muriseră în timp ce alergau.

Mai interesantă era confesiunea lui Hamilton Bezani, aflat în închisoare pentru contrabandă şi furt de maşini. Acesta oferise poliţiei o relatare completă a participării sale la uciderea lui Miguel şi Manuel, pretinzând că fusese angajat să îi omoare. El şi alţi trei indivizi din lumea interlopă furaseră banii pe care îi aveau victimele, le duseseră în vârful dealului forţându-le apoi, sub ameninţarea armei, să ia otravă. Poliţia afirmase că intenţiona să efectueze un nou val de arestări. Dar aceste arestări n-au fost făcute niciodată şi publicul s-a mulţumit cu mărturisirea dubioasă a unui prizonier care avea de efectuat ani grei de închisoare2.

Nici confesiunea lui Bezani, nici „mesajele” provenite de pe Jupiter n-au explicat detaliile specifice ale crimei. O discuţie prelungită pe care am avut-o în casa profesorului Silvio Lago, un medic chemat la judecătorie ca martor expert în parapsihologic, a aruncat o oarecare lumină asupra aspectelor spiritiste. Conform opiniei profesorului Lago, era posibil ca victimele să fi fost angajate într-o serie de şedinţe în timpul cărora trebuia să se manifeste o entitate paranormală. După experimentul din Campos şi apoi după explozia de la plaja Atafona, Manuel găsise praf la faţa locului. Se putea să fi suspectat că ceilalţi, probabil

şi Elcio, au pus la cale o farsă pentru a-l convinge de realitatea „entităţii”. Totuşi, remarca detectivul Saulo Soares, erau dornici de a face o a treia încercare în contactarea entităţii în cauză; probabil există o persoană de rang înalt care rămânea în umbră şi în ale cărei instrucţiuni aveau încredere – persoana care le dăduse ordinele scrise pe bileţel.

Pe măsură ce revedeam aceste detalii la locul tragediei, observam că nu crescuse vegetaţia în locul unde fuseseră găsite cadavrele. Am întrebat dacă localizarea era cunoscută cu precizie. Martorul mi-a arătat jalonul care-l îndreptăţea să stabilească locul exact.

Ne-am întors la ipoteza lui Saulo, că cei doi aveau un „mentor intelectual” care manevra situaţia, ipoteză susţinută de conţinutul însemnărilor.

— Exprimarea *ingeraţi capsulele* nu aparţine vocabularului victimelor, a conchis detectivul. În mod similar, *după efect* este prea sofisticat pentru ei. Însemnarea părea o prescripţie dictată de altcineva.

— Ce faceţi cu ipoteza jafului? am întrebat.

Detectivul a ridicat din umeri.

— În primul rând, cum putem şti că aveau bani la ei? Nu intenţionau deloc să cumpere o maşină şi componente electronice.

— Credeţi că povestea era doar o acoperire?

— Am vorbit cu un văr de-al lui Miguel care a încercat să-l împiedice să efectueze călătoria, pentru că nu ar fi condus la o afacere profitabilă. Miguel i-a răspuns: „Cumpărarea unei maşini nu este scopul real al acestei călătorii. Când mă voi întoarce, îţi voi spune dacă eu cred sau nu în spiritism”.

— Ce carte a fost găsită la Campos?

— Era o descriere generală a spiritismului, o carte de Bezerra de Menezes.

Janine a cerut amănunte despre atelierul utilizat de victime în Campos.

— Era o cameră mică, a răspuns poliţistul. Patru metri pe trei. Acolo Miguel repara televizoare. Am găsit

rafturi cu materiale de specialitate, însă nimic suspect.

— Dar măştile de plumb?

— Au fost formate dintr-o foaie de plumb; erau clar realizate în casă, foarte grosolan.

Am revenit la aşa-zisa declaraţie a lui Bezani. Detectivul a râs:

— Era un hoţ specializat în bijuterii şi maşini de scris. Porecla sa era Papinho de Anjo, ceea ce înseamnă *Vorbă iute*. Deja reuşise să evadeze din două închisori. A fost prins şi trimis la Hippodrome în São Paulo, reputată ca închisoare foarte sigură. A ticluit întreaga poveste în speranţa de a fi transferat înapoi la închisoarea din Niteroi. Toată lumea ştie că este uşor să evadezi de la Niteroi. Dar a făcut o greşeală când a mărturisit crimele: a pus cadavrele pe un alt munte! în consecinţă, a fost ţinut la Hippodrome şi ştii ce s-a întâmplat? Chiar a reuşit să evadeze de acolo!

Uitându-mă la peisajul din jurul nostru, am trasat o hartă a zonei. În vreme ce întocmeam schiţa am observat câteva linii de înaltă tensiune şi un turn înalt de transmisie.

— Acestea sunt instalaţiile pentru comunicaţiile poliţiei. Nu erau în 1966.

— Hai să revedem ce a fost găsit la locul faptei, împrejurările exacte…

Omul care văzuse primul cadavrele a răspuns cu o voce stinsă. Povestea lui era diferită întrucâtva faţă de amănuntele tipărite în ziare:

— Nişte băieţi au găsit cadavrele în timp ce îşi căutau zmeul. Au venit la mine acasă şi mi-au povestit despre asta. I-am trimis la poliţie.

— Cadavrele erau aşezate direct pe pământ? am întrebat.

— Se aflau pe un covor de frunze.

— Şi ce-i cu mirosul?

— Nu, *nu* miroseau, a insistat el. Şi nici nu fuseseră atacate de animale de pradă.

Am arătat către cer, unde un număr ameninţător de

păsări negre zburau în cerc deasupra noastră.

— Dar acestea?

— N-au atacat cadavrele.

— Dar relatarea din ziar, cum că băieţii au fost atraşi de miros?

— Nu era niciun miros când am ajuns acolo.

Am început lunga călătorie către strada Pinto, unde ne lăsasem maşinile. Era drumul de întoarcere pe care Manuel şi Miguel nu-l mai-făcuseră niciodată. Totuşi Saulo ne-a spus că el credea că bărbaţii intenţionaseră să se întoarcă. Altfel, de ce ar fi păstrat chitanţa de predare pentru sticla cu apă minerală? I se părea foarte curios faptul că nu creştea deloc vegetaţie în acel loc, la paisprezece ani de la eveniment. Şi nu găsea nicio explicaţie pentru farfuria zburătoare.

Astăzi, fişierele mele cu informaţii despre OZN-uri sunt îngrămădite într-un volum greu de administrat, care ocupă paisprezece sertare pline de birou. Sunt împărţite pe ţări, iar dosarul despre Brazilia conţine o serie de documente originale care mi-au fost înmânate de un cercetător foarte competent, un medic pe nume Olavo Fontés, cu puţin înainte de a se stinge din viaţă.

Când dr. Fontés ne-a vizitat la Chicago în 1967, a scos din servietă acest noian de expuneri de cazuri.

— Vreau să ţi le dau ţie, a spus.

Îşi dădea oare seama că va muri în curând? Printre documente, erau părerile lui personale asupra cazurilor măştilor de plumb şi a altei observări de OZN-uri în regiunea Niteroi.

Evenâânentul avusese loc la 16 martie 1966, la ora 9: 15 p.m. cu câteva luni deci înaintea tragediei. Un obiect luminos, de formă eliptică fusese văzut la o altitudine de 100 de picioare. Martorul, un director de 54 de ani de la o firmă de produse electronice, cu experienţă de tehnician industrial, desenase o schiţă cu o serie de sfere numite de el „efervescente”. Le observase împreună cu soţia, fiica şi viitorul ginere, un funcţionar al Băncii Braziliei. Obiectul zburase deasupra lui Morro da Boa Viagem către Niteroi.

Era clar că observarea unui obiect mare şi oval de către doamna de Souza nu era un incident izolat în regiune. De asemenea, nici corelarea între observarea obiectului şi efectele neexplicate, fizice şi fiziologice, incluzându-le pe cele cu consecinţe tragice pentru martori. Totuşi literatura despre OZN-uri trece sub tăcere asemenea cazuri pentru că reclamă atenţia atât a scepticilor, cât şi a celor care cred în realitatea OZN-urilor.

A sosit vremea ca vechile teorii să fie puse deoparte şi să se caute noi probe.

Introducere

Aceasta este o carte despre speranţele, experienţele şi frustrările unui om de ştiinţă care a mers pe teren în căutare de dovezi asupra pretenţiilor evazive ale paranormalului; dar mai înainte de toate este o carte despre căutarea adevărului într-un mod foarte special – o poveste despre cercetările mele asupra unui fenomen bizar, seducător şi adesea înfricoşător prezentat de mulţi martori drept un contact cu o formă străină de inteligenţă.

De-a lungul anilor, mărturisesc – şi o fac cu mândrie – că mi-am schimbat părerea despre însemnătatea informaţiilor despre OZN-uri. Ca tânăr student în Franţa, doream să devin astronom; eram convins că OZN-urile erau fenomene normale, pentru că astronomii le-ar raporta dacă ar fi într-adevăr necunoscute. După ce mi-am realizat visul de a lucra la un important observator am aflat că oamenii de ştiinţă au observat într-adevăr obiecte necunoscute. Dar ei raportau foarte puţin, distrugând între timp anumite informaţii extrem de interesante şi tentante.

În acele vremuri, teoria extraterestră a OZN-urilor părea să fie cel mai bun pariu al nostru. Deşi cea mai mare parte a activităţii mele profesionale se afla în domeniul computerelor (ca programator ştiinţific şi mai târziu ca cercetător principal în anumite proiecte-reţea în Departamentul Apărării al SUA), nu am uitat statisticile galactice: cred că probabilitatea existenţei în univers a sistemelor planetare similare cu al nostru este copleşitoare. Ca mulţi dintre semenii mei, am fost inspirat

de eleganta viziune de un înalt potenţial spiritual străbătând cosmosul, a lui Teilhard de Chardin. Cred că viaţa şi conştiinţa se manifestă în lumi îndepărtate. Stabilirea bazelor unui viitor contact cu ele, pe măsura intensificării supravieţuirii umane, ar trebui să fie scopul primordial pe termen lung al programului nostru spaţial, contribuţia majoră a generaţiei ştiinţifice căreia îi aparţinem.

În ultimii patruzeci de ani, cei care cred în OZN-uri au presupus că acele obiecte erau produsul unei civilizaţii de călători prin spaţiu care efectuau a supraveghere a Pământului pentru a-şi realiza propriile ţeluri. M-am trezit treptat în dezacord cu acea interpretare. În timp am dezvăluit principalele contradicţii între ipotezele extraterestre ETH şi multe rapoarte OZN, incluzând cazuri de „răpire".

În lucrările mele anterioare, în special în cartea *Dimensiuni1*, am enumerat greutăţile teoriei extraterestre şi temerile determinate de rapoartele despre răpiri. Nu voi repeta aici amănuntele raţionamentului. Analiza atentă a rapoartelor arată că sunt mult mai multe aterizări şi „întâlniri" decât ar fi necesare pentru supravegherea planetei noastre. Raportata interacţiune cu ocupanţii obiectelor este absurdă şi experimentele lor făţişe „ştiinţifice" sunt lipsite de gust, tinzând chiar spre grotesc. „Examinarea medicală" la care cei răpiţi se spune că sunt supuşi, adesea însoţită de manipulare sadică sexuală, este o reminiscenţă a basmelor medievale cu întâlniri cu demoni. Nu-şi are sensul într-un cadru sofisticat tehnic sau biologic: orice fiinţă inteligentă echipată cu minuni ale ştiinţei pe care OZN-urile le posedă ar fi în poziţia de a îndeplini oricare din aceste pretinse obiective ştiinţifice într-un timp mai scurt şi cu mai puţine riscuri. Aceia din comunitatea ştiinţifică care au fost în mod deschis sceptici în privinţa întregului fenomen OZN (şi reprezintă majoritatea) trebuie să fie scuzaţi pentru afirmaţia că atât contactul raportat, cât şi concluziile celor care cred sunt aşa de absurde, încât pretinsul obiect este în mod sigur o

aberaţie (fizică sau fiziologică) în toate cazurile. Şi totuşi rapoartele există. Ele continuă să sosească de la observatori de încredere, echilibraţi. Şi ele arată din ce în ce mai mult existenţa unei tehnologii originale, urmărind propriul plan ascuns.

Anumiţi martori reacţionează la fenomen cu un sentiment de veneraţie şi împlinire: pentru Whitley Strieber efectul a fost *comuniunea* şi *transformarea*. Totuşi, pentru mulţi alţii pe care i-am întrebat, experienţa este mai degrabă descrisă ca o *confruntare*.

Prietenii mei din comunitatea de cercetări ai OZN-urilor au fost contrariaţi de dispariţia mea de pe scena cercetărilor între 1980 şi 1987. În această carte vor găsi răspunsul. În 1980 am simţit că dezbaterile pro şi contra realităţii OZN-urilor au atins un punct mort. Am încetat să mai citesc cărţi despre OZN-uri şi m-am abonat la reviste specializate. M-am îndepărtat de grupurile locale de studiu şi de conferinţele naţionale cu acest subiect. Aceleaşi motive au fost prezentate într-o formă nouă, aceleaşi cazuri au fost citate până la saturaţie. Era deja clar că studiul răpirilor se afunda fără speranţă în complexităţile şi capcanele utilizării hipnozei de către cei care cred, care influenţau subtil – sau mai puţin subtil – rezultatele interviurilor pe care le efectuau. Sosise vremea să mă întorc pe teren în căutarea de noi repere. Nu pentru informaţiile în sine; Dumnezeu ştie că avem mai multă informaţie decât putem prelucra. Aşa de multă, încât un catalog complet de întâlniri apropiate ar cuprinde între 5.000 şi 10.000 de rapoarte, în funcţie de criteriul utilizat. Numărul total de cazuri OZN neexplicate înregistrate în întreaga lume depăşeşte 100.000, totuşi, pe baza sondajelor de opinie, suntem aproape siguri că doar un martor din zece prezintă un raport. Puşi în faţa acestei revărsări de informaţii, avem nevoie de o metodologie corespunzătoare pentru a clasifica şi analiza cazurile, de o nouă evaluare a tehnicilor de investigaţie şi o nouă concepţie asupra fenomenului.

O dată ce am luat decizia de a-mi plasa cercetările

într-un nou mod de investigare, câţiva paşi simpli au venit de la sine. Am aranjat cu câteva laboratoare din Silicon Valley să am acces la echipamentul necesar. Am făcut o listă a zonelor unde îmi era util sfatul experţilor – de la tehnici de interviu la interpretare fotografică, de la analiza biologică la ştiinţe juridice. Spre surprinderea mea, am aflat că oamenii de ştiinţă şi primarii pe care i-am contactat erau nerăbdători să mă ajute de îndată ce au fost convinşi că puteau avea încredere în discreţia mea. De asemenea, am descoperit că nu mă puteam aştepta la nicio cooperare din partea majorităţii celor ce credeau în OZN, dornici de a mă ajuta doar în măsura în care concluziile mele ar fi susţinut ideile lor preconcepute că OZN-urile sunt vizitatori extratereştri ai Pământului. După cum se exprimase un cercetător de specialitate al unui important jrup din Statele Unite, visul lui era să găsească o farfurie zburătoare şi să dea cu piciorul în cauciucuri! Nu doream să mă angajez de această parte. În viziunea mea, fenomenul OZN este o ocazie de a practica ştiinţa în scopuri umanitare. Dar o minte deschisă reprezintă o premiză obligatorie, numai că nu-i atât de simplu să o realizezi. Minţii umane îi place să tragă concluzii pornind de la o bază insuficientă de date.

S-a dovedit că lucrând pe teren singur sau doar cu câţiva prieteni discreţi era o binefacere deghizată. Puteam acoperi o zonă mai mare, să investighez mai multe cazuri şi să aflu lucruri noi mai repede, echipat doar cu maşina mea *tout-terrain* Chevy şi având sprijinul unui mic grup de asociaţi influenţi, decât m-ar fi ajutat o organizaţie incomodă.

Când rezultatele au început să se strângă, s-a ivit o nouă imagine a fenomenului OZN. Era bizară, dar totuşi consistentă, bine croită, deşi teribil de deranjantă. Atât de deranjantă de fapt, încât păstrez în dosarele mele câteva „informaţii pe care nu doresc să le public până nu verific seriozitatea lor şi nu mă gândesc îndelung la implicaţiile acestora. Cartea de faţă este doar o selecţie parţială, utilizând cazurile care au atins un grad suficient de

maturizare în mintea mea.

Am împrumutat metodele mele de la mijloacele inteligenţei tehnice, care sunt diferite de cele ale ştiinţelor obişnuite. În ştiinţă nu există motiv de a suspecta că fenomenele studiate sunt rezultatul manipulării sau al tendinţelor deliberate. Aici trebuie să presupunem că o parte din informaţii sunt false. Cazurile care au o publicitate de un înalt nivel în mass-media sunt cele mai suspecte.

În schimb, rapoartele selectate de mine pentru a fi urmărite veneau în cea mai mare parte din surse particulare: fie de la cititorii cărţilor mele anterioare, fie de la cercetătorii din domeniu, care cunoşteau noile mele activităţi. Am făcut o listă a criteriilor pentru cercetările mele. Aş acorda cea mai mare prioritate cazurilor care nu au fost relatate mass-mediei sau principalelor grupuri OZN. (Am făcut o excepţie cu cazurile vechi, de la care a trecut destul timp astfel încât interesul asupra lor să se micşoreze.) Am solicitat accesul la faţa locului şi audierea martorilor şi am acordat o importanţă foarte mare informaţiilor fizice sau biologice.

Am selectat din dosarele mele de cercetare o suită de evenimente OZN pentru o prezentare detaliată. Patruzeci şi şapte dintre ele sunt cazuri directe, în care am întâlnit şi intervievat eu însumi martorii, în general la locul evenimentului. Aceste evenimente sunt în primul rând din Statele Unite, Brazilia, Franţa şi Argentina. *Multe dintre ele implică efecte secundare fizice şi medicale, incluzând douăsprezece cazuri de răniri mortale în care victima supravieţuia tipic mai puţin de douăzeci şi patru de ore*.

În decursul activităţii mele desfăşurate în domeniul OZN, am strâns de asemenea probe în trei domenii înrudite pe care le consider a fi în afara scopului prezentei cărţi. În primul rând, am obţinut multe informaţii noi despre culte. Sunt dezgustat de acest material, totuşi tentaţia cultelor este clar prezentă la mulţi martori şi la destui ozenişti. Încercările mele de a trage un semnal de alarmă referitor la acest subiect într-o carte anterioară

intitulată *Me-l sagerii decepţiei* au rămas nebăgate în seamă. Mulţi ozenişti chiar s-au supărat pe mine pentru că am arătat că o credinţă în extratereştri putea fi utilizată pentru a manipula \ populaţiile prea credule. Poate că experienţa de la Templul Poporului din Jonestown – Guyana va trebui repetată înainte de a se fi realizat impactul total al cultelor în societatea noastră. Cultele sunt impulsionate de credinţe iraţionale şi servesc unui scop psihologic asupra membrilor săi, prin asigurarea eliberării de confruntarea cu necunoscutul. Este punctul meu de vedere astăzi – ca şi atunci când am scris *Mesagerii decepţiei*, în urmă cu zece ani – că ştiinţa, refuzând să studieze făţiş fenomenul OZN, îi împinge pe mulţi martori sinceri să adere la asemenea culte. Scepticii, care neagă categoric existenţa *oricăror* fenomene neexplicate în numele „raţionalismului”, sunt printre primii care contribuie la respingerea ştiinţei de către public. Oamenii nu sunt proşti şi ştiu foarte bine când au văzut ceva neobişnuit. Când un aşa-zis expert le spune că obiectul respectiv a fost probabil luna sau un miraj, el transmite astfel publicului că ştiinţa este neputincioasă sau nu este dornică de a urmări studiul necunoscutului. În acest fel, el contribuie la creşterea mişcărilor iraţionale în societatea modernă.

Alt domeniu pe care l-am explorat priveşte mutilările vitelor. Pe o perioadă de doi ani am intervievat fermieri, veterinari şi executori judiciari în Arkansas, Missouri şi Kansas. Şi astăzi a rămas neexplicat un număr de episoade pe care le-am cercetat. Ele pot avea o legătură directă cu fenomenul OZN. Pentru că încă nu pot dovedi această legătură, am decis să nu încarc cititorul cu ce ar putea fi informaţii nerelevante. Dar întregul subiect rămâne deschis în mintea mea, chiqr dacă comunitatea de cercetători OZN, în afara câtorva mai curajoşi, preferă să-l dea deoparte, ca şi cum nu ar exista.

A treia temă neatinsă de această carte este intervenţia guvernamentală. În cursul activităţii mele profesionale am fost chemat de două ori să depun mărturie

în audierile congreselor asupra subiectului managementului de urgenţă2. Această activitate m-a ajutat să înţeleg mai bine cum lucrează agenţiile guvernamentale. Ca mulţi dintre colegii mei din domeniu, m-am convins că guvernul SUA, ca şi alte guverne, erau foarte implicate în afacerea OZN-urilor. Această implicare nu se limitează la colecţionarea de date, care este responsabilitatea obişnuită a agenţiilor de informaţii. Ea se extinde la urmărirea îndeaproape a organizaţiilor OZN şi în anumite cazuri la regizarea unor false observări şi la scurgerea ocazională de documente false. Nu este treaba mea să pătrund în asemenea activităţi. Credinţa în extratereştri, ca orice altă credinţă puternică, este un instrument atrăgător pentru anumite activităţi de control al minţii şi de război psihologic. Nu cred că orice guvern are răspunsul în problema OZN, deşi o serie de guverne trebuie să aibă dovada realităţii ei.

După ce aceste trei domenii – culte, mutilări şi activitate guvernamentală – au fost excluse, ne-a rămas ceea ce consider eu miezul problemei OZN: o mulţime de informaţii uluitoare venind de la observatori sinceri, confruntaţi cu o sursă inexplicabilă de energie, care i-a afectat în mediul fizic şi în concepţia spirituală.

Ceea ce deosebeşte această carte de o bună parte din literatura OZN este faptul că informaţiile esenţiale au fost obţinute: 1) de autor însuşi; 2) din surse primare şi 3) de la faţa locului; mai mult, toate liniile potenţiale de explicaţii convenţionale au fost urmărite cât de bine s-a putut.

Vor fi necesari mulţi ani, multe resurse şi cunoştinţe pe care un om le poate aduna, pentru a rezolva această problemă. Dar eu ofer această relatare asupra domeniului meu de activitate ca prim pas pe acest lung şi captivant drum.

Când m-am întors din prima mea călătorie în Brazilia, mi-a fost clar că problema OZN-urilor era mult mai periculoasă şi mai complexă tehnologic decât indica literatura de specialitate. Metodele grupurilor de amatori şi acelea ale investigatorilor oficiali, prevăzute cu

formulare şi statistici complicate, erau practic nerelevante. Nu cercetarea academică era necesară, ci studiul direct, inteligenţa ştiinţifică de bază în teren. Aceasta însemna o mulţime de timp şi călătorii, o cercetare atentă a informaţiilor contradictorii şi ani de analiză a modelelor rezultate. Când m-am implicat în această întreprindere nu bănuiam adâncimea impactului pe care l-ar fi avut asupra mea şi claritatea concluziilor finale.

Orice muncă sistematică bazată pe o inteligenţă ştiinţifică începe cu informaţiile fizice. Deci în prima parte a cărţii am adunat acele cazuri de la care putem învăţa ceva nou despre energia şi structura care caracterizează fenomenul. Partea a doua, care tratează problemele enigmati ce, adesea subtile, ale cercetării din teren, oferă câteva exemple de cazuri aparent de rutină care s-au dovedit a fi importante şi de rapoarte fascinante care au explicaţii obişnuite. În partea a treia am acoperit impactul dovedit asupra martorilor, de la simple povestiri cu arsuri de soare şi conjunctivite până la expunerea la o doză letală. În partea a patra am strâns cazuri care, după experienţa mea, sunt dintre cele mai provocatoare, pentru a fi analizate de colegii mei cercetători ştiinţifici. Iar în partea a cincea, cititorul va găsi observaţiile pe care le-am făcut în 1988, când m-am întors în Brazilia spre a căuta probe pentru rănirile provocate de întâlnirile cu OZN-uri – probabil zona cea mai semnificativă de investigaţie pentru viitor. O anexă propune o nouă definiţie şi un nou sistem de clasificare pentru informaţiile OZN şi un index complet de cazuri care listează observaţiile descrise în carte.

Toate cazurile examinate în acest volum erau neidentificate când am început să le studiez. Multe din ele continuă să rămână neidentificate după toată munca depusă de asociaţii mei şi de mine. Ceea ce am aflat în acest timp ţine de puterea şi de asemenea de slăbiciunea metodologiei ştiinţifice, cu limitările analizelor tehnice şi cu însăşi natura temerilor şi prejudecăţilor noastre ca oameni de ştiinţă ce înfruntă necunoscutul. Este un proces care ne învaţă o nouă experienţă de umilinţă în faţa

universului şi a potenţialului său uluitor de a dezvălui forme străine de conştiinţă şi, poate mai important, noi explorări în noi înşine. Dar concluzia mea imediată este aceasta: orice altceva ar putea fi, OZN-urile reprezintă o tehnologie capabilă de acţiuni vătămătoare. Această observaţie trebuie să ne trimită înapoi pe teren cu resurse mai bune şi o judecată reînnoită asupra urgenţei.

PARTEA ÎNTÂI

O PARADĂ A PARAMETRILOR

Fenomenul OZN este atât de complex, încât evocă multe imagini arhetipale, multe visuri şi conflicte şi este atât de puternic în impactul spiritual, încât manifestările fizice obişnuite sunt adeseori trecute cu vederea sau uitate.

Cât despre miracolele religioase şi alte aşa-zise evenimente paranormale, este uşor să fie înlăturate de potenţialele implicaţii ale evenimentului observat chiar înainte ca cineva să aibă timp să pună întrebări detaliate, critice despre realitatea pământească înconjurătoare. Am învăţat să zăbovesc pe pământ, chiar dacă, procedând astfel, risc să-mi atrag duşmănia unora dintre cei mai entuziaşti teoreticieni.

Pentru a stabili clar că într-adevăr ne ocupăm de efecte materiale, energetice şi care interacţionează în moduri remarcabile cu mediul, am adunat în cele trei capitole care compun Partea întâia unele cazuri din dosarele mele ce se referă la caracteristicile fizice ale OZN-urilor. Aceste cazuri nu conţin doar mărturiile observatorilor despre asemenea efecte, ci oferă de asemenea parametri cuantificabili.

Astfel, capitolul 1 recapitulează mai multe exemple în care poate rezulta din observări o estimare a energiei; două din ele sunt cazuri directe, definite ca exemple în care am discutat cu martorii1 oculari. Capitolul 2 cuprinde nouă cazuri de aşa-zise fragmente din obiecte neidentificate. Am participat direct la patru din aceste investigaţii; două din mostre se află în custodia mea şi le

ţin la dispoziţie pentru teste ulterioare efectuate de oameni de ştiinţă calificaţi. În capitolul 3 am prezentat patru cazuri de fotografii de OZN-uri nepublicate până acum, pe care le-am obţinut în timpul călătoriilor în America Latină şi pe care le găsesc foarte interesante. În trei din aceste cazuri am vizitat locul şi am întâlnit martorii.

Nu s-a făcut aici nicio încercare de acoperire a tuturor caracteristicilor fizice ale fenomenului într-un mod exhaustiv. Un asemenea studiu trebuie să aştepte timpul când ideile preconcepute ale comunităţii academice pot fi depăşite şi când eforturile bine fondate şi bine dirijate (sau, de preferat, mai multe eforturi independente cu diferite perspective şi diferite metodologii în competiţie unul /cu celălalt) pot fi conduse să atace frontal problema. împreună cu examinarea urmelor în infraroşu ale OZN-urilor detectate de sateliţii spioni, oamenii de ştiinţă interesaţi ar dori să investigheze vasta problemă a urmelor OZN, a ratărilor aprinderii la automobile, a efectelor gravitaţiei, a efectelor electromagnetice şi a emisiilor de microunde, toate câte au fost parţial catalogate în ultimii 25 de ani de cercetători independenţi consacraţi. Deşi asemenea efecte au fost prezente în cazurile pe care le-am cercetat nu am făcut un efort special să le investighez în propriul lor context. În schimb, ofer documentele studierii acestor cazuri ca un prim pas în aplicarea analizei tehnice în enigma OZN.

1

Megawati

La 1 iulie 1965, două submarine franceze, *Junon* şi *Daphne*, escortate de vasul de sprijin logistic *Rhône*, au părăsit baza navală din Toulon, îndreptându-se către Gibraltar. Vasele au călătorit mai întâi către La Horta în Azore, apoi către Norfolk, Virginia, pentru a efectua o serie de operaţiuni comune cu flota SUA, care era ocupată în acea perioadă cu recuperarea capsulei *Gemini* lângă Bermude; submarinele franceze escortau port-avionul Wasp.

Mai târziu, navele au trecut prin uraganul Betsy, ale cărui efecte le-au evitat scufundându-se la trei sute de metri. Pe drumul de întoarcere către Franţa s-au oprit zece zile la Pointe-à-Pitre, în Guadelupe, şi o zi la Saintes, înainte de a ajunge în insula Martinica, unde au ancorat la sfârşitul lui septembrie 1965.

În timpul popasului lor în Fort-de-France, într-o seară plăcută, cu un cer senin, a apărut din vest, încet şi silenţios, un OZN mare. „Musafirul" a zburat către sud, a făcut două lupinguri complete pe cer deasupra navelor franceze, apoi a dispărut.

Persoana care mi-a relatat acest caz, Michel Figuet, era în acel timp prim-timonier al flotei franceze din Mediterana. Cârmaciul a observat sosirea obiectului din pozi

ţi-a sa de pe puntea submarinului Jurton. A avut timp să se ducă sus, la tumul-pilot, unde a pus mâna pe şase binocluri şi le-a împărţit tovarăşilor săi. Erau trei sute de martori, incluzând patru ofiţeri de pe *Junon*, trei ofiţeri de pe *Daphne*, doisprezece marinari francezi şi personal al observatorului meteorologic.

Toţi martorii de la bordul lui *Junon*, a cărei proră se afla spre est, au văzut obiectul ca o uriaşă sferă luminoasă cu un disc pe margine venind dinspre vest la ora 9: 15 p.m. Era de culoarea unui tub fluorescent, având cam aceeaşi luminozitate ca luna plină. Se mişca încet, orizontal, la o distanţă estimată la 10 km sud de nave, de la vest la est. A lăsat o urmă albicioasă similară cu strălucirea unui ecran de televiziune.

Când se afla exact la sud de nave, obiectul s-a îndreptat în cădere spre pământ, a făcut unul, două, trei lupinguri complete, apoi a plutit spre mijlocul unui slab „halou".

Figuet mi-a relatat că observase ultima parte a traiectoriei sale prin binoclu; a fost în stare să observe două pete roşii sub disc. La scurt timp după aceea, obiectul a dispărut în centrul strălucirii sale „aşa cum se stinge un bec". Traseul şi haloul au rămas vizibile pe cer

un minut întreg.

La ora 9: 45 p.m. haloul a reapărut în acelaşi loc şi obiectul a lăsat impresia că s-ar „aprinde”. S-a ridicat, a mai făcut două lupinguri şi a zburat către vest, unde a dispărut la 9: 50 p.m.

A doua zi, Figuet a comparat însemnările sale cu cele ale unui inginer de comunicaţii care observase din fortul marinei acelaşi obiect. împreună au sunat observatorul meteorologic din Fort-de-France. Cel care a răspuns la apel observase şi el spectacolul din ziua precedentă. A confirmat că nu era nici avion, nici rachetă, nici meteorit, nici balon, nici satelit în dezintegrare, nici fenomen plasmatic de genul fulgerului globular.

Este foarte dificil de spus dacă un asemenea „incident” nu a avut loc niciodată sau dacă a fost o halucinaţie. Martorii erau observatori competenţi, fiind dispersaţi pe o zonă întinsă. Erau antrenaţi în urmărirea de noapte (Michel Figuet a primit în mod special note foarte bune pentru abilitatea sa în cart) şi observarea a durat destul de mult, având în vedere că în acest timp cel care mă informase a putut să se ducă în tumul-pilot, să ia binoclurile şi să le distribuie personalului.

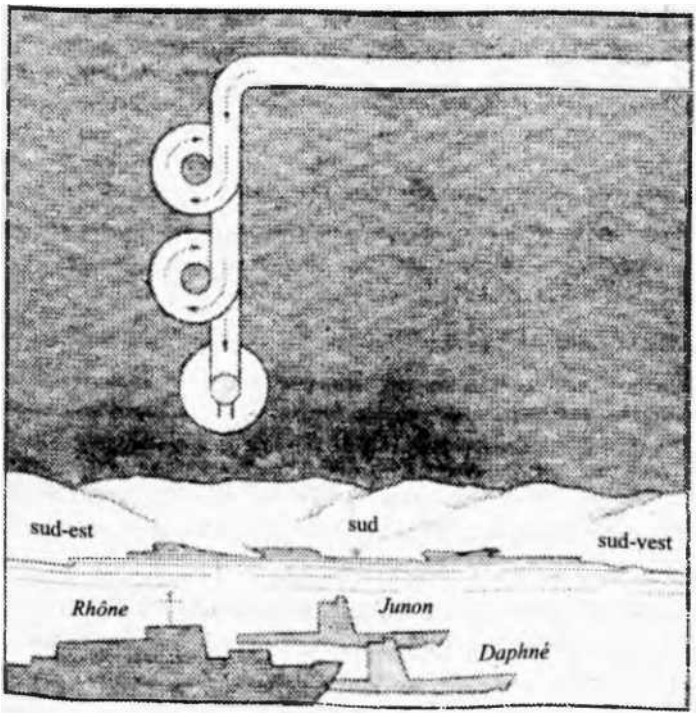

Figura 2. Portul Fort-de-France

Totuşi, dacă admitem că *exista* un obiect, cum par a spune faptele, atunci, ca oameni de ştiinţă, trebuie să înfruntăm o astfel de provocare. În mod specific, dacă obiectul se afla la zece kilometri, cum au apreciat martorii, atunci reprezenta un disc având 90 metri în diametru, un dispozitiv formidabil într-adevăr, luând în considerare remarcabilele manevre pe care le expunea. Întreaga succesiune sugera comanda şi un obiectiv.

Mai mult, este posibil de calculat întreaga disipare de energie a obiectului pe baza estimărilor distanţei şi a luminozităţii oferite de martori. Cifra rezultată este de 2, 3 megawaţi (MW) 1.

Pentru a putea avea o perspectivă asupra acestei cifre, este util să o comparăm cu nivelele de energie a câtorva aparate comune. În timp ce energia unei cositori de iarbă este de aproape 3 kilowaţi (kW), iar a unui motor de automobil este în domeniul 75 – 1.000 kW (l MW), un avion comercial atinge 50 – 150 MW; energia unei centrale

nucleare se măsoară în mii de megawaţi.

În calculul de mai sus am obţinut cifra energiei numai din cantitatea de lumină emisă de obiect şi numai în partea vizibilă a spectrului care a fost receptat de observatori. Fenomenul ar putea dezvolta energie în alte moduri – în microunde sau în unde radio. Dacă are o structură materială, fizică, necesită energie pentru a depăşi gravitaţia, chiar dacă utilizează tehnici de propulsie extrem de avansate pe care le putem doar specula. Din aceste motive, cifra pe care am calculat-o poate fi considerată ca o aproximare grosolană. Această undă de precauţie trebuie avută în vedere pe măsură ce trecem în revistă alte cazuri observate care ne pot da o percepţie a fizicii fenomenului OZN.

În 1988 l-am reîntâlnit pe Michel Figuet la Bruxelles, cu ocazia unei conferinţe europene particulare a cercetătorilor OZN, care a strâns laolaltă cercetători din

Anglia, Franţa, Spania, Italia, Belgia, Olanda, Statele Unite şi Uniunea Sovietică. El a confirmat manevrele şi forma obiectului.

Bărbat energic, cu simţ critic, ceea ce i-a conferit reputaţia de „demitizator” printre cercetătorii francezi mai entuziaşti, Figuet locuieşte acum în sudul Franţei. îşi aminteşte clar amănuntele observaţiei sale. Mi-a spus că s-a mai întâlnit cu membri ai echipajului, a căror memorie a faptelor era la fel de precisă.

Altă observaţie remarcabilă făcută lângă Grenoble, Franţa, la 5 noiembrie 1976, de către un om de ştiinţă marcant este revelatoare. Ca şi în cazul anterior, au existat mai mulţi martori şi durata a fost îndeajuns de lungă pentru a permite să fie văzute şi memorate detalii ale obiectului şi traiectoria sa. Dar erau alte două caracteristici remarcabile: prima, era posibil de stabilit cu precizie distanţa până la obiect; a doua, calificarea excepţională a unuia dintre martori a furnizat anumiţi parametri fizici care au fost rareori disponibili în cazuri OZN.

Sunt profund recunoscător GEPAN-ului, biroul

guvernamental francez de investigaţii OZN (cunoscut acum că SE PRA), pentru comunicarea detaliilor cazului pe care am avut ocazia să le discut pe larg înaintea vizitării locului în 1988. Conform politicii sale, am schimbat numele martorilor. Dosarele oficiale conţin bineînţeles detalii complete şi interviuri amănunţite cu cei implicaţi2.

Primul martor în cronologia acestor observări este o domnişoară M. care se uita la televizor, la ea acasă, în oraşul Rives, lângă Grenoble. Era ora 8: 08 p.m. A văzut o lumină strălucitoare afară şi l-a chemat pe tatăl său. Amândoi s-au dus pe balcon de unde au observat o sursă de lumină puternică traversând cerul cu viteză mare de la nord-vest la sud-est, dispărând după munţi în direcţia Montând.

Când a fost interogat de jandarmi, tatăl a afirmat că lumina părea să se rotească.

În timp ce aceşti doi martori observau obiectul în Rives, un fizician francez, pe care îl vom numi dr. Serge, conducea maşina la şapte mile depărtare, lângă Voreppe, pe drumul care duce de la Rives la Grenoble. De-abia se reîntorsese de la Paris cu un avion care aterizase la aeroportul din Grenoble şi conducea maşina spre casă. Uitându-se în sus, a văzut un disc luminos mişcându-se pe cer. S-a oprit şi a ieşit din maşină pentru a-l observa cu atenţie. Era ora 8: 10 p.m.

Conform opiniei doctorului Serge, discul era mai strălucitor ca o lună plină. Era uşor aplatizat (cu un raport de orientare O, 9) şi avea diametrul unghiular de aproximativ 12 minute cerc (luna plină are un diametru unghiular de aproape 30 minute cerc). Obiectul era alb în centru şi alb-albăstrui la margine. Era înconjurat de un halou intens verde, gros de aproape 2 – 3 minute cerc.

La începutul observării, discul se afla aproape direct deasupra. Zbura cu o viteză constantă spre est-sud-est, în mai puţin de opt secunde acoperind aproximativ 1, 3 grade de cerc pe secundă.

În acel moment, discul s-a oprit fără să-şi schimbe dimensiunile şi a planat cam trei până la zece secunde.

Apoi a pornit din nou într-o direcţie diferită, la treizeci de grade faţă de traiectoria precedentă, cu o viteză mult mai mare, acoperind aproape opt grade de cerc pe secundă, trecând prin faţa muntelui Le Taillefer, la 36 km depărtare.

Dr. Serge a pierdut discul din vedere când acesta a trecut prin spatele muntelui Le Neron, la 9 km depărtare.

Întreaga observare a durat cam 20 – 25 secunde şi nu a existat niciun zgomot. Cerul era limpede, nu bătea vântul la nivelul solului şi temperatura era cam de 40° F.

În 1988 m-am dus în zona în care a fost făcută observarea. Fotografiile şi schiţele existente în raportul gePAN nu fac nicio favoare măreţiei locului. Munţii se ridică de ambele părţi ale râului Isere. În unele locuri, drumul trece la baza pereţilor verticali de granit.

Trebuie remarcat că cercetările efectuate de GEPAN au dezvăluit că fusese observat un obiect similar, cu trei ore mai devreme, la 18 mile est de Rives, şi că un disc luminos fusese reperat două ore mai târziu de un controlor civil de trafic aerian în turnul de control al aeroportului militar de la Aulnat.

Imediat după ora 8: 05 p.m. În aceeaşi zi, un martor aflat la câţiva kilometri de Vienne a văzut o sferă uşor aplatizată, a cărei lumină era similară cu cea a unui tub foarte strălucitor de neon, cu o zonă incandescentă roşuoranj sub aceasta. Era cam de o şesime din diametrul lunii pline şi zbura foarte repede de la vest-nord vest către est-sud-est.

Luând în considerare aceste observaţii foarte competente, este posibil să se determine energia şi viteza obiectului în limite rezonabile. La o reconstituire atentă a observaţiei, s-a estimat că obiectul zbura la o altitudine de 1500 – 2500 picioare, ceea ce ar conduce la un diametru între 6 – 20 picioare şi o viteză de aproximativ o milă pe secundă sau 3600 mile pe oră în a doua fază a traiectoriei. Presupunând că discul disipa la fel de multă lumină cu cea a unei luni pline, cum a observat dr. Serge, energia sa în partea vizibilă a spectrului era de un modest 15 kW.

În interviurile conduse de anchetatorii OZN ai

Centrului Naţional Francez pentru Studii Spaţiale (CNES), dr. Serge şi-a extins descrierea obiectului, menţionând că haloul îi amintea de culoarea produsă la arderea sărurilor de cupru. Este de asemenea de remarcat că dr. Serge, care este directorul unui laborator de fizică nucleară, nu a raportat observaţia nimănui şi nu a menţionat-o colegilor. Doar când mărturia domnişoarei M. şi a tatălui ei a fost publicată în ziare şi-a oferit propria experienţă.

Pe lângă rapoartele jandarmilor, declaraţiile martorilor şi cercetările oamenilor de ştiinţă de la GEPAN, au mai fost audiaţi mai mulţi observatori chiar de către un judecător, fost preşedinte al Curţii Regionale de Apel.

În timpul pregătirii acestei cărţi am avut ocazia să analizez informaţiile împreună cu dr. Claude Polier, cel care a fondat grupul GEPAN. Ne-am întâlnit neoficial într-o cafenea din Paris, în apropiere de cartierul general al CNES; mi-a spus că acest caz de la Grenoble rămăsese unul din cele mai incitante pe care le studiase.

CNES este situat într-un vechi colţ al Parisului, unde Les Halles, piaţa de produse, a atras un interesant segment de populaţie de-a lungul secolelor, de la alchimistul Nicholas Flamel şi scriitorul Victor Hugo, la proprietarii de magazine, prostituate, camionagii şi studenţi în căutare de part-time joburi. Astăzi piaţa a fost mutată într-o suburbie şi zona este patria a sute de mici magazine care satisfac gusturile turiştilor. Moda „new wave” se află în imediata apropiere a localurilor punk, rock şi a sex-shopurilor, a bijuteriilor, a firmelor prospere pentru vânzare de îmbrăcăminte en-gros, care operează frecvent la hotarul legii. Era un decor ciudat pentru o discuţie despre ştiinţe spaţiale.

— Oricât de interesant ar fi fost cazul Grenoble, spuse Polier, nu a reuşit să fie adus în atenţia oamenilor de ştiinţă francezi marcanţi. Pentru ei reprezenta doar un alt raport OZN, chiar dacă martorul principal era unul dintre colegii lor. Nici măcar nu s-ar deranja să se întâlnească cu el pentru a revedea informaţiile, pentru că ei cred că ozn-urile nu îşi au locul într-o lume raţională.

I-am spus că GEPAN depăşise vremurile.

Pentru mine nu are importanţă numai un caz singular, ci acumularea de asemenea cazuri. Multe lucruri s-au schimbat în anii care au urmat cercetării observaţiilor dr. Serge de către GEPAN, i-am explicat. Parada modelor extravagante, abundenţa cărţilor de Eră Nouă în librării, miile de desene animate, reprezentând extratereştri în orice formă posibilă, evidenţiau această schimbare. Chiar dacă ştiinţei tradiţionale îi place sau nu, publicul a acceptat de mult existenţa fenomenului OZN. Sarcina noastră acum este de a selecta parametrii cel mai bine documentaţi din informaţia acumulată şi să-i aducem în faţa colegilor noştri, astfel încât cercetarea să înainteze, chiar dacă nu avem răspunsurile pe care le-am dori despre natura şi originea obiectelor.

Al treilea caz pe care va trebui să-l revedem în acest studiu al nivelurilor de energie asociate cu OZN-urile a avut loc lângă Arcachon în Franţa, la 19 iunie 1978, şi a fost de asemenea investigat în profunzime de GEPAN. în timp ce cazul din Grenoble era remarcabil pentru convergenţa şi înalta calitate a observaţiilor, evenimentele pe care le vom relata introduc alt parametru excepţional: OZN-ul a declanşat fotocelulele care controlează luminile întregului oraş. Din distanţa şi pragul de nivel al celulei este posibil de a defini altă estimare a energiei obiectului3.

Oraşul unde a avut loc observarea este Gujan-Mestras şi au existat martori independenţi lângă Creon şi La Reole. Un ziar local descria cum doi tineri înfricoşaţi, un bucătar de 18 ani pe nume Franck Pavia şi un ucenic de măcelar de 17 ani, Jean-Marc Guitard, au bătut la uşa unui brutar, domnul Varisse, care pregătea pâinea pentru a doua zi, la ora 1: 30 a.m.

Adolescenţii se opriseră pe marginea drumului pentru a repara instalaţia de semnalizare a maşinii, când toate luminile oraşului au fost dintr-odată stinse. În acelaşi timp un bubuit puternic i-a făcut să sară din loc. Apoi au văzut obiectul. După descrierea lor, era oval, roşu, înconjurat de „flăcări” albe şi zbura către ei la o altitudine

de 11.000 picioare.

În acel moment, Jean-Marc n-a mai putut respira şi a leşinat. Obiectul şi-a schimbat atunci direcţia şi s-a îndepărtat.

A *

În timp ce povesteau întâmplarea brutarului (care se spune că a râs de ei), ambii martori erau clar înspăimântaţi, aveau dificultăţi de vorbire, iar Jean-Marc avea ochii roşii şi plânşi.

În aproximativ aceeaşi perioadă de timp, un şef de restaurant de 35 de ani, domnul Bachere, care conducea automobilul către Bordeaux, a văzut „o sferă mare, portocalie, foarte strălucitoare" care plarta peste La Reole, la aproximativ 1.000 picioare, înainte de a dispărea. A reapărut în acelaşi loc un minut mai târziu. Soţia domnului Bachere a confirmat observaţia acestuia.

Datorită acestor rapoarte care au fost transmise de executorii judiciari la centrul spaţial din Toulouse, GEPAN a decis să investigheze imediat: trei dintre oamenii lor de ştiinţă au fost chiar a doua zi la faţa locului.

Au chestionat îndelung martorii, i-au dus la localizarea actuală şi i-au pus să indice cu teodolitul locurile unde obiectul apăruse şi dispăruse. La sfârşit, martorilor li s-a dat un set de mostre color standard din care au selectat ceea ce corespundea cu fenomenul observat.

Această investigaţie a scos la lumină şi mărturiile altor martori care anterior tăcuseră. De exemplu domnul B., un student care locuia în Gujan, a confirmat că se afla afară când luminile oraşului s-au stins la jumătate de oră după miezul nopţii. În acelaşi timp a auzit un bubuit puternic, de tonalitate joasă, care l-a speriat. Domnul B. a observat raze portocalii deasupra pinilor, sub plafonul norilor.

În timp ce anchetatorii chestionau martorii, au sosit la secţia de poliţie câţiva reprezentanţi ai unui grup local OZN de amatori. Au fluturat o fotografie neclară alb-negru a unui obiect, chipurile văzut în aceeaşi zonă cu câteva

luni înainte. Unul din ei a arătat poza martorilor, spunând:

— Ar fi interesant de verificat dacă era acelaşi OZN care s-a întors.

Cercetătorii GEPAN au reuşit să-i convingă pe aceşti ozenişti să-şi tempereze entuziasmul şi să-şi amâne propriul interviu cu martorii, evitând astfel genul de contaminare pe care o vedem în mod constant când observatorii OZN sunt bombardaţi cu întrebări care sugerează răspunsul de către amatori şi mass-media.

Seriile de măsurători efectuate în teren au stabilit (în limitele aşteptate de eroare ale memoriei umane) că toţi martorii au observat acelaşi obiect. Erau de acord asupra parametrilor de timp, durată, distanţă, traiectorie, sunet şi luminozitate. Existau totuşi discrepanţe în ceea ce priveşte altitudinea şi diametrul aparent al obiectului. Unul dintre martori, care a dat cele mai consistente măsurători, a fost utilizat ca sursă primară pentru aceste estimări.

Directorul departamentului de utilităţi orăşeneşti a fost de asemenea intervievat. A arătat anchetatorilor loca-l lizarea celulelor fotoelectrice care controlează luminile de pe străzi. În mod natural, când aceste celule sunt expuse la o lumină care depăşeşte pragul normal ele presupun că s-a luminat de ziuă şi opresc sistemul. Rezultatul analizei fixează distanţa între celulă şi OZN la 135 m şi 480 m, sau vag între 400 şi 1500 picioare. Aceasta produce un nivel de energie între 160 kW şi 5 MW.

Pentru a completa acest capitol, doresc să analizez un al patrulea caz extras din dosarele SUA pentru că furnizează totuşi alt punct de vedere asupra domeniului energetic, oferind totodată şi câteva perspective interesante asupra controversei OZN şi a tratamentului său de către oamenii de ştiinţă-savanţi.

Cazul a avut loc la ora 8: 15 p.m., la 30 decembrie 1966, în apropiere de Haynesville, Louisiana. Martorii sunt un profesor de fizică, dr. G., şi familia sa. Cercetările mele la biroul meteorologic au dezvăluit că vremea era mohorâtă, cu ceaţă şi burniţă slabă, plafonul de nori aflându-se cam la 300 picioare, toţi parametrii fiind în

acord cu afirmaţiile martorilor. Nu era furtună.

La începutul lui 1967 am dat peste această observaţie pe când revedeam sistematic dosarele Foiţelor Aeriene SUA, ca asociat al doctorului J. Allen Hynek de la Universitatea Northwestern, care era consultantul ştiinţific pentru studiul lor asupra OZN-urilor, cunoscut ca „Proiectul Cartea Albastră”. Raportul doctorului G. şi al familiei sale nu a fost urmărit de personalul Forţelor Aeriene, astfel încât am hotărât să o facem noi.

Dr. G. ne-a spus doctorului Hynek şi mie că, în acea noapte, îşi conducea automobilul pe autostrada SUA 79 între Haynesville şi graniţa cu Arkansasul, când soţia l-a făcut atent către o strălucire roşie-portocalie ce apăruse prin şi deasupra copacilor din faţă la stânga lor. Au continuat să o observe pe măsură ce înaintau pe autostradă. Părea o emisferă luminoasă, pulsând regulat, situându-se de la roşu mat la portocaliu strălucitor, într-o perioadă de aproape două secunde. Nu exista fum sau flăcări, ceea ce ar fi caracterizat un foc. De fapt, când maşina a ajuns la aproape o milă de sursa de lumină, dintr-odată aceasta a devenit alb-strălucitoare, anulând farurile şi formând umbre ascuţite. Această izbucnire de lumină nu numai că-l forţa pe dr. G. să-şi acopere ochii, dar i-a trezit şi pe copiii care dormeau pe bancheta din spate. După aproximativ patru secunde, a revenit la nuanţa ei roşie-portocalie.

Au fost descrise mai multe observări făcute de alte persoane din zonă. Un martor a spus că aproximativ cu şase zile înainte fusese văzută o lumină strălucitoare asemănătoare, cam în acelaşi loc.

Deoarece Universitatea din Colorado a primit fonduri de la Forţele Aeriene SUA ce depăşeau 500.000 U.S.D. pentru a studia OZN-urile, am atras atenţia doctorului Edward Condon asupra acestui caz, fiind apoi condusă o investigaţie pe teren de mai mulţi oameni de ştiinţă din Boulder. Am crezut că dr. Condon, fizician renumit, care a fost cooptat în programul nuclear SUA, ar fi interesat de caz. În ciuda marii desfăşurări de elicoptere de căutare,

investigaţia nu a putut localiza zona. În raportul publicat, dr. Condon a conchis că acest caz era „interesant” şi că a rămas ca una din multele observaţii neidentificate din proiectele aflate în dosarele Universităţii din Colorado. Acest fapt nu l-a oprit pe ilustrul fizician să afirme, de asemenea, în concluziile sale că studiul oficial al fenomenului OZN trebuie să fie abandonat pentru că nu este de aşteptat niciun progres într-o asemenea cercetare.

După ce proiectul Universităţii din Colorado a fost abandonat şi după ce Forţele Aeriene, urmând recomandările sale, au închis propria „Carte Albastră”, am rezumat în linişte studiul meu asupra cazului. Am venit în contact cu un cercetător calificat, domnul W., care şi el urmaşe propria cercetare cu dr. G. Prin ei, am obţinut copii ale fotografiilor efectuate din avioanele Forţelor Aeriene din Barksdale, care au îndeplinit câteva misiuni de fotografiere în infraroşu a zonei (fig. 2). Am aflat că domnul W. şi dr. G. au indicat locul deasupra căruia planase obiectul.

Zona în discuţie este un luminiş de aproape 30 de picioare în diametru, localizată la vestul şinelor ferate, vizibil clar în fotografiile Forţelor Aeriene. Dispecerul-şef a afirmat că, în acea noapte, nu se afla material rulant pe o rază de 50 de mile de la locul întâmplării. Cele mai apropiate linii de înaltă tensiune sunt cam la 9 mile depărtare spre vest.

Toţi copacii de la marginea luminişului prezentau înnegriri sau arsuri pe scoarţă pe o direcţie care indica spre centrul zonei, ca şi când ar fi fost expuşi la o sursă intensă de iradiere energetică. Deşi sunt în posesia unor mostre din scoarţa de copac carbonizată, nu am putut găsi un laborator de analize demn de încredere, care să le studieze. Era clar că doream să ştim dacă lemnul fusese ars de energie luminoasă, căldură directă sau combustie chimică. Din estimarea energiei necesare să producă adâncimea arsurii, era posibil de calculat puterea sursei, presupunând că era localizată în centrul luminişului la 15 picioare. Acest lucru nu s-a efectuat.

Din fericire, există alte modalităţi de a determina estimarea unei energii, cum şi-a dat seama imediat dr. G. când a văzut că lumina emanată de obiect a anulat propriile faruri cam la 10 picioare înaintea maşinii. Aceasta i-a permis să pună în ecuaţie intensitatea obiectului necunoscut, care este dată de energia sa raportată la pătratul distanţei, şi intensitatea propriilor faruri, care este dată de energia acestora cunoscută ca fiind 150 W, raportată la pătratul a 10 picioare. Fără să copleşesc cititorii cu calcule matematice complicate, aceasta dă o limită joasă a intensităţii OZN-ului, rezultând energia acestuia5.

În raportul său, dr. Condon a estimat distanţa la 2400 picioare, ceea ce a dat o energie de 900 MW A OZN-ului. O estimare mai corectă este dată de investigaţiile. ulterioare ale dr. G. şi ale domnului W., deoarece luminişul este localizat la 1800 picioare de la punctul de observaţie. Puterea energetică devine 500 MW.

Această cifră, care este o estimare minimă, plasează obiectul în domeniul energetic al unui mic reactor nuclear. Totuşi ne putem afla în locul unei persoane care încearcă să estimeze puterea unui autocamion prin intensitatea farurilor sale: actuala cifră a energiei poate fi ca ordin de mărime în afara calculelor noastre. Chiar este posibil, dacă urmăm anumite teorii despre ce ar putea fi OZN-urile, că lumina pe care o emit este doar un efect secundar al mecanismului lor de propulsie, aşa cum monoxidul de carbon este un efect secundar în arderile din motorul automobilului.

Totuşi am stabilit un fapt: OZN-urile sunt observate şi descrise consecvent de către martori de încredere foarte competenţi. Şi informaţiile pe care le furnizează ei pot permite unui grup de cercetători consacraţi să tragă anumite concluzii ştiinţifice.

Suntem de-abia la începutul procesului; dar este deja clar că fenomenul OZN reprezintă o ocazie de a utiliza ştiinţa efectiv. Întrucât concluziile grăbite ale dr. Condon nu rezistă, ar putea fi chiar o ocazie pentru progresul

ştiinţelor fundamentale.

Este evident acum că rapoartele asupra OZN-urilor în care martori calificaţi dau descrieri consecvente ale distanţei şi intensităţii luminoase ale unui obiect nu sunt rare. Din aceste descrieri este posibil să derive o aproximare grosolană a energiei luminiii vizibile a OZN-urilor. Cifrele pe care le obţinem se află într-un domeniu ce ar permite fenomenului să aibă un impact periculos asupra oamenilor.

Dosarele OZN ale grupurilor mai de încredere, cât şi cele păstrate de organizaţii militare trebuie cercetate pentru a se găsi cazuri similare celor patru situaţii din exemplele de mai sus. Cazurile trebuie să fie cercetate din nou pe teren, oricând este posibil, şi estimările energetice trebuie perfecţionate şi tabelate. Numai prin acumularea perseverentă a astfel de cazuri documentate, fenomenul va ajunge eventual în atenţia comunităţii ştiinţifice internaţionale, şi nu prin pretenţii senzaţionale ale mass-mediai, prin presiuni politice, printr-o mişcare publică pentru a cere guvernului „să spună adevărul”. Acest lucru nu a fost niciodată făcut de guvern sau de către oricine altcineva. Din nefericire, nu există nicio cale mai uşoară.

Eşecul Universităţii din Colorado de a prezenta într-un mod ştiinţific valabil, în timpul studiului Condon între 1967 şi 1969, ne poate învăţa o lecţie importantă: nu suma de bani cheltuită contează sau notorietatea oamenilor de ştiinţă implicaţi, ci dorinţa de a lucra în domeniu cu imaginaţie şi sârguinţă, care egalează însăşi complexitatea fenomenului.

În majoritatea cazurilor OZN, anumiţi parametri necesari lipsesc. Putem cunoaşte luminozitatea, dar nu şi distanţa. Sau cunoaştem traiectoria, dar nu şi perioada exactă a zilei care ne permite să corelăm afirmaţiile martorilor independenţi. Greutatea este de a ne întoarce, ca orice om de ştiinţă, orice bun spion sau orice bun poliţist, şi de a pune mai multe întrebări, până ce se ivesc informaţiile lipsă.

Cer lichid

De-a lungul anilor, au existat multe afirmaţii ciudate conform cărora discuri zburătoare revărsau efectiv metal din cer. Totuşi aceste afirmaţii nu au produs probe evidente ale realităţii obiectelor.

Oamenii de ştiinţă interesaţi în fenomenul OZN au sperat în permanenţă ca relaţia observaţie-probă fizică să fie atât de bine documentată, încât să îndepărteze majoritatea îndoielilor colegilor lor. Astfel de probe ar putea fi analizate în laborator. Poate nu ar furniza o dovadă finală a realităţii OZN-urilor, dar ar constitui baza unui dialog fructuos printre mulţi teoreticieni.

Pe teren totuşi lucrurile nu sunt aşa de simple. Combinaţia unei bune observări cu o probă fizică este rară. Dată fiind o astfel de probă, este dificil de găsit un laborator competent pentru a o analiza. Nu numai costul unei asemenea analize este prohibitiv (câteva mii de dolari), ci şi complexa sarcină de a determina ce întrebări trebuie puse şi ce echipament trebuie utilizat. Poate fi scrisă o carte fascinantă, fără greşelile făcute de-a lungul anilor în manipularea unor astfel de mostre, de la etichetarea neglijentă, la distrugerea efectivă, cum a fost cazul în prima „ana liză” a unei probe de magneziu din Brazilia, în mâna Forţelor Aeriene SUA.

Un caz care mi-a fost adus în atenţie în octombrie 1985 şi pe care l-am urmărit energic cu ajutorul câtorva colegi înţelegători, m-a învăţat despre capcanele probelor fizice. De asemenea, m-a învăţat că, după multe ore de lucru sau călătorii la laboratoarele îndepărtate şi cheltuieli considerabile pentru a utiliza cea mai modernă tehnologie, nu afli neapărat mai mult decât ştiai la început.

Pe atunci, sosisem în Costa Rica unde am întâlnit trei cercetători latino-americani respectaţi, Enrique Gastillo din Venezuela, Carlos şi Ricardo Vilchez din Costa Rica. Aceştia mi-au arătat o bucată considerabilă dintr-un metal uşor argintiu şi, înainte de a mi-o preda pentru analizare, mi-au descris originea ei.

Doi studenţi care se plimbau în campusul

universităţii din Bogotá într-o noapte ploioasă din 1975 sau 1976, au auzit un sunet ciudat deasupra capului. Uitându-se în sus, au văzut un disc balansându-se în aer, ca şi când ar fi fost în dificultate. I-au estimat diametrul la patru metri şi altitudinea la 1.000 m. În timp ce acest prim obiect părea că pierduse controlul, au observat alte patru discuri zburând în apropierea lui, ca pentru a-l ajuta. Erau de aceeaşi formă şi dimensiuni.

În acel moment, conform afirmaţiei martorilor, au fost aruncate jeturi de lichid din discul central. Studenţii s-au refugiat sub un copac şi au văzut lichidul strălucitor cum cădea în băltile de apă de pe stradă, producând aburi. Toate cele cinci obiecte s-au ridicat apoi şi au dispărut în nori. Martorii au recuperat două bucăţi de metal, cam de 4 pe 1 pe O, 25 inch, după ce au lăsat materialul să se răcească aproape zece minute (fig. 3).

Prima analiză a fost efectuată în America Centrală de un inginer mecanic de la o companie petrolieră. El a conchis că mostra era un aliaj de aluminiu cu magneziu şi staniu (cositor). Era nemagnetic şi conţinea urme de materiale care nu au fost identificate. A afirmat, de asemenea, ca metalul era uşor prelucrabil şi prezenta o granulaţie foarte fină.

Când proba mi-a fost predată de Ricardo Vilchez, am iniţiat un lanţ al evidenţei. O manipulare meticuloasă a obiectelor fizice este necesară dacă se doreşte a avea valabilitate legală. De aceea, am sigilat proba într-un plic şi l-am rugat pe Vilchez să semneze lângă semnătura mea pe plic. L-am dus apoi în Statele Unite, unde, pentru dosar, am rezumat cazul procurorului şi am semnat o declaraţie sub jurământ în biroul acestuia. Plicul nu a fost deschis până ce nu s-a aranjat cu o companie cu tehnologie înaltă, ai cărei directori ne-au asigurat accesul la echipamentul necesar pentru o investigaţie detaliată. Au existat martori care confirmau că semnăturile originale erau prezente pe plicul intact înainte de extragerea probei.

Grupul nostru a notat că o parte a mostrei prezenta urme de activitate violentă şi fierbere, în timp ce cealaltă

parte era plată, cu ceva material întipărit – posibil de la asfaltul drumului. Apoi metalul a fost supus la două tehnici standard de analiză, prima cu un microscop electronic de scanare (SEM), apoi cu un instrument numit spectroscop de scanare cu ioni a materialului (SIMS). Deoarece amândouă tehnicile sunt adesea utilizate pentru a efectua studiul pretinselor mostre OZN, este util să le descriem cu câteva detalii.

Microscopul electronic de scanare produce cu raze X un spectru fluorescent. A fost aplicat la o mică parte a mostrei unde am efectuat o spărtură curată şi astfel am reprezentat o secţiune tipică necontaminată. Microfotografiile au indicat o cavitate, posibil produsă de o mică bulă de gaz, şi această cavitate a fost studiată în decursul analizei. Rezultatele acestui test au arătat că proba conţine 93, 7% aluminiu, 4, 8% fosfor, O, 9% fier şi restul urme de alte elemente.

Specialiştii metalurgi care au efectuat analize au comentat că mostra fusese „topită şi retopită” şi că nu mai rămăsese nimic din structura iniţială. De fapt, forma sa era tipică pentru un material supraîncălzit, iar consistenţa era cea care rezultă în urma exploziei unei maşini.

Testul cu *spectroscopul de scanare cu ioni a materialului* sau *analiza Auger* explorează materialul prin găurire din ce în ce mai adâncă de la stratul superficial spre interior. Amplasată în vid, mostra este lovită cu o rază de electroni şi măsurătorile se repetă la diferite valori de densitate.

Testul ne-a surprins la început pentru că nu a relevat deloc aluminiu. În schimb, am găsit în stratul superficial carbon, oxigen şi azot. În afara acestui strat neclarificat, am găsit totuşi aluminiu, cât şi magneziu, potasiu, sulf, sodiu şi siliciu. S-au găsit de asemenea fosfor şi fier sub formă de urme.

Am furnizat aceste rezultate în detaliu în speranţa că unii dintre cititori îmi vor sugera alte modalităţi de a perfecţiona analiza. Am rămas însă foarte dezamăgit în aşteptări.

Pentru început, mostra era foarte neobişnuită pentru ceea ce *nu* conţinea. În special, nu existau fluoruri, un produs secundar normal în procesul de rafinare al aluminiului. Absenţa metalelor grele şi a apei era de asemenea surprinzătoare, iar prezenţa stratului de oxi-carbid este încă neexplicabilă.

Cel mai util rezultat al acestei activităţi a fost perfecţionarea metodologiei şi acela de a fi obligat să mă gândesc la precauţiile care trebuie luate pentru păstrarea unui şir de probe care să poată fi aduse în faţa comisiei de expertiză. Totuşi nu am ajuns la o concluzie finală în ceea ce priveşte mostra de la Bogotá. Este posibil să provină de la un OZN, cum susţin martorii. Dar nu am putut întâlni aceşti martori personal, iar dosarul care conţinea interviurile iniţiale s-a pierdut; nu ştim nici măcar anul exact al observării. Este puţin probabil să fie vorba de o reintrare în atmosferă a unui satelit, dat fiind declaraţiile martorului, compoziţia şi dimensiunile bucăţii metalice. Dar nu am eliminat în întregime posibilitatea unei farse. Poate fi ea vreodată eliminată?

Istoria OZN-urilor, aşa cum s-a dovedit prin probele fizice, este lungă. În 1967, când Donald llanlon şi cu mine căutam să receptăm un interes asupra cazurilor americane uitate de la sfârşitul secolului XIX, am publicat un articol care a şocat comunitatea conservatoare a cercetărilor OZN din acea vreme. Subiectul îl constituia observarea „dirijabilului” în 1897. Am descoperit că au fost zărite nu mai puţin de 14 dirijabile în acea singură zi, la 17 aprilie 1897. O reperare a avut loc în micul orăşel Aurora din Texas. Obiectul, se spunea.

…zbura deasupra pieţei publice şi, când a ajuns în partea nordică a oraşului, s-a ciocnit de turnul morii de vânt a judecătorului Proctor, făcându-se bucăţele după o teribilă explozie, împrăştiind sfărâmături pe mai mulţi acri de pământ, distrugând moara de vânt, rezervorul de apă şi stricând grădina de flori a judecătorului1.

Mai departe, raportul dezvăluia faptul că pilotul navei, care „nu era un locuitor al acestei lumi”, murise în

accident:

Hârtiile găsite asupra persoanei, evident mărturiile călătoriei sale, sunt scrise cu nişte hieroglife necunoscute şi nu pot fi descifrate. Această navă a fost prea distrusă pentru a putea trage nişte concluzii despre construcţie şi puterea motorului. Era construită dintr-un metal necunoscut, asemănător întrucâtva cu un aliaj de aluminiu şi argint şi probabil cântărea câteva tone. Oraşul este astăzi plin de oameni care privesc epava şi strâng eşantioane de metal straniu din sfărâmături.

Deşi Hanlon şi cu mine ne-am gândit tot timpul că acest caz era în special interesant ca piesă de istorie timpurie americană şi că era probabil o farsă, articolul nostru a trezit interesul în curentul anului 1897 în general şi în misterul Aurorei în special.

În 1973 am fost surprins şi oarecum intrigat de articolele mai multor ziarişti care s-au angajat în noi investigaţii la faţa locului. Deşi nu s-a găsit niciun cadavru humanoid, s-a pretins că au fost descoperite mostre din straniul metal.

William Case, care a publicat o serie de articole despre Aurora în ziarul *Dallas Times Herald*, a prezentat într-adevăr o bucată de aliaj care a fost în cele din urmă analizată de Compania de Avioane McDonnell-Douglas. În compoziţia ei s-au găsit aluminiu (aproximativ 83%) şi zinc (aproximativ 16%), cu posibile urme de mangan şi cupru. Combinaţia putea fi asimilată cu numeroasele aliaje obişnuite de aluminiu – conform cercetătorilor de la McDonnell –, dar nu putea data dinainte de 1908.

Mai curios este celebrul caz Maury Island. (Acest eveniment a avut loc la 21 iunie 1947 – cu trei zile înainte de vestita observaţie a pilotului Kenneth Arnold, lângă Muntele Rainer, când a descris nouă discuri stranii ca „farfurii zburătoare”.) în acea zi, pe la amiază, patru oameni şi un câine au ieşit cu barca în lungul coastei în Tacoma, Washington2.

Proprietarul bărcii era un salvamar numit Harold Dahl. El şi însoţitorii săi au observat şase obiecte de forma

unor gogoşi care planau deasupra mării, la o altitudine de aproape 2000 picioare. Unul din obiecte părea că are ceva probleme, la fel ca în observaţiile de la Bogotá, şi arunca fulgi argintii asemănători cu nişte foiţe de metal şi o cantitate de material asemănător cu „zgura fierbinte”. Discul părea să-şi revină cu ajutorul celorlalte obiecte, apoi toate s-au îndepărtat în zbor. Dahl s-a reîntors în port, a raportat observaţia lui Fred Chrisman, iar acesta din urmă s-a dus la faţa locului ca să cerceteze. A găsit plaja plină de un material sticlos şi de foiţe de metal argintiu.

După ce cazul a fost dat publicităţii, mai mulţi oameni s-au arătat interesaţi de mostre, inclusiv Kenneth Arnold.

Doi ofiţeri de informaţii de la Forţele Aeriene ale Armatei din Hamilton Field, lângă San Francisco, au interogat martorii, au strâns probe fizice şi au decolat către baza lor. Avionul lor s-a prăbuşit lângă Kelso, Washington, iar ofiţerii au murit în accident. De atunci investigaţia a devenit un amestec confuz de evenimente ciudate şi dispariţii bizare. Atât contrainformaţiile militare, cât şi FBI-ul au conchis că, de fapt, cazul era mai degrabă o farsă. „Analiza fragmentelor indică a fi de la fabrica de zgură din Tacoma”, afirmă un mesaj telexat al FBI-ului din 5 august 1947. Dar, atât cât cunosc eu, compoziţia acestei „zgure” (presupunând că a fost analizată) nu a fost niciodată dezvăluită. În plus, nu s-a menţionat materialul argintiu, deşi Kenneth Arnold, care l-a văzut, îl descrisese ca „foiţă de aluminiu”.

Incidentul din Maury Island a avut loc cu mult înainte ca eu să-mi încep cercetările asupra OZN-urilor, dar am studiat un raport mai recent de căderi din cer de fragmente ca zgura şi nu am nicio îndoială asupra sincerităţii martorilor.

Sâmbătă 17 decembrie 1977, la ora 7: 45 p.m., un obiect roşu luminos aeropurtat a fost observat de doi locuitori din Council Bluffs, Iowa. Acest obiect s-a prăbuşit în apropierea unui şanţ din Big Lake Park, la limita nordică a oraşului. A fost văzută o fulgerare strălucitoare, urmată

de flăcări cam de 8 – 10 picioare înălţime. Când martorii au ajuns la faţa locului, au găsit o zonă mare a şanţului acoperită cu o masă de metal topit care strălucea roşuportocaliu, arzând iarba din împrejurimi.

Poliţia şi pompierii au sosit imediat. Un funcţionar de la judecătorie a descris masa topită „rostogolindu-se, evaporându-se de pe marginea şanţului pe o zonă de 4 pe 6 picioare”. Porţiunea din centru rămăsese caldă la pipăit pentru încă două ore. Ipoteza farsei a fost eliminată; erau prea mulţi martori independenţi, unsprezece în total. Doi dintre ei văzuseră un obiect roşu plutitor, cu lumini clipind intermitent în jurul său.

S-au făcut anchete la aerodromul Eppley şi la baza aeriană Offutt; nu avusese loc nicio avarie de motoare şi nicio operaţiune aeriană în zonă.

Reziduul recuperat a fost analizat la laboratorul Universităţii de Stat din Iowa şi la Compania Griffân de produse din ţeavă, iar concluziile au arătat că metalul era în cea mai mare parte fier cu mici cantităţi de metale de aliere cum ar fi nichelul şi cromul. O asemenea compoziţie excludea materialul meteoritic.

O examinare a microstructurii a indicat faptul că materialul era oţel carbon turnat, reîncălzit ulterior la aproape 1.000°F şi răcit, astfel încât semăna cu fierul forjat.

Nereuşind să conving Universitatea Stanford să efectueze o nouă analiză a materialului pe care-l aveam în custodie, m-am dus la NASA, în speranţa că mi-ar permite să folosesc instalaţiile lor. Aici m-am lovit de un zid legal: NASA dorea să fie absolvită de răspundere dacă examina mostrele! în septembrie 1978 am sunat din nou autorităţile examinatoare din Council Bluffs şi în timpul conversaţiei am aflat un lucru surprinzător: alte două căderi similare fuseseră raportate în comunitate, ambele în iulie 1978. Căderea din 5 iulie era la aproape o milă spre sud-est faţă de incidentul din 1977 şi fusese urmată de o altă cădere, cinci zile mai târziu.

Dar incidentul din Council Bluffs nu este unic. Pe

când mă aflam în Mexic, în noiembrie 1978, am auzit de căderea unui reziduu metalic în munţi, lângă Puebla. Obiectul era compus în special din fier cu 1, 1% siliciu şi urme de mangan, crom şi carbon. La 11 octombrie 1959, se spune că doi martori oculari din Suedia au recuperat o probă care s-a dovedit a fi carbură obişnuită de tungsten. Profesorul Peter Sturrock de la Universitatea Stanford are în custodie o probă de la un obiect recuperat de un eschimos lângă Kiana, în Alaska. Este argintie, uşoară şi pare că ar fi fost turnată în stare topită dintr-o sursă aproape de sol.

Ne-au mai parvenit alte două mostre interesante din Brazilia. Prima se spune că a fost recuperată la 14 decembrie 1954, la Campinas. Numeroşi martori au observat trei discuri în zbor deasupra oraşului. Ca şi în celelalte cazuri unul dintre discuri a început să se clatine puternic şi a pierdut din altitudine. Celelalte obiecte l-au urmat, el stabilizându-se la o altitudine de 300 picioare. Dintr-odată, discul cu probleme a emis un şuvoi subţire de lichid argintiu. Acest material, conform cercetătorului independent Kenneth Behrendt, a fost colectat după răcire şi analizat ulterior la un laborator guvernamental brazilian. S-a constatat că este staniu în combinaţie cu alte metale.

Conform afirmaţiilor regretatului Frank Edwards, autorităţile braziliene au descoperit că lichidul argintiu se împrăştiase pe o zonă mare, inclusiv pe acoperişuri, străzi, trotuare şi chiar pe hainele lăsate afară la uscat3. O analiză separată efectuată de un chimist particular, dr. Risvaldo

Maffei, a demonstrat că materialul era într-adevăr în majoritate staniu, dar conţinea aproximativ 10% alte elemente.

Al doilea caz brazilian se referă la o mostră recoltată de la Ubatuba Beach, lângă São Paulo. Mostra a ieşit prima dată la lumină în 1957, deşi originea sa precisă este încă incertă. A fost studiată de dr. Olavo Fontés şi a stat câţiva ani sub controlul lui Jim şi Coral Lorenzen, şefii

Organizaţiei de Cercetări ale Fenomenelor Aeriene (APRO), care au realizat o investigaţie atentă a cazului. După moartea celor doi Lorenzen, mostra a fost studiată la Universitatea Stanford. Conform profesorului Sturrock şi dr. Pierre Kaufmann, proba poate fi legată de un eveniment care s-a întâmplat prin 1933 sau 1934.

Martorii cazului Ubatuba au afirmat că au văzut un disc plonjând către ocean cu o viteză foarte mare. Dintr-odată acesta s-a ridicat din nou la aproape o sută de picioare şi a explodat într-o mulţime de fragmente strălucitoare. O parte din aceste fragmente au căzut în apa puţin adâncă.

Prima analiză a fost condusă de dr. Luisa Barbosa într-un laborator brazilian specializat în studii de produse minerale. Dr. Barbosa a ajuns la concluzia că mostra era compusă din magneziu ultrapur. Lucrările ulterioare de la Universitatea din Colorado, de la Stanford şi de la numeroase laboratoare specializate din Franţa au confirmat că materialul era magneziu şi oxid de magneziu cu o cantitate infimă de impurităţi. Conform opiniei lui Sturrock:

După toţi aceşti ani, încă nu avem măcar o singură măsurătoare exactă a impurităţilor actuale şi a nivelului impurităţilor magneziului brazilian. Dimpotrivă, raportul izotopic a fost măsurat la Institutul de Tehnologie din California şi la Universitatea din Paris cu o înaltă acurateţe şi cu rezultate vizibile. Rapoartele sunt aceleaşi ca în cazul magneziului terestru normal4.

În 1987 dr. Sturrock m-a rugat să aduc proba de la Ubatuba, care era în analiză la Universitatea Orsan. Cum am ajuns la Paris, am sunat cercetătorul care efectuase testele şi ne-am dat întâlnire în după-amiaza următoare, la o cafenea lângă Sorbona.

În timpul acela, în Cartierul Latin era o agitaţie politică considerabilă. În acea seară a avut loc o demonstraţie masivă a studenţilor. Câteva elemente extremiste aflate printre poliţia franceză provocaseră tulburări. Cutreierând zona pe motociclete, găsiseră un

student izolat în stradă, în spatele cafenelei pe care din viteză o alesesem ca loc de întâlnire. îl atacaseră pe tânăr şi-l ciomăgiseră măr.

În momentul în care fizicianul francez îmi înmâna proba de magneziu, ne găseam pe bulevardul Saint Michel, înconjuraţi de aproximativ 60.000 de demonstranţi, care se adunaseră să protesteze împotriva evenimentelor din noaptea anterioară; am reuşit să plecăm înainte să se întâmple o altă ciocnire cu poliţia. Nu savuram perspectiva de a intra în biroul doctorului Sturrock la Stanford ca să-i mărturisesc că singura probă existentă din magneziul de la Ubatuba se rostogolise în noroi în timpul unei răfuieli dintre studenţi şi poliţişti.

Există o paralelă curioasă între cazurile Ubatuba şi Campinas, pe de o parte, şi strania explozie declanşată la Atafona de Manuel şi Miguel, cele două victime ale tragediei de la Niteroi. Toate trei evenimentele au avut loc pe o plajă braziliană; toate trei au implicat zvonuri despre o „farfurie zburătoare" care exploda sau plonja în ocean; şi în toate cazurile examinările resturilor au fost neconcludente.

Două alte cazuri amintite în literatura de specialitate menţionează prezenţa magneziului. În timpul verii lui 1952, se spune că un fragment metalic s-ar fi desprins dintr-un obiect zburător neidentificat. Fragmentul s-a dovedit a fi

„O matrice de ortosilicat de magneziu", conform părerii lui Frank Edwards. Raportul Condon afirmă că nu există nicio confirmare oficială şi localizarea probei este necunoscută.

În 1967 se spune că a avut loc o ciocnire între un automobil şi un OZN lângă Maumee, în Ohio. A doua zi, şoferul a găsit o mică bucată de metal la locul evenimentului şi nişte metal „fibros" pe maşină. Proba fibroasă s-a dovedit a conţine 92% magneziu, după Lorenzen şi Condon.

Ce putem afla din toată activitatea de analiză a probelor pretinse a fi de la OZN-uri? Tabelul 1 schiţează

rezultatele. Vorbind în linii mari, mostrele sunt de două tipuri: zgura şi metalul argintiu. Într-un singur caz, care ne uimeşte în mod special, incidentul de la Maury Island, ambele tipuri de materiale au fost recuperate. În celelalte cazuri cercetătorii au găsit fie zgură, fie metal argintiu, dar nu pe amândouă. Nu am inclus în acest studiu numeroasele cazuri de lichid, reziduuri asemănătoare celor petroliere găsite la locurile de aterizare. În mod similar, nu am considerat recuperate rapoartele despre obiecte pretins confecţionate.

Referitor la propulsia OZN-urilor, din nefericire, aceste informaţii nu înseamnă foarte mult. Metalul lichid este de obicei utilizat la echipamentele de tehnologie înaltă. Sunt îndatorat doctorului Robert Rincheloe că mi-a atras atenţia asupra unui articol de J.R. Bumby de la Departamentul de Inginerie din Universitatea de la Durham, numit „Superconductibilitatea maşinilor electrice rotative”.5 Pentru a micşora uzura şi frecarea la astfel de maşini, este utilizat metalul lichid drept conductor obişnuit în loc de perii. După afirmaţiile lui Bumby, „fiecare metal lichid are propriile avantaje şi dezavantaje”. Apoi autorul continuă prin a categorisi cele mai obişnuite metale utilizate la o astfel de tehnologie, de la mercur şi până la sodiu-potasiu şi galiu-iridiu. Mercurul şi sodiul-potasiu sunt lichide la temperatura camerei şi galiul-iridiul este lichid peste 15, 7°C.

TABELUL 1

Compoziţia chimică a mostrelor aşa-zis provenite de la OZN-uri

CAZ	ZGURĂ	MATERIAL ARGINTIU
Bogotá	Niciuna	Aluminiu (94%) cu fosfor (5%) şi fier
Aurora	Niciuna	Aluminiu (83%) cu zinc
Maury Island	Rezultate necunoscute	Foită de aluminiu?

Council	Fier cu nichel şi crom	Niciunul
Bluffs	Crom	
Pueblo	Fier cu siliciu, crom, mangan, carbon	Niciunul
Suedia	Carbura de tungsten	Niciunul
Kiana	Niciuna	Rezultate necunoscute
Campinas	Niciuna	Staniu (90%) şi alte componente
Ubatuba	Niciuna	Magneziu de înaltă puritate
Washington	Niciuna	Magneziu (92%)

Dacă o maşină rotativă superconductibilă ar putea zbura şi ar avea vreo defecţiune, am dori să recuperăm fiecare picătură de mercur sau diferitele combinaţii din elementele de mai sus – de exemplu un aliaj cu 76% galiu şi 24% iridiu sau 78% potasiu şi 22% sodiu. O privire asupra tabelului 1 va arăta cititorului că nu a fost găsit nimic de acest fel vreodată. Pe de altă parte, nu am găsit vreun material necunoscut pe pământ.

În 1985, cercetătorul independent Kenneth Behrendt a publicat un studiu intitulat „Observând OZN-urile care aruncă metal”, în care a făcut presupunerea că astfel de nave pot zbura prin generarea „unui câmp antimaterie” 6. A speculat ingenios că intensul câmp magnetic necesar pentru această operaţie poate fi produs de un „electromagnet toroidal mare cu înfăşurări tubulare concave realizate dintr-un material ceramic rezistent la căldură”, cu înfăşurarea plină cu metal topit. Această interpretare a probelor recuperate rămâne o. ipoteză neverificată. Ar necesita obiecte de dimensiuni foarte mari şi ar fi aplicată cu greutate la cazurile în care martorii

descriu OZN-urile de diametre moderate. În acest moment, totuşi, tot ce deţinem este pura speculaţie şi am fi bucuroşi să primim încercări de a da un sens informaţiilor.

Probabil că obstacolul principal pe care-l întâmpinăm în această cercetare este noţiunea preconceptă că OZN-urile, dacă nu sunt imaginare, *trebuie* neapărat să reprezinte tehnica spaţială avansată de pe altă planetă. Această noţiune reprezintă cel mai rău exemplu de a trage concluzii cu date insuficiente. *Deşi sunt sigur că OZN-urile nu sunt imaginare, voi fi dezamăgit dacă ele s-ar dovedi a fi nimic mai mult decât tehnică spaţială avansată*. Cum vom vedea în bilanţul acestei cărţi, ele promit a fi mai mult: o provocare a multor concepte de-ale noastre din fizică, poate o cheie a dimensiunilor necunoscute în afară de spaţiu-timp.

Această nefericită polarizare între ipotezele „fără sens" şi ipotezele extraterestre nu a apărut din discuţiile dintre oameni de ştiinţă informaţi, ci din reclama exagerată din mass-media şi din dezbaterile încinse de la televiziune care prin definiţie trebuie să fie proiectate ca o întrecere între avocaţii şi detractorii unei anume afirmaţii. Dacă scopul vieţii dumneavoastră este de a discuta despre OZN-uri cu Phil Donahue, Oprah Winfrey sau Johnny Carson, trebuie să fiţi fie profe contra ipotezei extraterestre. Aceasta este ca şi când s-ar spune că luna este fie din brânză verde, fie că nu există. În astfel de dezbateri polarizate nu există loc pentru o a treia, a patra sau a cincea ipoteză pentru că publicul se va plictisi repede sau va pierde firul discuţiei. Fondatorii astronomiei moderne au fost într-adevăr norocoşi să trăiască într-o lume în care televiziunea nu domina încă opinia publică!

În termeni pur ştiinţifici, devine clar că fenomenul OZN nu este un nonsens în întregime; totuşi probele contra teoriei extraterestre au rămas la acelaşi nivel în ultimii zece ani. Din fericire, există un spectru larg de teorii alternative care nu au fost verificate încă în mod serios de către comunitatea de cercetători OZN. Este necesar ca ele să fie confruntate cu fapte bine

documentate şi cercetate cu atenţie. Pentru a aduna nişte fapte trebuie să ne întoarcem la locurile unde a fost observat fenomenul.

Trebuie să ne continuăm munca pe teren.

Acest capitol a înregistrat o serie de cazuri în care mostre fizice au fost obţinute în legătură cu un raport OZN. Niciunul dintre aceste cazuri nu constituie o dovadă sau chiar o indicaţie fermă asupra existenţei unui vehicul spaţial controlat inteligent, dar nerealizat de oameni, în mediul nostru. Totuşi, ele ilustrează frecvenţa cu care un reziduu de materie a fost găsit în legătură cu observaţiile inexplicabile. Este important să analizăm asemenea probe cu atenţie, chiar dacă numai pentru a perfecţiona metodologia noastră, în aşteptarea vremii când va fi descoperit un obiect cu adevărat fantastic.

Grupurile independente de cercetători OZN sunt cele mai în măsură să conducă un astfel de studiu. Dacă sunt serioşi referitor la contribuţia lor la această cercetare şi la expunerea cazului în faţa comunităţii ştiinţifice, ar trebui să-i determine pe membrii săi să colecţioneze cât mai multe mostre. Ar fi cam treizeci de probe numai în Statele Unite.

De asemenea, organizaţiile particulare, ar trebui să-şi unifice forţele pentru a crea un catalog al componentelor cel mai frecvent găsite în asemenea probe, împreună cu datele şi împrejurările observaţiilor. Chiar dacă rezultatele ar fi terestre, un astfel de studiu ar îndepărta lucrurile neesenţiale şi ar putea indica anumite corelări neaşteptate. S-ar arunca o nouă lumină asupra misterului total.

Recomandările specifice în manipularea acestor mostre cuprind o gamă variată, de la cele clare (necesitatea de a le închide, cât mai repede posibil după descoperire, într-un container sigilat) la cerinţele mai sofisticate de a păstra un şir de evidenţe. Cercetătorul trebuie tot timpul să-şi pună întrebarea aceasta: Dacă mi s-ar cere la tribunal sau de către un comitet ştiinţific, voi putea să dovedesc că proba analizată era de fapt aceeaşi

cu cea recuperată de la faţa locului?

Există precauţii care parcurg un drum lung către stabilire, datorită străduinţei în manevrarea probei. Un mod simplu de a stabili un lanţ redus de erori este de a ţine proba în containere sigilate, cu semnătura martorilor; de a deschide aceste containere numai în prezenţa altora; de a fotografia probele care se află pe prima pagină a unui cotidian, indicând clar data ori de câte ori este transferat de la un grup la altul; de a avea din nou recipientele şi de a semna noile containere. Acestea pot să nu fie metode de dovedire totală, dar ele vor plasa cercetătorul în afara oricărei acuzaţii de neglijenţă.

Una dintre primele operaţii care trebuie efectuate pe o asemenea probă este un test de radioactivitate. Cum majoritatea dintre oameni nu posedă un contor Geiger, o metodă alternativă simplă şi exactă pentru detectarea radioactivităţii este de a pune proba în întuneric total pe o placă fotografică, de a o lăsa acolo o zi sau două şi de a developa placa. Rezultatele vor fi chiar mai exacte şi după părerea unor cercetători, mai de încredere decât o citire a contorului Geiger.

Următorul pas este de a trimite materialul spre a fi studiat la un laborator renumit. Dacă proba nu este extraordinar de mică, trebuie să păstraţi materialul după o tăiere sau o spargere atentă în bucăţi mici, pentru a fi date analiştilor; fotografierea înainte şi după este obligatorie, astfel încât oricine controlează operaţiunea la o dată ulterioară să poată vedea de unde provine fiecare fragment.

Deşi multe universităţi au instalaţii pentru aceste lucrări, de obicei le lipsesc fondurile şi timpul pentru a efectua aceste analize. Dacă există posibilitatea este mult mai bine de a închiria un laborator profesional industrial pentru a efectua testele cerute.

3

Focalizarea infinitului

Un cititor al *Dimensiunilor* mi-a scris entuziasmat:

— Vă mulţumesc că nu aţi inclus fotografii neclare alb-negru ale pretinselor OZN-uri.

Mi se pare că fericitul meu corespondent va fi dezamăgit în următoarea parte a activităţii mele de teren, pentru că ea are legătură cu caracteristicile fizice ale OZN-urilor, care pot fi mai bine măsurate pe fotografii – dintre care multe sunt alb-negru şi într-adevăr foarte neclare.

Chiar când nu sunt neclare, cum vom vedea în curând, ele pun probleme neobişnuite celui care le analizează. Fotografii de OZN-uri, practice, raţionale, care se pot înţelege, în general se dovedesc a fi falsuri.

S-ar părea că probele fotografice ar fi cel mai simplu şi mai direct mod de a caracteriza forma, luminozitatea şi structura OZN-urilor. Din nefericire, informaţiile nu susţin această perspectivă. Au fost într-adevăr realizate fotografii color Foarte clare de OZN-uri (cum ar fi celebrele fotografii Meier realizate de un fermier elveţian), dar împrejurările observaţiei erau extrem de suspecte. În câteva cazuri, observatori de încredere au realizat fotografii utile, dar analiza filmului pune mai multe întrebări în loc să dea răspunsuri. În prezent, cea mai completă analiză a unei fotografii OZN se găseşte în articolul doctorului Richard Haines publicat în 1987, în *iurnalul Cercetării Ştiinţifice*. Articolul informează despre un incident care a avut loc la 8 octombrie 1981, în Vancouver Island din British Columbia. Tehnicile descrise acolo reprezintă ultimele realizări în domeniul fotografiei. Ele sunt cele mai adecvate pentru descoperirea farselor. Totuşi, pe cât sunt de sofisticate, ele nu pot „dovedi” nimic referitor la identitatea obiectului din fotografie.

Aceste patru cazuri revăzute mai jos sunt ilustrări ulterioare ale acestui punct.

Am descoperit primul caz în Costa Rica, iar pe al doilea în Argentina. După părerea mea, amândouă sunt adevărate. În ambele exemple, oamenii implicaţi intenţionau să fotografieze un obiectiv obişnuit; fotograful a focalizat spre infinit, a declanşat expunerea, n-a văzut

nimic deosebit şi totuşi s-a ales cu imagini înşelătoare care au nedumerit pe fiecare savant care le-a examinat.

Data era 4 septembrie 1971, ora 8: 25 a.m. O aeronavă de cartografiere a guvernului din Costa Rica zbura la o altitudine de 10.000 m deasupra părţii nordice a ţării, trei mile la nord de Arenal şi cam la 25 mile la sud de graniţa cu Nicaragua. Un aparat care funcţiona automat sub fuselaj fotografia terenul la interval de 17 secunde. La bordul avionului se aflau Sergio L.V., specialist în fotografii aeriene, pilotul, un geograf şi un topograf. În timp ce avionul zbura deasupra lui Lago de Cote, a surprins un obiect ciudat de forma unui disc. Din nefericire, obiectul a apărut doar pe o margine şi n-a fost observat deloc vizual de pilot sau de cei trei membri ai echipajului.2

Au trecut câţiva ani până ce această fotografie a ajuns la Ricardo Vilchez, care, împreună cu fratele său Carlos, conduce o grupă civilă de cercetare bine organizată în San José. În 1980 Vilchez l-a întâlnit personal pe Sergio L.V.

şi au discutat împrejurările referitoare la zbor şi despre fotografie. Apoi a trimis fotografia de la Arenal la un grup OZN din SUA, la Ground Saucer Watch (GSW), al cărui şef, William Spaulding, a examinat-o vizual şi cu mărire pe computer.

Patru lucruri sunt imediat vizibile la această fotografie. În primul rând, aceasta a fost realizată cu un aparat de înaltă calitate; totul era imaginea care acoperea un teritoriu de 7 x7 mile într-o focalizare clară. Se pot distinge copaci, drumuri, chiar ferme de animale. În al doilea rând, obiectul este fotografiat de sus în jos, de la o altitudine fixată şi cunoscută, astfel încât poate fi stabilită o distanţă maximă, respectiv o primă aproximare a mărimii obiectului. În al treilea rând, obiectul este văzut pe fundalul negru al lacului, care prezintă o suprafaţă uniformă în contrast clar cu discul necunoscut. În al patrulea rând, mărimea OZN-ului pe negativ este considerabilă (4, 2 mm), cu detalii remarcabile.

În timp ce majoritatea fotografiilor OZN sunt

efectuate în grabă de operatori neexperimentaţi, reliefând fundalul neregulat al cerului infinit, aici avem o gamă aproape ideală de condiţii. Laboratorul din Costa Rica, care a prelucrat prima dată fotografia, a estimat diametrul obiectului la 71 m (aproximativ 220 picioare); Spaulding a. ajuns la o cifră de 40 m (aproximativ 120 picioare). El a notat că „bordului de fugă al OZN-ului îi lipseşte un simplu punct culminant clar". Analiza nu a mai progresat dincolo de acest punct.

În 1985 l-am vizitat pe Ricardo Vilchez în Costa Rica. El a fost destul de amabil să-mi dea o copie a acestei fotografii. Mai târziu mi-a obţinut şi copii ale altor fotografii (vezi fig.4).

Prima mea încercare de analizare am făcut-o într-un laborator de interpretare fotografică din Washington, subordonat guvernului american. La cererea unui prieten de-al meu, director la o companie de înaltă tehnologie din California, analiştii au fost de acord să se uite la cadru, pentru că prezenta „o interesantă problemă tehnică". Totuşi nu au putut să aloce mult timp analizei; erau preocupaţi de faptul că orice lucru mai serios „ar putea fi interpretat ca o violare a standardelor prevederilor de conduită şi ca întrebuinţare greşită a echipamentelor şi personalului guvernamental". Această examinare superficială a fotografiei a dezvăluit faptul că umbrele de pe sol nu se identificau cu umbrele aparente de pe presupusul OZN: lumina nu părea că vine de la aceeaşi sursă. Deoarece OZN-ul nu aruncă o umbră pe pământ, s-a presupus că fotografia rezultă „dintr-o alterare deliberată a negativului original" – cu alte cuvinte o farsă.

În decembrie 1987 a fost iniţiată o a patra analiză, datorită asistenţei experte a dr. Richard Haines, om de ştiinţă din zona San Francisco Bay. Dr. Haines a început lucrul de la zero, digitizând fotografia, mărind-o în condiţii diferite. În consecinţă a observat:

Imaginea discului pare a poseda umbre lumină/întuneric, ceea ce este tipic pentru un obiect tridimensional iluminat de raze paralele de lumină ca cele

ale soarelui. Pare a fi un con mic cu o axă de simetrie şi un punct sau o zonă întunecată la extremitatea conului.3

Observând că o parte este în focalizare clară „lamă de cuţit”, în timp ce cealaltă parte este difuză şi amorfa, a tras concluzia că regiunea mai întunecată s-ar putea să nu fie deloc o umbră. Era posibil ca discul să fie o sursă de lumină, având o parte mai luminoasă decât cealaltă din motive necunoscute.

În mod remarcabil, în timp ce investigaţia fotografiei a continuat, au fost realizate noi observări OZN de la sol în aceeaşi zonă.

La 25 octombrie 1986, în jurul orei 9: 00 a.m., pe o vreme frumoasă, Joaquín U.A., administrator de fermă, 40 de ani, şi Ronald-Alberto L.A., un fermier de 23 de ani, au văzut un obiect deasupra oglinzii lacului. Două săptămâni mai târziu, fiind interogaţi la faţa locului de către Ricardo şi Carlos Vilchez, ei au trasat schiţe pentru ceea ce văzuseră şi au făcut o descriere amănunţită a evenimentelor. La început, remarcaseră cam la 1800 picioare depărtare un şir de trei sau patru cilindri asemănători cu cei poştali, care ajungeau la trei picioare deasupra lacului liniştit şi plan ca o oglindă. Apoi văzuseră din nou o serie de obiecte stând la aproape trei picioare deasupra apei şi la trei picioare depărtare. Până atunci ei aduseseră tractoarele mult mai aproape de fac şi putuseră observa clar cilindrii, care aveau o nuanţă închisă, fie gri, fie de culoarea cafelei. După cinci sau zece minute, obiectele dispăruseră, părţile în imersie balansându-se împreună, ca şi când ar fi fost ataşate la o singură structură submersă.

Este notabil că asemenea observaţii de obiecte submerse, deşi rare, nu sunt necunoscute în literatura de specialitate. De exemplu, la 27 septembrie 1978, la ora 6: 40 p.m., doi pescari din Falcone (Piombino), Italia, au văzut un obiect luminos de forma unui clopot ieşind din mare cu un sunet metalic şi zburând la o depărtare de 150 picioare de locul în care se aflau ei.4

Al doilea caz de informaţii fotografice din dosarele

mele se referă la o serie de fotografii realizate în Argentina.

La 22 aprilie 1980 călătoream spre La Plata, în compania lui Fabio Zerpa, un respectat cercetător latino-american. Acesta m-a prezentat unui bărbat pe nume Jose-Maria B., care locuieşte în La Plata şi care mi-a dat mai multe fotografii neobişnuite ale unui obiect neidentificat. Din nefericire, a omis să noteze data exactă.

Era o eclipsă parţială de lună în acea noapte de iarnă şi domnul B. a dorit să o fotografieze. Instalându-şi aparatul afară, în stradă, l-a îndreptat spre lună şi a realizat patru expuneri succesive, fiecare dintre ele cu durata de un minut.

Când fotografiile au fost developate, s-a evidenţiat un obiect mare, care părea mult mai luminos decât Luna. Mai mult, el rămăsese fix pe cer, în timp ce luna şi stelele se mişcaseră, lăsând urme scurte, datorită rotaţiei pământului în timpul expunerii de un minut. (fig. 5).

— Aţi observat ceva neobişnuit atunci? l-am întrebat pe domnul B. în timp ce stăteam în piaţa oraşului în acelaşi loc unde făcuse fotografiile.

— Am văzut un punct luminos, dar am crezut că era o stea. Pentru ochiul liber cu siguranţă nu era mai luminos decât luna.

— Ce fel de film aţi utilizat?

— Un film AGFA ambiciliat, standard comercial. Probabil este mult mai sensibil decât ochiul uman la lumina ultravioletă sau infraroşie emisă de obiect.

— Şi deschiderea diafragmei?

— La maximum.

În La Plata, ca şi în Arsenal, martorii nu erau conştienţi că fotografiază un obiect imposibil de atins, o imagine care nu va furniza probe noi asupra existenţei ozn-urilor, ci într-adevăr se va adăuga la complexitatea incertitudinilor.

Alte două cazuri de informaţii fotografice sunt arătate în fig. 6 şi 7. Ele sunt o parte din colecţia obţinută de o echipă militară în Brazilia în 1977. Fotografiile au fost

executate în timpul unora din numeroasele observări OZN făcute în statul Para şi în vasta regiune a gurilor Amazonului.

În două din aceste fotografii se observă un obiect strălucitor de forma unui disc, care făcea manevre la o altitudine joasă deasupra plajei din Baia de Sol, pe insula Mosqueiro. Am vizitat zona în 1988, în vederea propriei mele analize asupra fenomenului înregistrat în nord-estul Braziliei (vezi Partea a Cincea) şi am găsit un martor local care a confirmat traiectoriile şi tiparele descrise în aceste fotografii şi un martor care a văzut echipe militare în procesul de filmare al obiectelor.

Sunt de aşteptat multe contradicţii aparente în studiul acestui fenomen. Pe măsură ce avansăm de la o apreciere a parametrilor puri fizici la cercetarea unor observaţii mai complexe, implicând mai mulţi martori cercetarea OZN-urilor vindecă sigur orice tendinţă persistentă de aroganţă ştiinţifică: a devenit rapid o lecţie de umilinţă.

Publicul, militarii şi majoritatea oamenilor de ştiinţă presupun că dacă o navă extraterestră s-ar întâmpla să pozeze pentru o fotografie perfectă sau doar ar arunca reziduu metalic pe pajiştea de la Casa Albă, ar fi o chestiune cinstită să se ducă proba la un laborator bine dotat, unde ar putea fi analizată o dată pentru totdeauna. Propria mea experienţă, cu multiple cazuri similare, oferă o imagine total diferită. Cu toate că ştim la ce ne putem aştepta atunci când analizăm o bucată dintr-un satelit sau un meteorit sau când modificăm sau proiectăm un dispozitiv, nu ne putem permite un astfel de lux în cazul unei mostre presupuse ca făcând parte dintr-un OZN.

Analiştii din laboratoare pur şi simplu nu ştiu de unde să înceapă. Există o infinitate de variante pentru tehnica de investigaţie şi din acestea se pot alege puţine pentru scopurile iniţiale. Nici măcar nu ştiu ce este semnificativ: prezenţa sau absenţa unui element anume sau combinaţia sa cu altele? Chiar în cazul Bogotá, cu care s-a cheltuit o sumă de peste 2500 U.S.D. pentru cercetări,

au rămas cu mai multe întrebări decât răspunsuri.

Discuţia pe care am avut-o cu Aimé Michel în 1962 vine să aducă o confirmare în acest sens. Lucram în acea perioadă la un proiect ştiinţific în care noi programam unul din primele computere care trebuia să utilizeze panouri de circuite integrate sau „cartele” în loc de tuburi eterogene. Când se defecta ceva la un circuit, tehnicianul de 1 depanare de la IBM doar făcea un test pentru a identifica placa, o schimba şi o arunca pe cea veche fără să se îngrijească să afle ce element în sine – tranzistor, condensator sau altceva – se defectase. În acea vreme, conceptul era revoluţionar, şi la fel era şi gradul de miniaturizare.

Fiind de serviciu în acea după-amiază, am luat de la gunoi panoul aruncat şi îl ţineam în mână, arătându-l lui r Aimé.

— Vreau să-ţi imaginezi că sunt un fermier din secolul 15, i-am spus. Presupune că tocmai am găsit un obiect straniu în timp cearam câmpul. Tu eşti abatele cel învăţat de la mănăstirea din partea locului. Ai citit literatura existentă în greacă, latină şi ebraică. îţi sunt familiare toate cunoştinţele ştiinţifice ale timpului. Acum, scump Părinte, vrei să-mi spui ce este aceasta şi ce ar trebui să fac cu ea?

Am pus în faţa lui placa de circuite integrate. Aimé a luat-o, a admirat dispozitivele ingenios colorate de pe o parte şi conexiunile argintii de pe cealaltă, apoi, prudent, mi-a înapoiat-o, spunându-mi:

— Arde-o, fiule. Este opera diavolului, într-adevăr, un învăţat din secolul 15 nu şi-ar fi putut imagina vreodată scopul acestui dispozitiv. Chiar dacă ar fi fost în stare să analizeze materialul din care fuseseră confecţionaţi tranzistorii, ce şanse ar fi avut ca să fi măsurat impurităţile pe care le conţinea? Şi chiar dacă ar fi determinat cantitatea de impurităţi, ce şanse ar fi existat ca să înţeleagă acest incredibil concept: impurităţile au fost introduse special, în cantităţi măsurate exact, pentru a determina funcţionarea dispozitivului?

Singura ipoteză care a contat pentru fenomen, dat fiind cultura din acea vreme, era aceea propusă de Aimé: era opera diavolului, bună doar pentru a fi arsă!

S-ar putea ca astăzi să ne confruntăm cu o situaţie asemănătoare. Fragmentele metalice pe care le analizăm, sperând să desluşim vreo perspectivă în natura fizică a OZN-urilor, ar putea fi pentru navă însăşi ceea ce reprezintă conţinutul unei scrumiere pentru o maşină Lamborghini. Chiar dacă am obţine rezultate importante din analizele noastre, ar fi foarte necugetat să generalizăm prea repede. Dar ar fi şi mai necugetat dacă nu am examina informaţiile.

Acest capitol a ilustrat faptul că fotografiile de ozn-uri pe care ne putem baza sunt cele mai adesea obţinute din întâmplare şi nu voit. Ca rezultat, ele nu furnizează toate informaţiile pe care un cercetător ar dori să le aibă. Lipseşte reglarea, focalizarea este grosolană, iar contururile sunt neclare.

Există o nevoie definită de a colecta şi a analiza sistematic puţinele fotografii sigure de OZN-uri pe care le deţinem. Dacă această colecţie ar fi constituită sub auspiciile unei instituţii importante pentru cercetare, atunci proprietarii fotografiilor ar fi dispuşi să se despartă de negative şi s-ar putea începe o analiză cu adevărat ştiinţifică.

În absenţa unei astfel de colecţii, am încercat să arăt cât de mult se poate face chiar cu informaţii fragmentare, în sertarele şi albumele multor familii există fotografii neobişnuite care nu au fost niciodată analizate serios. Trebuie făcut un efort pentru a le aduna. Dacă nu m-aş fi dus eu însumi în Costa Rica, Argentina şi Brazilia, n-aş fi auzit niciodată de cazurile enumerate mai sus. Oare câte alte asemenea fotografii mai există? Şi cine să le aducă?

Un îndemn adresat cititorului care ar avea posibilitatea cândva să fotografieze un astfel de obiect: ar fi foarte util dacă el sau ea ar fotografia şi o sursă cunoscută de lumină noaptea, la o distanţă cunoscută – de exemplu un bec neacoperit de 100 W, la 40 sau 50 picioare

depărtare. Aceasta trebuie realizată cu acelaşi film, acelaşi aparat de fotografiat şi acelaşi timp de expunere utilizat în fotografia cu OZN. O astfel de fotografie ar furniza cel puţin o reglare care ar simplifica analiza ulterioară.

Bineînţeles, situaţia ideală ar fi cea în care martorul ar preda aparatul de fotografiat nedeschis, conţinând filmul nedevelopat, unui grup de oameni de ştiinţă care ar realiza analiza. Dacă ar fi aparatul meu, aş cere să fiu prezent în camera obscură, astfel încât operaţia de developare să fie controlată de la început până la sfârşit.

PARTEA A DOUA

LECŢII DE UMILINŢĂ

Alături de instrumentarul necesar, oricine ar merge pe teren cu intenţia de a documenta un raport OZN trebuie să fie dotat cu mult simţ al umorului, o doză acceptabilă de scepticism şi o bază solidă de umilinţă. Odată ce aţi stat faţă în faţă cu martorii, odată ce aţi fost pe un drum pustiu sau într-un câmp gol sau pe vârful unui munte, cu vântul în plete şi ploaia în ochi, nu este aşa de uşor să vă păcăliţi singuri sau pe alţii cu concluzii simple. Siguranţa confortabilă pe care aţi încercat-o când aţi citit prima dată povestea tolănit în fotoliul preferat, în faţa şemineului, s-a dus de mult pe apa sâmbetei.

Câteodată, un eveniment pe care l-aţi găsit explicabil prin fenomene pur naturale deschide în faţa ochilor dumneavoastră o serie copleşitoare de fapte foarte clare ce provoacă toate ideile dumneavoastră preconcepute. În alte vremuri, contradicţiile se ivesc pentru a îndepărta îndoielile asupra veridicităţii povestirii. Martorul simpatic, de încredere, care se arată zâmbitor de-a lungul paginilor raportului, se dovedeşte a fi un maniac cu vedere slabă sau un nebun ce poate fi contestat, care vede extratereştri peste tot.

Bineînţeles, aceasta nu înseamnă că asemenea martori nu spun adevărul. Din progresul ştiinţei, o bună parte a fost realizat de maniaci şi nebuni. Dar oare spun ei tot adevărul? Sunt ei conştienţi de tot ceea ce le-a

influenţat impresiile? Iată, dar, întrebările pe care trebuie să vi le puneţi, fără să contraziceţi sau să criticaţi martorii. Totuşi, *ei au fost acolo*, în vreme ce dumneavoastră n-aţi fost. Dar chiar dacă povestesc adevărul despre lucrurile trăite, de unde ştiţi că aveţi toată imaginea?

Există o întâmplare pe care mi-o repet cu regularitate, pentru a-mi menţine umilinţa esenţială.

Se întâmpla într-un tren care traversa Alpii. În compartiment sunt patru oameni: un colonel de armată, un tânăr soldat, o fată frumoasă şi o doamnă bătrână, mică de înălţime. Trenul intră într-un tunel şi cei patru protagonişti sunt aruncaţi într-un întuneric total pentru câteva minute. Dintr-odată se desfăşoară un şir de întâmplări contrariante. Se aude un sărut pasional, urmat de o plesnitură puternică. Apoi trenul iese din tunel şi cei patru se uită în tăcere unul la celălalt.

Doamna bătrână se gândeşte: *Bine i-a făcut*! *Soldatul ăsta îndrăzneţ a sărutat-o, dar ea l-a pus la punct. Este bine să vezi că mai există tineri cu bune maniere*.

Fata frumoasă cugetă: *Soldatul ăsta tânăr e drăguţ. De ce a sărutat bătrâna când putea să mă sărute pe mine*?

Colonelul fierbe: *Este nedrept. El sărută fata şi eu sunt cel pălmuit*!

Iar tânărul soldat jubilează. Numai el ştie întregul adevăr: *Asta chiar e o zi deosebită, eu îmi pup mâna, îmi pălmuiesc colonelul şi scap basma curată*!

Morala este că nu trebuie să te încrezi în aparenţe şi povestirea este relevantă pentru investigarea cazurilor OZN, din care o parte vor fi descrise în această carte. Unele aveau toate semnele distinctive de evenimente senzaţionale până ce am descoperit că faptele lăsau de dorit şi probele erau slabe. Altele păreau vagi şi inconsecvente pe hârtie, dar cercetările pe teren au descoperit fenomene adevărate, de o amploare remarcabilă. Totuşi altele nu au condus la nicio concluzie finală; la capătul investigaţiei acumulasem o mulţime de fapte, ore de declaraţii de la martori adevăraţi şi sinceri, şi tot nu ştiu mai multe ca la început. A fost implicat un OZN

adevărat? Dumneavoastră veţi decide.

Întorcându-mă din aceste călătorii, i-am compătimit pe judecătorii şi detectivii care, în viaţa lor profesională, trebuie să aibă de-a face cu fanteziile martorilor şi fapte evazive.

Aceasta este o carte despre recunoaşterea ştiinţifică a fenomenului OZN şi nu despre neseriozitatea mărturiei oamenilor. Dar este inutil să negăm că cele două subiecte au legătură între ele.

Pentru a menţine o anumită ordine în cantitatea masivă de informaţie care pare a se fi adunat în jurul meu în decursul anilor, am dat nume de cod mnemonice unora din cele mai interesante dosare. Aceste coduri nu au menirea de a răspunde unor obiective de securitate sau de păstrare a secretului. Ele pur şi simplu sunt realizate pentru a păstra aspectele fiecărui caz care-l fac unic şi care ajută la rememorarea altor detalii fără prea multe căutări. Denumind fiecare caz după numele martorilor sau al localizării nu se realizează acest scop. De la un capăt la celălalt al acestei cărţi am schimbat toate numele martorilor principali pentru a le proteja intimitatea, chiar când aceştia au permis publicarea identităţii lor.

În paginile următoare, deci, cititorul este invitat să mi se alăture în cercetarea unor cazuri ca Broasca de la fabrica de vinuri. Alarmă pentru fum şi multe altele care ne pot învăţa ceva despre limitele tehnologiei noastre despre imperfecţiunea tacticii noastre la convorbiri. Mai important, ele ne pot învăţa să ne înlăturăm prejudecăţile.

4

Broasca de la fabrica de vinuri

Părea un raport fascinant, unul din cele mai bine documentate cazuri de întâlniri apropiate din California de nord, din ultimii ani. Relatarea observaţiei în presa locală a furnizat multe detalii remarcabile: o familie întreagă văzuse „lumini mari, de culori strălucitoare” deasupra Healdsburgului în seara precedentă.1 Ducându-se să cerceteze mai de aproape, mama şi copiii s-au aflat în faţa unei nave de 50 de picioare lungime.

— Am văzut trei obiecte rotunde pe cer, a declarat femeia. Au aterizat, au semnalizat şi au uruit. Una a planat deasupra maşinii noastre la înălţimea firelor de telefon. Avea ferestre.

O văzuseră şi alţi martori din oraş. Richard Drager, director adjunct al bazei aeriene de la Travis, a afirmat în prezenţa ziariştilor că nu avea cunoştinţă de vreo activitate aeriană neobişnuită în zonă.

Healdsburg, un mic oraş, lângă râul Rusesc, la nouăzeci de minute de mers cu maşina spre nord de San Francisco, este un loc pe care îl ştiu foarte bine. Este o localitate liniştită, cu mici magazine care vând obiecte lucrate de indieni şi tablouri de pictori locali. Nu numai că am investigat mai multe cazuri în împrejurimi, dar am călătorit adesea aici în weekend-uri cu familia pentru a închiria o barcă lângă vechiul pod şi a face o călătorie de plăcere în josul râului, împreună cu copiii. La sfârşitul verii pluteam de-a lungul malurilor împânzite de tufişuri şi buruieni şi culegeam murele care atârnau deasupra bărcii.

Oricât de interesant era cazul, totuşi nu am dat fuga să-l cercetez. Când o ştire apare în pagina întâi a ziarelor, cum era în acest caz, martorii sunt în general asaltaţi de toate grupurile particulare de cercetători doritori de mai multă informaţie şi de un număr apreciabil de indivizi care sunt nerăbdători de a intra în agitaţia generală. Presupuneam că telefoanele martorilor vor suna ca la gară în următoarele câteva săptămâni, chiar dacă se arătaseră prudenţi şi nu-şi dăduseră numele în ziare. Într-un oraş mic, nu este greu să le dai de urmă. În consecinţă, am aşteptat; după o vreme, am aflat de la prietenii mei din comunitatea ştiinţifică cum că entuziasmul iniţial asupra cazului fusese prematur: deşi baza aeriană Travis nu anunţase nicio „activitate aeriană neobişnuită”, se dovedise că Garda Naţională Aeriană făcuse manevre în acea seară. Era foarte posibil ca familia entuziastă să fi văzut rachete semnalizatoare, considerându-le obiecte neobişnuite.

Interesul meu în privinţa acestei întâmplări a fost

redeşteptat la sfârşitul lui ianuarie 1978, după aproximativ şase luni de la eveniment, în cursul unei discuţii cu Mark Uriarte, un prieten şi cercetător din partea locului. Acesta luase iniţiativa de a urmări cazul; mi-a relatat că explicaţia cu Garda Naţională nu stătea în picioare. Într-adevăr, în acea noapte se desfăşuraseră manevre, dar numai deasupra oceanului, departe de malul Bodega Bay, la 40 de mile de Healdsburg. Nu poţi vedea rachete semnalizatoare de la o distanţă de 40 de mile.

Am fost de acord că era timpul să ne întoarcem la Healdsburg şi să punem câteva întrebări. Am aflat că două grupuri de martori observaseră într-adevăr nişte fenomene foarte neobişnuite în acea marţi seara m şi lângă Healdsburg.

Declaraţia principală a fost a doamnei Cray, o femeie inteligentă, de vreo 40 de ani, şi a fiului său Bob, care avea 19 ani. Ceilalţi trei copii, Cathy de 18 ani, Jeff de 10 ani şi Josette de 3 ani se aflau cu ei. De asemenea, „luminile" au fost observate de un cuplu nenominalizat dintr-o maşină, o femeie care locuia în Alexander Valley şi care a dat o declaraţie separată poliţiei şi un bărbat numit Melville, care a observat plecarea obiectului ca şi familia Cray. În total, există 9 martori, dispersaţi pe o zonă de 10 mile. În atare situaţie, este greu de presupus că nu s-a întâmplat nimic sau că toţi aceşti oameni s-au decis să aibă aceeaşi halucinaţie la 8: 30 p.m. tocmai în acea marţi, 30 august 1977.

Mark şi cu mine am vizitat locul de două ori pentru a stabili poziţia şi a localiza unde au fost văzute obiectele. Oricând este posibil, călătoresc la locurile acţiunii în mod repetat pentru a le vedea în diferite ipostaze de lumină şi vreme şi pentru a avea sentimentul condiţiilor locale care ar fi putut juca un rol în relatări. În asemenea călătorii mă întrebam:

Există aeroporturi particulare în zonă?

Dar linii de tensiune, turnuri de televiziune sau instalaţii de comunicaţii prin microunde?

Poate geografia regiunii să limiteze sau să mărească

observaţia de obiecte pe cer? Dar norii, ceaţa, orizontul apei, caracteristicile naturale pentru a fi utilizate ca puncte de referinţă?

Există particularităţi sociale, religioase sau lingvistice care ar putea favoriza raportul fie în formă fie în conţinut?

Ce evenimente neobişnuite s-au întâmplat în zonă în cele două sau trei zile precedente fenomenului raportat?

Există alte grupuri de martori (operatori radar, meteorologi, personal militar, pădurari) care ar fi văzut fenomenul dacă ar fi fost adevărat?

La sfârşitul lui martie 1978, Mark şi cu mine ne-am întâlnit cu familia Cray. Ne-am dus la ei acasă şi ei ne-au condus pas cu pas de-a lungul întregului eveniment.

Tânărul Bob Cray jucase o partidă de fotbal. Terenul de fotbal este situat lângă vârful muntelui Fitch, un deal de 591 picioare, de forma unui con, situat la est de Healdsburg, într-un cot al râului Rusesc. În timp ce îi conducea pe Bob şi pe ceilalţi copii de la meci spre casă, Doamna Cray a văzut prima oară luminile.

Erau lumini mari, rotunde, apărând pe cer deasupra dealurilor de coastă, la sud-vest. Pulsând şi clipind, s-au ridicat una după cealaltă şi păreau că se apropie de sol între observatori şi orizont. (La cinci zile după eveniment, Bob desena o schiţă a configuraţiei luminilor. Era un obiect mare de culoare crem şi alte şase în jurul său – verde, roşu şi albastru).

Uluiţi de ceea ce vedeau, membrii familiei Cray au realizat că blocau traficul pe drumul îngust, şerpuitor, astfel încât au condus automobilul pe deal în jos şi din nou spre vârf, spre un loc unde îşi puteau opri camioneta ca să se dea jos. Obiectele încă erau vizibile! Au oprit alt vehicul în care se afla un cuplu care a confirmat observaţia. Femeia, de fapt, era foarte entuziasmată, dar soţul său pur şi simplu i-a întrebat:

— Nu credeţi că este cam periculos să rămânem aici?

Cuplul a plecat fără să-şi spună numele.

Familia Cray a decis să se apropie mai mult de locul

observat. S-au urcat în automobil şi, cu Bob la volan, au mers pe deal în jos către Autostrada 101. Când au ajuns la intersecţia cu autostrada Old Redwood, un obiect s-a detaşat aparent de grup şi deodată a „uruit” pe o rază de 40 picioare din drum.

Doamna Cray stătea lângă Bob, pe scaunul din faţă. În spate se aflau cei trei copii mai mici. Se îndreptau acum către sud, pe autostrada Old Redwood. Şi dintr-odată s-a întâmplat ceva: drumul a fost inundat cu lumină. Doamna Cray a trebuit să închidă ochii pentru că o deranja foarte tare. Lumina era „mult mai strălucitoare decât faza lungă a unei maşini la aceeaşi distanţă”. „Era ca şi cum aş fi avut lumina în cap”. Jeff mi-a spus acelaşi lucru, deşi în cazul lui, stând pe scaunul din stânga, era protejat de plafonul maşinii. Mi-a arătat cum şi-a pus mâinile la ochi. Josette era îngrozită.

Am recapitulat observaţia în amănunţime. Doamna Cray a desenat obiectul aşa cum părea când a fost cel mai aproape de maşină. I-a estimat diametrul la 50 picioare. Avea mai multe ferestre şi două raze de lumină. A făcut acelaşi desen la cinci zile după incident. Existau mici diferenţe între cele două crochiuri: în desenul original existau patru ferestre în loc de trei şi mai mult accent pe luminile din jurul obiectului.

Fiica cea mare, Cathy, desenase şi ea obiectul oval cu strălucire puternică. Ea adăugase un detaliu important: o faţă uitându-se către ei din spatele ferestrelor, asemănătoare unui cap de broască. Când le-am examinat impresiile despre observaţie, trei amintiri ciudate le-au revenit în memorie. În primul rând, s-au întrebat: de ce aveau senzaţia că pot atinge obiectul, când acesta se afla la cel puţin 10 – 20 picioare depărtare? în al doilea rând, direcţia de mers era greşită: de ce se mişca spre nord, de vreme ce ne urmărea, iar noi mergeam către sud? în al treilea rând, şi-au exprimat nedumerirea în privinţa timpului: de ce timpul trecea *aşa de greu*? Experienţa era ca un vis în care cineva aleargă cu mişcări încetinite cu foarte multă greutate. Destinaţia lor – casa domnului

Melville – părea a fi la o foarte mare distanţă.

Au fost afectaţi de lumină în alte moduri: doamnei Cray, lui Cathy şi lui Jeff li s-a făcut greaţă. De fapt, Jeff vomita când au sosit la casa domnului Melville. Cathy şi mama ei au avut dureri de cap şi greţuri mai târziu în seara aceea şi nu s-au simţit bine două zile. Simptomele erau „mai puţin severe decât la o gripă stomacală”. Jeff s-a simţit bine a doua zi, dar nu a mâncat normal până în următoarea zi. Niciunul dintre martori nu au avut probleme cu ochii. Cea mică, Josette, n-a avut în schimb nicio reacţie în ceea ce priveşte sănătatea.

După ce am chestionat familia Cray, ne-am dus la casa domnului Melville, care ne-a spus varianta lui. Era cam ora 9: 00 p.m., ne-a spus el, când doamna Cray şi copiii ei au intrat pe drumul lui şi au fugit emoţionaţi în casă, silindu-l „să vină să vadă farfuria zburătoare”.

Însoţindu-i afară, a văzut un obiect luminos cam la o jumătate de milă distanţă faţă de fabrica locală de vinuri, zburând către Alexander Valley. Era cam ora 9: 00 p.m. când o femeie ce locuia în oraş a sunat la poliţie pentru a relata despre un obiect neidentificat.

Ne-am gândit de asemenea că ar fi util să controlăm la fabrica de vinuri. Strugurii sunt o afacere serioasă în nordul Californiei, o recoltă valorând cam 25.000 U.S.D. pe acru de pământ, aşa că eram siguri că dacă s-ar fi produs vreo deteriorare, negustorul de vinuri ar fi fost în cunoştinţă de cauză. Ne-a spus că această proprietate avea 300 de acri şi că strugurii erau buni de cules la momentul observaţiei. Nu s-au raportat pagube semnificative.

Trebuie să arăt că, în interesul unei cercetări complete, am cumpărat două sticle cu vin din acel an. Una i-am dat-o doctorului Claude Polier, iar pe cea de-a doua, am degustat-o împreună cu un expert în vinuri din San Francisco. Verdictul unanim a fost că recolta din timpul sosirii OZN-urilor era obişnuită.

După acele interviuri, m-am întors la faţa locului de mai multe ori cu soţia mea şi am făcut măsurători suplimentare. Mă deranja coincidenţa observaţiilor cu

manevrele Gărzii Naţionale.

Primul obiect observat de doamna Cray ar fi fost în apropierea sudului magnetic şi obiectul care a crezut că scânteiază-la nivelul solului ar fi fost în vecinătatea fabricii de vinuri. Amintirile ei se potriveau cu unghiurile şi orientările pe care am putut să le măsurăm la faţa locului. Afirmaţiile ei despre plecarea obiectului de asemenea se potriveau cu ce văzuseră ceilalţi martori. Am completat raportul cu o întâlnire apropiată confirmată. Dar tot nu eram mulţumit.

În mai 1978 am obţinut dosarele meteorologice pentru Santa Roşa şi Healdsburg. În ziua aceea nu fuseseră precipitaţii. Cea mai înaltă temperatură a fost de 100°F şi cea mai joasă de 71°F. în momentul observaţiei vizibilitatea era de trei mile, temperatura 87°F, punctul de rouă 49, direcţia vântului 17 grade la 6 noduri.

Din poziţia lor pe muntele Fitch, ar fi putut oare familia Cray să vadă manevrele Gărzii Naţionale, vizibile de pe dealurile de coastă? Am scris comandantului de acolo şi câteva săptămâni mai târziu am primit un telefon de la col. Grant Pyle care a activat ca director al operaţiunilor de zbor în acea vreme şi era în cunoştinţă de cauză asupra procedeelor de antrenament din zonă. A menţionat că unul dintre subordonaţii săi a scris o lucrare despre OZN-uri şi că ştia despre activitatea mea anterioară. Nu exista nicio împotrivire din partea lui pentru a discuta posibilitatea ca obiectele văzute deasupra Healdsburgului să reprezinte un fenomen necunoscut autentic.

Colonelul Pyle mi-a spus că Garda Naţională Aeriană avea elicoptere care efectuau un zbor de rutină pentru a se antrena în misiuni de salvare. Aceste nave posedă reflectoare puternice şi paraşutează rachete semnalizatoare strălucitoare. Traseul elicopterelor este de la Hayward peste Richmond, la sud de Novato şi de Petaluma. Dat fiind acest plan de zbor, nu s-au apropiat în niciun caz de zona Healdsburg: toate exerciţiile lor se fac la 10 – 25 de mile depărtare de ţărm de la Point Reyes

către nord, spre Jenner şi Fort Ross. Când realimentează la Point Reyes, utilizează reflectoarele pentru a ilumina rezervorul.

L-am întrebat pe colonelul Pyle ce intensitate au şi de la ce depărtare sunt vizibile. A răspuns că luminile dezvoltau trei milioane de candele. Într-o noapte clară cum era cea în cauză, ar fi vizibile de la 100 de mile.

Misiunea din noaptea observaţiei a durat de la ora 8: 30 la 10: 00 p.m... Deoarece timpul de zbor la Hayward este de 45 de minute, nava se afla în zona lor de antrenament de la 8: 30 la 9: 15 p.m. – un interval de timp ce coincide cu observaţiile OZN.

Pe durata acestor misiuni, elicopterele zboară la o altitudine de 3.000 – 3500 picioare. Dată fiind structura terenului între coastă şi Healdsburg, această altitudine le-ar fi făcut vizibile chiar deasupra orizontului, pentru familia Cray, când coborau muntele Fitch.

Acum avem cu adevărat o problemă. Ar fi lipsit de responsabilitate să sugerez că obiectele observate la început de martorii de pe muntele Fitch nu ar fi putut fi elicopterele Gărzii Naţionale: orientările compasului, timpii şi altitudinea, toţi se verifică exact în interval de cinci grade de cerc şi cinci minute de timp! De fapt, extrem de rar se întâlneşte o aşa de bună concordanţă într-un grup de observatori şi traiectoria unui fenomen cunoscut, un fapt care vorbeşte în favoarea seriozităţii şi preciziei observaţiei familiei Cray.

Dar ce-i cu extraordinara întâlnire deasupra fabricii de vinuri? Era doar o coincidenţă că un OZN a semnalizat la sol la scurt timp după ce atenţia familiei Cray a fost captată de luminile deasupra orizontului sudic?

Oare unul dintre elicoptere ieşise din formaţie pentru a rătăci deasupra* Healdsburgului, urnind lângă automobilul familiei Cray? N-ar fi recunoscut ei un elicopter după zgomot şi după zgomotul caracteristic al rotorului, care ar fi ridicat praful şi pietrişul de pe drum? Sau oare martorii au avut halucinaţii, după ce experienţa neobişnuită cu luminile distante i-a surescitat?

Dacă era aşa, ce văzuse domnul Melville deasupra fabricii de vinuri? Şi ce observase femeia îngrijorată din Alexander Valley, independent de ceilalţi, deasupra oraşului ei, la o oră ce corespundea cu celelalte relatări?

„Broasca de la fabrica de vinuri" rămâne unul dintre cazurile care au înşelat aşteptările, în dosarele mele. Am parcurs în toate direcţiile diferitele ipoteze fără să trag o concluzie fermă. Observaţia deasupra fabricii de vinuri este o întâlnire apropiată de mare clasă, bine documentată. De ce trebuia ea să fie declanşată de observaţiile unei serii de lumini întâmplător explicabile printr-un zbor de rutină?

Colonelul Pyle mi-a spus că ar fi interesat să afle concluziile mele. Aş fi vrut să-i pot oferi mai mult decât o pură speculaţie. Aş fi vrut să existe o ştiinţă a obiectelor văzute în noapte şi a siluetelor ca de broască ce bântuia familiile liniştite, pe drumuri singuratice de ţară. Aş fi vrut să pot spune că toţi martorii sunt pur şi simplu neserioşi. Dar dacă acceptăm că au văzut elicopterele între orele 8: 30 şi 8: 45 p.m. ei se află printre cei mai exacţi observatori pe care am avut vreodată plăcerea să-i întâlnesc. Cum s-ar fi putut ei schimba atât de mult în următoarele 15 minute pentru a ticlui o povestire fantastică despre o navă monstru văzută deasupra maşinii lor? Aceşti oameni au spus adevărul şi implicaţiile mă deranjează astăzi la fel de mult cum experienţa lor îi deranjase acum zece ani în Healdsburg.

5

Alarmă pentru fum

Părea ca o întâmplare de primă pagină într-un ziar de scandal sau ca un capitol din cele mai senzaţionale cărţi despre răpiri OZN: o femeie, conducând automobilul pe o stradă din oraşul Redding, în California, având alături pe cele două fiice, precum şi altă fată, s-a speriat de o izbucnire neaşteptată de fum care le-a învăluit automobilul. Pe măsură ce înaintau în nor, toate zgomotele păreau că s-au stins în jurul lor. Alarmate, s-au refugiat în casa unui prieten şi au aflat că lipsiseră timp de 30 de

minute, perioadă în care nu mai ştiau ce au făcut. În următoarele ore au suferit diferite reacţii fiziologice, iar în ziua următoare pe pielea celor două fete au apărut zone punctiforme ciudate, în vreme ce ele visaseră oameni ţinând diferite arme îndreptate către capetele lor.

Acest eveniment a avut loc între orele 9: 05 p.m. şi 10: 10 p.m., miercuri, 7 mai 1980.

Martorele au relatat cazul poliţiei, care le-a îndrumat către o organizaţie particulară OZN; pentru că cercetasem alte cazuri în zona Redding, am fost rugat să mă alătur în investigaţie. Când am sosit la faţa locului se scurseseră mai puţin de trei zile de la eveniment; am petrecut acolo două zile, cu fiul meu şi cu Bill Murphy, fost profesor de ştiinţe din Redding. Am acoperit fiecare milă de şosea unde martorele fuseseră învăluite de ciudatul nor de fum, care le afectase ulterior memoria.

Am întâlnit-o pe doamna Anderson, o femeie puternică ce se exprima clar, şi pe cele două fiice ale ei, Janet de 14 ani, şi Connie, de 15 ani1. A patra martoră era o fată de 13 ani, pe nume Linda, care trebuia să se alăture familiei, fiind un copil adoptat. Doamna Anderson era divorţată şi foarte religioasă.

Familia ne-a dus înapoi pe drumul către aeroport, unde se petrecuseră evenimentele. Doamna Anderson tocmai o luase pe Janet de la ora de karate. Era 9: 05 p.m. Conducea maşina către sud, apropiindu-se de podul peste râul Sacramento, când au văzut un nor luminos „explodând” şi înghiţind maşina. Toate zgomotele au încetat. Doamna Anderson spunea că li se părea că „plutesc”. Când au ieşit din norul de fum s-au uitat înapoi, dar nu au văzut nici urmă de nor în spatele maşinii. S-au oprit să cumpere câteva răcoritoare şi s-au dus la casa prietenului lor. În acest moment au observat că este ora 10: 10 p.m., cu jumătate de oră mai târziu decât „ar fi trebuit să fie”.

Bill şi cu mine am revăzut informaţiile până la cel mai mic amănunt. Doamna Anderson şi-a amintit că erau în spatele unui automobil când s-a ivit dintr-odată norul.

— Am crezut la început că este o explozie atomică.

Norul păru să se stabilizeze pe drum şi să se mişte către ei. Doamna Anderson, care a lucrat la o instalaţie de cercetare nucleară, mi-a descris norul ca pe o explozie energizantă cu o rază de lumină deasupra lui. Strălucea. Se simţea ca şi când lumina strălucitoare „a trecut prin" capul său cu o senzaţie dureroasă. I se părea că „timpul a Stat", dar sentimentul nu era neplăcut.

— Este ca şi când Dumnezeu ar fi trimis norul acesta la noi, a comentat ea.

Janet, care plângea pe bancheta din spate a maşinii pentru că prietenul tocmai o părăsise, mi-a spus că s-a uitat în sus când mama ei a ţipat.

— Este o bombă atomică deasupra drumului.

Ea a văzut norul şi, când au ieşit din el, s-a gândit că era ciudat că lacrimile i se uscaseră. Toţi din maşină erau extrem de însetaţi, astfel încât se deciseseră să cumpere răcoritoare.

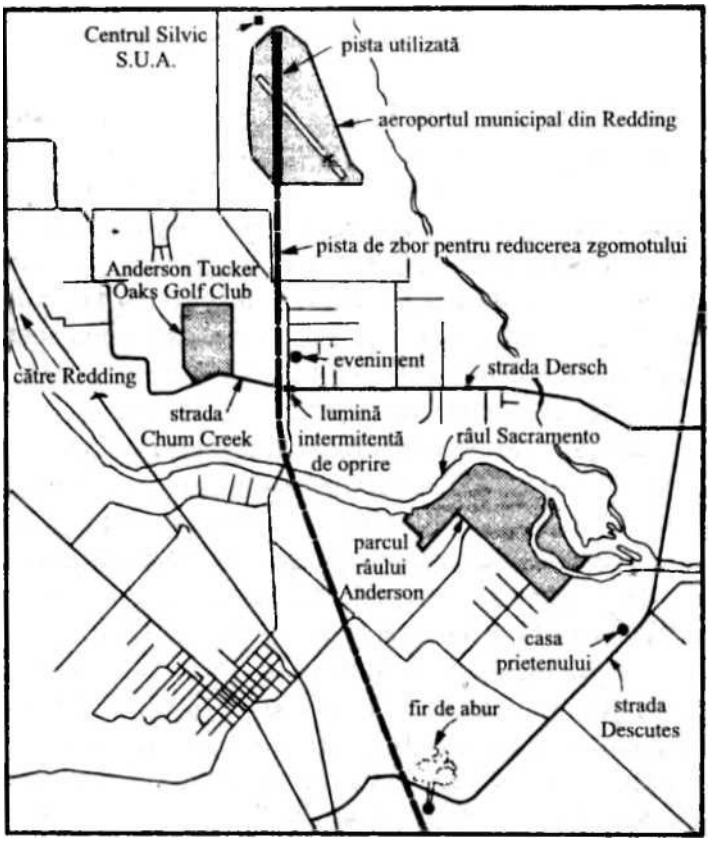

Figura 3. Harta cazului Redding

Connie, care stătea pe scaunul din faţă, îşi aminteşte ide evenimente puţin diferite. Ea a văzut o lumină care pulsa şi drumul devenise ceţos.

— Totul devenise mut, ultraîncet, dându-ţi fiori…

Toate martorele au fost de acord că vremea era perfectă, stelele străluceau, vizibilitatea fiind excelentă.

A doua zi s-au simţit toate obosite. Connie s-a trezit cu ochii umezi şi inflamaţi. (îmi spusese că are alergie.) Janet dormea în acelaşi pat cu mama ei, care a observat mai multe pete pe cearşaf dimineaţa. Aceste pete, situate cam la un inch deasupra mijlocului, erau încă vizibile în ziua vizitei noastre. Nu păreau semne de puncţie, aducând mai degrabă cu o decolorare superficială de circa o treime de centimetru în diametru. De asemenea, am observat

patru pete pe braţul stâng al lui Janet şi două pe cel drept. Nu aveau o formă specială. Connie avea două semne similare pe un braţ. Linda acuza urme în spatele urechilor şi relata de asemenea că ochii îi erau roşii şi o dureau în acea dimineaţă. Într-adevăr, am găsit o mică cicatrice în spatele urechii stângi. Toate petele şi semnele pot fi interpretate ca muşcături de insecte sau zgârieturi obişnuite.

La îndemnul meu, doamna Anderson s-a dus la doctor, cerând o analiză a sângelui pentru Janet şi pentru ea însăşi. A fost foarte cooperantă pe toată durata investigaţiei şi a autorizat eliberarea rezultatelor analizelor medicale pentru mine. Toţi indicii s-au dovedit a fi în intervalul normal.

Am vizitat casa doamnei Anderson şi am vorbit separat cu Linda şi Connie. Janet ne-a spus că visase patru oameni îmbrăcaţi cu mănuşi gri şi armură de nailon, având arme. Erau câte doi de fiecare parte şi aveau armele îndreptate către capul ei. În urma evenimentelui, Linda a rămas speriată. A avut viziuni cuprinzând o faţă demonică cu ochi roşii şi doi oameni care îndreptau armele către urechile ei, „păcănind”, în timp ce recepţiona gândul ca „să nu îi fie frică”.

După aceste interviuri care au creat o imagine importantă asupra evenimentului, existând doar mici variaţii între martore, a trebuit să ne întrebăm: Ce s-a întâmplat în interiorul norului? A fost oare familia Anderson răpită de lumina pulsatoare? Numeroase povestiri OZN includ o formă de pierdere din timp, obiecte luminoase, semne ciudate pe corp, vise ce includ fiinţe ameninţătoare. Povestirea Andersonilor se potrivea acestui tipar cu o precizie stranie.

Observaţia unui OZN este un eveniment complex şi nu poate fi analizat doar pe baza povestirii martorilor. Declaraţiile lor, cu propriile terminologii, structuri, contradicţii, justificări interne, sunt un aspect important al cazului, dar celelalte dimensiuni, cum ar fi amplasarea fizică a locului şi cadrului social din jurul martorilor, sunt

la fel de importante.

Bill şi cu mine ne-am întors la faţa locului. Am condus maşina spre sud, peste podul care traversează râul Sacramento, şi am studiat harta zonei unde familia Anderson observase norul.

Drumul pe care mergeau este exact paralel, situat la două mile de pista principală a aeroportului din Redding. Pentru micşorarea zgomotului, avioanele se apropie uşor dinspre est pe ultimele 7 mile. Acest procedeu le aduce peste drumul aeroportului exact la locul evenimentului. De fapt, în timp ce stăteam pe locul unde familia Anderson văzuse norul, un avion al Companiei Aeriene Hughes a zburat deasupra noastră la mică altitudine. Ne-am întrebat dacă martorele ar fi putut fi implicate într-un incident cum ar fi eliberarea greutăţii în exces de către un avion militar. Piloţii acestor avioane aruncă peste bord câteodată ce a mai rămas din substanţă înainte de aterizare. Fireşte, practica este ilegală şi este negată de pilot, dar are loc mai frecvent decât ar trebui. În cazul de faţă totuşi trebuie să îndepărtăm această idee: nu există aterizări după grafic la aeroportul din Redding după ora 8: 30 p.m. şi turnul de control se închide la ora 10: 00 p.m. În această situaţie, ar trebui să presupunem că pilotul a întârziat după graficul lui de zbor, că familia Anderson n-a recunoscut zgomotul motorului şi că au confundat stropirea cu un nor.

Ar fi putut fi confundate cu bună credinţă de către martori şi alte fenomene naturale. Depozitul de cherestea Roseburg este amplasat în apropiere, la est de pista de decolare. Fabrica eliberează periodic coloane de fum de la grămada de lemne. Şi această explicaţie prezintă dificultăţi.

Un telefon la FAA a dezvăluit că, în acea noapte, vremea era frumoasă, vizibilitatea de 85 de mile, vântul dinspre nord la 18 noduri. Vântul ar fi împins coloana de fum în aceeaşi direcţie cu cea a maşinii şi nu ar fi venit către ei. De asemenea, lumina strălucitoare ar rămâne neexplicată, dacă nu am fi presupus că în acelaşi timp pe acolo tocmai trecea un tren cu farurile albe puternice

oscilând. Nu ar fi recunoscut familia Anderson, care locuieşte în zonă, natura luminii, dacă ar fi văzut un tren?

Ar mai putea fi alte explicaţii fireşti. În mijlocul unui oraş, la două mile de aeroport, într-o zonă aglomerată cu locuinţe şi fabrici, există mai multe cauze care ar fi putut da naştere la un nor şi la o rază de lumină albă. Familia Anderson nu a văzut deloc un obiect zburător, ci numai un „nor luminos" care s-a dezintegrat fără urmă. Ne găsim într-o poziţie nefavorabilă în care ne lipsesc informaţiile, pentru a accepta sau a refuza observaţia pe baza condiţiilor fizice de la faţa locului.

Cea mai importantă componentă a acestui caz ar putea foarte bine să fie dimensiunea socială şi psihologică.

Am menţionat că doamna Anderson, martorul principal, era „foarte religioasă". Această primă impresie a mea s-a dovedit a fi o afirmaţie moderată. Structura de credinţă care înconjoară familia este tipic legată de o obsesie mistică, la graniţa cultului. Această obsesie este larg răspândită în zona Redding, unde îndreptarea pe calea cea bună, extazierea şi alte practici spirituale înfloresc sub impulsul combinat al sectelor fundamentale creştine şi al credinţelor oculte care s-au înmulţit începând cu anii '60. Deşi aceste două curente sunt superficial opuse unul faţă de celălalt, în practică ele se unesc pentru a produce filosofia specifică multor comunităţi mici din nordul Californiei. Muntele Shasta, care se înalţă maiestuos la mai puţin de o oră de mers cu maşina la nord de Redding, este un centru principal pentru asemenea credinţe. Se găsesc acolo comunităţi care-L venerează pe Iisus ca pe un „Domn înălţat" (împreună cu Count Saint Germain) şi grupuri care aşteaptă ziua în care lemurienii se vor ivi din adâncurile pământului pentru a urca la bordul navelor lor spaţiale.

Pe un asemenea fond spiritual, experienţa familiei Anderson dobândeşte o însemnătate deosebită; fiecare eveniment din viaţa lor pare să-şi asume proporţii providenţiale, evidenţiate de afirmaţia Lindei că era „ca şi cum Dumnezeu ar fi trimis acest nor".

Cu doi ani înainte de incidentul cu apariţia norului, în ianuarie 1978, doamna Anderson a văzut pe cer un obiect maro închis, cu cinci ţevi negre ieşind în afară. Luna se reflecta pe suprafaţa acestuia. În aceeaşi lună, la 26 ianuarie, a văzut o pasăre mare albă cu o anvergură a aripilor de 8 picioare. Connie era cu ea, în timp ce pasărea a zburat într-un copac şi a dispărut. Doamna Anderson a interpretat asta ca pe un semn că găsise proprietatea unde să stabilească comunitatea religioasă pe care o fonda. S-a dovedit că ea este preot fundamentalist hirotonisit.

De la acel incident, a experimentat multe fenomene de natură religioasă. Discuţiile cu familia sunt, în general, dominate de doamna Anderson, al cărei discurs este împănat cu citate biblice şi referiri la alte fenomene paranormale din viaţa ei. Ceilalţi martori par a fi stânjeniţi de acest comportament şi adesea încearcă să schimbe subiectul.

Alte două incidente ilustrează genul de exagerare care înconjoară această mărturie. Pe când conduceam maşina prin zonă, doamna Anderson ne-a dus într-un loc unde credea ea că „ceva trebuie să fi aterizat” pentru că vegetaţia era mai închisă la culoare. Trei dintre noi ne-am uitat cu atenţie la câmp şi nu am putut găsi niciun semn că iarba ar fi anormal de închisă la culoare, nicio depresiune şi nici alt soi de urme.

Al doilea exemplu de exagerare este legat de fiţa medicală în care o asistentă notase: *Necesită CBC şi diferite la sugestia Washington-ului D.C., oficial*. Mai târziu am aflat că doamna Anderson îi spusese asistentei că „cineva de la Forţele Aeriene SUA” a cerut să-i fie analizat sângele. Mi-a trebuit ceva timp să-mi dau seama că această mică hiperbolă mi se aplică mie, deşi am făcut cunoscut imediat că sunt un cercetător particular, că locuiesc în San Francisco şi că n-am nicio legătură cu guvernul. Am privit acest lucru ca pe o necesitate de validare oficială şi pentru gratificarea ego-ului martorei şi ca pe un semnal de care ea era poate nesigură asupra valabilităţii propriei sale experienţe.

Am întâlnit această tendinţă către o exagerare fără măsură într-o serie de alte cazuri. De exemplu, relatările călătoriei mele la Niteroi au fost publicate în ziarele din Rio, referindu-se la mine ca la un „cercetător de la NASA”. În acel caz, explicasem cu atenţie reporterului că eram pur şi simplu un cercetător particular. (Am lucrat ocazional drept consultant sau ca furnizor de servicii pe computere la NASA, dar n-am fost niciodată pe statul lor de plată.) Aceste diferenţe au fost pierdute din vedere de mass-media. Această experienţă personală m-a făcut să devin foarte atent când citesc cărţi despre implicarea guvernului în problemele OZN şi m-a învăţat să pun întrebări la un nivel mult mai detaliat şi critic decât ar fi presupus că este necesar.

Acest model de credinţe intense asupra paranormalului şi asupra afirmaţiilor exagerate referitoare la caz trebuie în mod natural să ne facă mai precauţi în privinţa evenimentului, dar asta nu înseamnă că familia Anderson a inventat totul. M-am întors de la Redding cu părerea că nu au minţit, că au văzut într-adevăr ceva neobişnuit şi că probabil nu voi şti niciodată ce a fost. Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că era un fenomen obişnuit în legătură cu aeroportul, dar n-aş putea dovedi această aserţiune. Pierderea de 30 de minute nu este semnificativă, atâta timp cât un ceas putea fi în urmă cu 15 minute şi celălalt cu 15 minute înainte. În mod sigur, petele de pe piele nu susţin vreo implicare a OZN-urilor.

Un sceptic inveterat al fenomenelor OZN s-ar fi întors din Redding cu un întreg repertoar de răspunsuri pregătite. Aşa-zisa observaţie putea fi o farsă. Poate că a căzut o pungă de plastic din autocamionul ce rula înaintea doamnei Anderson, eliberând un nor de fum sau praf. Nu a văzut autocamionul întorcându-se sau dispărând, aşa că probabil a plecat când maşina era înconjurată de aşa-zisa „ceaţă”.

Pe de altă parte, un credincios inveterat al OZN-urilor ar fi hipnotizat imediat cele patru martore, care erau mai mult decât cooperante. Nu am nicio îndoială că ar fi

fost uşor să extind declaraţia despre cicatrici, pete misterioase şi trăgători în gri la un subiect amănunţit înfăţişând ocupanţii OZN-ului răpind adolescenţi simpatici pentru a-i supune la examene medicale. Literatura OZN este plină de povestiri lugubre recuperate în exact asemenea condiţii de la martori care sunt nerăbdători să coopereze în cazuri constructive de proporţii cosmice. Entuziastul OZN-urilor s-ar fi grăbit să afle către ce planetă fuseseră duse fetele răpite, fără să se oprească o clipă ca să pună întrebări pământeşti despre aeroporturi, faruri de teren sau fumuri industriale. S-ar fi întors acasă fericit, deţinând o nouă dovadă asupra ideilor lui preconcepute. Şi martorii, de asemenea, ar fi fost în culmea fericirii…

Este o impresie ciudată să te întorci cu mâinile goale după toată această activitate şi simţind că am înşelat familia Anderson în aşteptările sale. Nu numai că nu eram reprezentantul oficial al Forţelor Aeriene din visele lor, dar nici măcar nu eram sigur că văzuseră vreun OZN! Oamenii de ştiinţă presupun că au răspunsuri. Publicul însă este dezamăgit şi supărat pe un expert care îndrăzneşte să spună „nu ştiu”. Totuşi, efectiv, nu ştiu ce anume au văzut doamna Anderson şi fiicele sale în seara aceea la Redding. După toate probabilităţile, sunt silit să accept că nu voi şti niciodată.

6

Cercetarea farului

Aceasta este o relatare a unei familii care a văzut un obiect extraordinar la o altitudine joasă, deasupra unei aşezări suburbane în Gilroy, California. Şi alţi martori au confirmat observaţia, care a fost urmată de răpirea unei femei de 45 de ani. Incidentul s-a întâmplat la mică distanţă faţă de casa mea, dar cazul a fost aşa de rău tratat de câţiva cercetători locali OZN, încât am aşteptat trei ani ca să efectuez o evaluare independentă a datelor. Până atunci, tensiunile şi conflictele se rezolvaseră.

Pentru o mai bună viziune cazul trebuie să fie privit în contextul unei serii de observaţii neexplicate efectuate

în nopţi succesive între duminică 10 august şi miercuri 13 august 1975 pe o zonă ce se întinde de la Gilroy la baza dealului San José. În total au existat 20 de martori la aceste evenimente, care au implicat lumini roşii şi altele strălucitoare. Cu patru luni mai înainte, în aceeaşi zonă, un profesor de ştiinţe pe nume Haley şi alte trei persoane au privit cu binoclul un obiect zburător care avea o boltă, un far alb şi o strălucire portocalie. Obiectul a rămas în aceeaşi poziţie trei minute şi a dispărut pe loc, „ca şi când cineva ar fi stins lumina”.

Observaţia principală a început imediat după ora 11: 00 p.m., duminică 10 august, când doamna Smith o conducea acasă pe Imelda Victor, care avea 12 ani. Au observat iniţial un obiect luminos „la o oarecare distanţă în înălţime”, conform afirmaţiei doamnei Smith. Obiectul a coborât rapid în apropierea automobilului lor.

Au întors pe aleea din faţa casei şi au fugit în casă. Mama Imeldei, Frances Victor, a fost alertată de ţipetele lor.

— Eram în pat, dar nu dormeam când le-am auzit ţipând. Tremurau. N-am văzut în viaţa mea o asemenea frică. Am fugit afară în cămaşă de noapte, gândindu-mă că sunt nişte vagabonzi pe urmele lor.

În declaraţia dată a doua zi poliţistului H. Jones de la Poliţia din Gilroy, doamna Smith afirma:

Obiectul pe care l-am văzut era rotund, avea un mecanism de aterizare cu patru braţe, dispuse în mod egal de jur-împrejur. Secţiunea rotundă centrală era mai mare decât un autoturism, dar mai mică decât o căsuţă. Între cele patru braţe erau patru proeminenţe ca nişte antene ieşind din centrul cercului, şi fiecare din proeminenţe avea un far ca un girofar de poliţie, numai că luminile erau verzi şi roşii şi se roteau.

Amintirea doamnei Victor asupra obiectului era puţin diferită.

Am fugit în stradă şi am văzut această gigantică, rotundă maşină zburătoare cu patru pârghii de aterizare ca nişte antene ieşind din ea şi toate luminile albe şi roşii

intermitente… Arăta ca un metal gri şi era imensă. Pur şi simplu stătea pe cer… Era mult mai sus decât copacii.

Soţul ei, trezit din somn, s-a dus şi el în curte. El declară:

Era mare şi l-am văzut chiar când pleca… Am putut să văd de la un ochi de geam toate luminile de sus, care erau de formă triunghiulară (sic). Vehiculul a fost văzut ultima oară la nord-nord est spre San José, deplasându-se cu viteză mare.

Poliţistul Jones a scris în raport:

Pot doar conchide că martorii au văzut de fapt ceva. Toţi cei patru martori au fost foarte tulburaţi şi doamna Smith spunea într-una: „De ce eu? De ce eu?” Toţi cei patru martori au un caracter ales şi nu păreau să fi băut.

Trei zile mai târziu, doamna Victor comenta:

Nu e nevoie să închid ochii ca să o văd. O văd în minte ca pe o fotografie. Nu mai pot zări razele de la aşa-zisele faruri… Părea o frumoasă nestemată.

Din observaţiile mele în zonă, făcute după trei ani (în 1978), şi reconstituirea drumului parcurs de doamna Smith şi Imelda Victor, cele două femei ar fi văzut obiectul cam la o milă deasupra unei serii de magazine şi staţii de benzină, în centrul comercial al oraşului.

După această primă recunoaştere a locului, am scris doamnei Victor şi ea a răspuns că ar fi încântată să discute cazul. Ne-am întâlnit la ea acasă cu fiica, fiul ei şi doi prieteni ca auditoriu.

La această întâlnire am aflat nu numai detaliile observaţiei, dar şi despre aventurile familiei cu entuziaşti OZN, reporteri şi excentrici. Vizita mea era oportună, mi-au spus, pentru că ea coincidea cu reuniunea familiei după trei ani de criză adâncă, stârnită în partea de aşa-zişii cercetători ştiinţifici.

După ce a fost publicată observaţia în ziare, împreună cu numele şi adresele lor, „totul a mers pe dos şi toată mizeria a ieşit afară”. Au fost asediaţi de reporteri; cultul

Urantia a ţinut o predică pe peluza lor şi o serie de

ozenişti recunoscuţi din principalele grupuri independente nu li i-au lăsat în pace. Un om cu o reputaţie îndoielnică şi-a dat un nume fals şi o adresă falsă.

— Era şmecher, mi-au spus. A luat copiii noaptea „să vadă dacă mai apare din nou”.

În cele din urmă au reuşit să scape de el.

Şi mai supărător a fost efortul a doi reprezentanţi din Bay Area ai unei organizaţii naţionale OZN de a stoarce de la doamna Victor toate informaţiile posibile ale experienţei sale. Au adus cu ei un hipnotizator amator care s-a pus pe treabă şi a adus-o pe doamna Victor în transă.

Şedinţa de hipnoză s-a transformat rapid într-un dezastru. Doamna Victor, o fostă soră medicală, a reacţionat cu semne vădite de stres la anumite părţi ale observaţiei şi evenimentelor ulterioare şi a devenit foarte agitată. Temperatura corpului i-a scăzut drastic, spre spaima cercetătorilor care nu ştiau să o scoată din transă. Conform propriilor afirmaţii, doamna Victor a riscat să aibă probleme cardiace atunci când hipnotizatorul a trezit-o. Grăbiţi, strângându-şi magnetofoanele, el şi anturajul său au şters-o, lăsând-o într-o criză chinuitoare. Crede că acest tratament traumatizant a contribuit şi la o criză familială. La scurt timp după experienţă, doamna Victor s-a despărţit de soţul său, iar una dintre fiice a fugit de acasă.

— Până şi pisica şi câinele au fugit de acasă, mi-a spus ea.

Cu doar două săptămâni înainte de vizita mea, familia s-a reunificat, fapt ce mi-a întărit credinţa că, atunci când se face publicitate unei observaţii, este bine ca martorii să fie lăsaţi în pace un timp. Nu numai că este mai etic să se procedeze astfel, dar calitatea unei investigaţii se poate îmbunătăţi după ce interesul a scăzut.

Doamna Victor şi copiii erau în mod vizibil emoţionaţi că erau din nou împreună, după toate încercările prin care trecuseră.

— În fiecare dimineaţă ne trezeam mai fericiţi, îmi spuse unul dintre ei.

Era ca şi când adevărul se ivea în sfârşit dintr-o serie

de incidente care la început păruseră foarte nefaste.

Am recapitulat observaţia şi consecinţele sale neplăcute în cele mai mici amănunte, începând din momentul în care doamna Smith şi Imelda au fugit în casă. Erau isterice, spunea Imelda, pentru că au crezut că obiectul „urma să-i ia pe toţi”. S-au năpustit de la maşină spre casă, lăsând motorul să funcţioneze şi uşa deschisă. (Nu a existat nicio interferenţă cu motorul maşinii în nicio ipostază.) Mama s-a gândit că sunt urmărite de nişte delincvenţi minori, până când a văzut obiectul în aer deasupra drumului.

Doamna Victor şi Imelda au stat cu mine pe peluza din faţa casei. Mi-au arătat unde se aflau ele şi unde se afla atunci obiectul.

— Cât de mare era? am întrebat.

Doamna Smith a descris un obiect „mai mic decât o căsuţă”, dar mai mare ca o maşină. Deşi de atunci trecuseră trei ani, doamna Victor era încă tulburată din cauza dimensiunilor sale. A arătat casa de peste drum şi copacul rotund de lângă ea.

— Era cam de mărimea casei vecinului. Sau la fel de mare ca acel copac şi totuşi făcea ca orice altceva să pară mai mic.

La 15 septembrie 1975, la mai mult de o lună după observaţia din Gilroy, doamna Victor locuia cu o rudă îndepărtată lângă Industrial City din California. Dormea în camera din faţă, după ce se uitase la televizor, când deodată s-a trezit, descoperind două fiinţe stând lângă ea! Purtau costume argintii; aveau nişte fante pentru ochi, nas, gură. Costumul acoperea întreg corpul, ca şi când ar fi fost făcut din latex vopsit, mulat pe corp. Suprafaţa era foarte netedă, fără încreţituri.

Era foarte calmă când i-a văzut. Comunicau cu ea prin „telepatie”, cerându-i „să vină cu ei”. Căutau informaţii.

— Dar prietena mea? a întrebat ea, gândindu-se la ruda care dormea în cealaltă cameră.

— Nu-ţi face griji despre prietena ta, a răspuns una

dintre fiinţe, în timp ce împreună cu companionul său o ridicau pe doamna Victor de umeri. Au ieşit pe uşa de la intrare. Doamna Victor simţea că zboară! A văzut distinct acoperişul plat al casei, garajul, stelele de deasupra ei şi un OZN plutitor. Era identic cu cel pe care-l văzuse la Gilroy.

Au plutit în interiorul obiectului prin „nucleul" său şi au suit pe o rampă care urca prin cel puţin trei nivele. Una dintre fiinţe a condus-o spre o cameră circulară cu o podea verde smarald, cu o lumină alb lăptoasă. Pereţii erau uşor argintii, fiind prevăzuţi cu dispozitive mari, rotunde. Avea o senzaţie de imensă beatitudine.

La stânga ei se afla o uşă. Deodată s-a petrecut ceva traumatizant: a fost orbită de o lumină albă şi nu îşi mai aduce aminte de nimic altceva.

— S-a trezit în patul său şi a văzut că se luminase de ziuă. S-a dus să vorbească cu prietena ei şi i-a povestit despre întâmplare. Au observat că uşa casei era deschisă. Destul de ciudat, prietena ei, care avea insomnii, dormise liniştită toată noaptea.

La 15 mai 1978, doamna Victor a fost protagonista altei întâmplări ciudate, deşi fără legătură cu observaţii de OZN-uri. Era în casa unei paciente, o femeie în vârstă, când dintr-odată a căzut pe podea ca şi când cineva ar fi aruncat-o jos cu violenţă; în următoarele minute era sever bătută de o entitate invizibilă. Femeia vârstnică a relatat că a văzut-o pe doamna Victor întorcându-se şi răsucindu-se pe podea, lovind obiecte în calea ei. A suferit mai multe vânătăi, iar o aşchie de lemn i s-a înfipt într-o venă; în plus, şi-a luxat piciorul. A fost nevoită să stea şase zile în spital. La vremea vizitei mele, mi-a arătat piciorul bandajat, care nu se vindecase complet.

Am plecat cu un sentiment de mânie şi frustrare din cele două călătorii de la Gilroy. Martori precum doamna Victor şi familia sa trebuie ajutaţi, nu aruncaţi într-o confuzie mai adâncă de cei care investighează misterul OZN. în zelul lor de a obţine diferite răspunsuri sau pur şi simplu de a valida ideile lor preconcepute despre natura

extraterestră a fenomenului, mulţi cercetători se grăbesc cerând răspunsuri, când ar trebui întâi să îneferce să se ocupe de trauma şi stresul care-i înconjoară pe martori – chiar dacă aceasta înseamnă amânarea anchetei cu câteva zile sau săptămâni. E o cerinţă indusă de cele mai simple consideraţii ale eticii. Totuşi, în ultimii ani, numărul de hipnotizatori neexperimentaţi, necalificaţi, care cutreieră ţara în numele cercetării OZN a crescut considerabil.

Într-un caz ca cel al observaţiei realizate de doamna Victor, regresia hipnotică poate fi de un ajutor remarcabil. Dacă s-ar fi aflat în mâinile unui profesionist, ar fi potolit criza familială crescândă şi ar fi furnizat detalii utile blocate de către martoră pentru că erau înspăimântătoare sau provocau simţul realităţii. Deoarece şedinţele ulterioare de hipnoză sunt în general condiţionate de prima regresie, este îndoielnică posibilitatea redeschiderii cazului Victor. Deşi doamna Victor m-a sunat ulterior ca să-mi spună că era pregătită să suporte o nouă hipnoză, concluzia mea a fost că şocul primei încercări nereuşite va influenţa orice noi rezultate.

Secvenţa observaţiei, răpirii şi bătăii este foarte interesantă. Bineînţeles, ultimul incident nu încape în nicio teorie a unei vizite extraterestre: dacă OZN-urile sunt nave (spaţiale pilotate de fiinţe de pe altă planetă, de ce ar fi smartorii ţintele unor atacuri fizice pentru nişte entităţi invizibile? Din acest motiv, astfel de incidente sunt în general reţinute de la publicare de către entuziaşti OZN. Toi tuşi ele sunt compatibile cu alt domeniu paranormal. Literatura minunilor religioase şi vieţile misticilor abundă de prezentări bine documentate de manifestări fizice incluzând bătăi, fiind în general clasificate drept fenomene de posesiune sau manifestări de aşa-zise forţe malefice, deşi în general nu cauzează vătămări permanente ale persoanei. Această parte de literatură trebuie cercetată cu stăţ ruinţă de cei care investighează observaţiile OZN.

Un caz elocvent se găseşte în analiza atentă a vieţii Mariei-Tereza Nobleţ, călugăriţă şi misionară franceză care a trăit la începutul acestui secol. În decursul

practicilor ei i mistice, care gravitau în jurul unei stări de extaz induse de rugăciuni intensive, ea a experimentat o serie de manifes. Ţări pe care medicii şi alţi experţi consultaţi de Biserică au putut să le verifice, dar nu să le şi explice. Aceste manifestări includeau nu numai stigmatizări clasice, dar şi bătăi administratate de către agenţi invizibili, la unele dintre aceste incidente fiind martori superiorii săi din Biserică.

Un expert în medicină, dr. Pierre Giscard (în cartea sa din 1953 *Mistică sau isterie*?), citează corespondenţa sa cu un martor principal al fenomenului care a afectat-o pe Maria-Tereza Nobleţ în Papua1. Martorul, Părintele Desnoes, a descris evenimentele care s-au petrecut într-o seară pe când se ruga lângă Maria-Tereza, care era grav bolnavă:

După un timp, când părea să aţipească, o lovitură violentă ca un pumn în spate a trimis-o în cealaltă parte a patului. Nu a rostit nicio tânguire, nici măcar un suspin. Şi-a reluat poziţia în linişte. După un timp, s-a întâmplat acelaşi lucru.

Preotul a auzit o lovitură violentă de pumn în acelaşi timp când trupul călugăriţei a fost proiectat înainte, cu spatele încovoiat din cauza atacului. Astfel de fenomene au avut loc în decursul vieţii Mariei-Tereza, care suferea în mod frecvent vânătăi din cauza unor asemenea atacuri. Efecte similare abundă în vieţile sfinţilor, misticilor şi bineînţeles în povestirile despre exorcism.

După ce am întâlnit-o pe doamna Victor şi familia ei, am ajuns la concluzia că li s-a întâmplat un eveniment anormal şi că observaţia era autentică. Experienţa răpirii ar fi putut constitui o sursă de perspective extrem de valoroase, dacă informaţia ar fi fost tratată într-un mod profesional. Totuşi, date fiind împrejurările, acesta este un alt caz în care adevărul pur s-ar putea să nu fie aflat niciodată.

OCCAM AVEA O BARBĂ

Cele trei capitole care constituie Partea a Doua a acestei cărţi pot fi rezumate într-o singură recomandare:

nu luaţi drept bun orice. Acesta este un domeniu în care orice afirmaţie trebuie verificată, iar fiecare presupunere pusă sub semnul întrebării. Din păcate însă, este foarte dificil să-ţi păstrezi în permanenţă o atitudine critică. Natura umană cere convingere şi răspunsuri clare. În cele trei cazuri pe care le-am prezentat anterior nu există nimic asemănător. Am oferit concluziile mele provizorii; ele pot fi criticate într-o reevaluare a cercetătorilor sau pot apărea la lumină noi informaţii.

Pot afirma, fără echivoc, trei lucruri despre aceste cazuri: am fost acolo; martorii există; ceva s-a întâmplat.

Aceasta nu prea pare o realizare, dar este mai mult decât poate fi spus despre cazurile citate în multe din cărţile despre OZN-uri, care se bazează pe surse indirecte sau colportate. Astfel de cărţi îşi au bineînţeles utilitatea lor. Am publicat şi eu câteva, inclusiv primul catalog al întâlnirilor apropiate, unde am putut verifica numai câteva din sutele de cazuri citate. Dar principalul scop al acelui catalog a fost de ordin statistic. Pentru a ne putea apropia de fenomenul actual, trebuie întâi să putem răspunde afirmativ la trei întrebări de bază:

1. Există martori?
2. Este cunoscut actualul loc?
3. A avut loc un eveniment anormal?

Îmi dau seama că aceasta sună trivial. Dar, înainte de a mă acuza că pierd timpul, lăsaţi-mă să vă povestesc despre domnul şi doamna Vidal.

Orice amator OZN serios cunoaşte cazul Vidal; este unul dintre cele mai importante evenimente OZN din America Latină. Familia Vidal a plecat într-o seară din Buenos Aires să se întâlnească la cină cu câteva persoane în Mar del Plata. N-au ajuns niciodată acolo. Maşina lor a nimerit în Mexic. S-au trezit înghiţiţi într-un nor gros de ceaţă şi au pierdut orice noţiune a timpului. N-au putut explica autorităţilor mexicane cum au parcurs distanţa fără a cumpăra benzină sau de ce nu aveau paşapoartele la ei. Evenimentul este descris amănunţit în douăsprezece cărţi.

Când am vizitat Argentina, acesta a fost unul dintre primele cazuri despre care am întrebat. Prietenii mei argentinieni au râs. Ei pierduseră ani de zile căutându-i pe Vidali. Descoperiseră oameni ce cunoşteau alte persoane care-i ştiau pe Vidali, dar nu-i găsiseră niciodată pe eroii în cauză.

Nu există familia Vidal. Întâmplarea nu a avut loc.

Există o observaţie renumită în arhivele guvernamentale franceze, care este la fel de educativă în termenii practicii investigative, deşi într-un sens diferit. Martorii au chemat poliţia pentru că au văzut un obiect extrem de strălucitor zburând la joasă altitudine deasupra câmpului lor, lăsând o urmă incandescentă. În zborul lui, obiectul a trecut deasupra unui iaz, iar ulterior toţi peştii din el au murit.

Poliţia a chemat centrul de cercetări spaţiale şi oamenii de la GEPAN au sosit la faţa locului. Au verificat toate afirmaţiile, au stabilit traiectoria şi au văzut peştii morţi. Părea un caz OZN original cu efecte biologice remarcabile.

GEPAN a avansat cu un pas, cerând autopsia peştilor. Biologii au raportat că peştii muriseră *otrăviţi*!

În concluzie, nu avusese loc un eveniment OZN. Un fenomen electric străbătuse cablul electric suspendat peste iaz, topind materialul izolator care căzuse în apă, otrăvind peştii.

Lecţiile sunt clare: nu e de ajuns să se exploateze orice fir posibil, ci trebuie să se menţină şi o judecată corectă asupra întregului exemplu.

Pentru fiecare caz este util să se urmeze aceeaşi abordare sistematică, pas cu pas: obţinerea de hărţi la scări diferite, investigarea la institutul meteorologic a temperaturii, a stratului de nori şi a vântului. Aceste informaţii permit cercetătorului să aprecieze seriozitatea şi precizia amintirilor martorilor şi să justifice cazul în realitatea fizică.

Poate că cel mai important lucru este de a separa parametrii fizici ai observaţiei din declaraţia însăşi,

caracteristicile psihologice ale martorilor şi mediul. Fiecare din aceşti factori trebuie evaluat independent de ceilalţi. Altfel, sinteza rezultată este adesea fără valoare.

Altă lecţie importantă din această experienţă priveşte inutilitatea briciului lui Occam. Expresia este aplicată unei reguli de gândire în ştiinţă, care afirmă că nu trebuie niciodată invocată o ipoteză complexă când s-ar potrivi una simplă. Totul depinde, desigur, de ceea ce se înţelege prin „simplă”. Teoria Pământului sferic rotindu-se în jurul universului cu peste 14 mişcări diferite este incredibil de complexă când este comparată cu eleganta teorie a unui Pământ plat, nemişcat, în jurul căruia îngerii plimbă soarele şi celelalte corpuri cereşti.

Occam pesemne că a avut o barbă.

În cercetarea OZN, ca şi în alte domenii ale ştiinţei, eşti forţat să laşi briciul lui Occam şi să accepţi complexitatea frustrantă a lumii fizice şi chiar realitatea mult mai complexă a fiinţelor umane.

PARTEA A TREIA

PREŢUL
CONTACTULUI

Până de curând, de fiecare dată când mă întorceam de la o altă investigaţie sau pur şi simplu de la un interviu cu alt martor, eram mai nedumerit de complexitatea şi subtilitatea fenomenului, subjugat de ipotezele despre forma conştiinţei care stă în spatele ei şi despre motivaţia sa.

Propria mea ipoteză, care derivă în mare măsură din dogma acceptată de cei ce cred în OZN-uri, este aceea că *tratăm un nivel de conştiinţă încă nerecunoscut, independent de om, dar legal îndeaproape de pământ*. Pentru motive care vor deveni clare, nu mai cred că OZN-urile sunt doar navele spaţiale ale unor vizitatori extratereştri. Această noţiune este prea simplistă pentru a explica apariţia lor, frecvenţa manifestărilor lor de-a lungul istoriei consemnate şi structura schimbului de informaţii cu aceştia în timpul contactului.

În schimb, am susţinut că înţelegerea fenomenului OZN va fi realizată numai atunci când vom extinde perspectiva noastră a universului fizic în afara modelului clasic cvadridimensional de spaţiu-timp. Ca şi alte fenomene paranormale, OZN-urile par să fie capabile de a opera în afara restricţiilor cunoscute de spaţiu-timp. În acest sens, ele furnizează ştiinţei o ocazie extraordinară de a-şi îmbogăţi modelele fizice şi poate să dea o imagine nouă a relaţiilor noastre cu universul, un nou mod de comunicaţie cu forme de conştiinţă pe care nu le-am recunoscut încă, poate incluzând nivelele nedescoperite ale propriei conştiinţe umane.

În timp ce o înţelegere totală a structurii fenomenului OZN se află în afara priceperii noastre, nu avem numai date fizice, ci şi biologice care ne pot învăţa câte ceva despre formele de energie pe care le utilizează.

Toate sistemele biologice sunt afectate de o expunere la acest fenomen. Impactul poate fi situat de la efecte simple, tranzitorii, la modificări permanente sau chiar moarte. În cazul fiinţelor umane, putem clasifica tipurile de simptome care se dezvoltă după întâlniri apropiate.

În această parte a cărţii voi utiliza din nou cazuri directe pentru a introduce câteva informaţii generale despre efectele contactelor asupra sistemelor biologice, începând cu plantele (capitolul 7) şi continuând cu fiinţele omeneşti, la care impactul poate fi moderat (capitolul 8) sau mortal (capitolul 9).

7

Informaţii botanice începem cu un caz simplu din nordul Californiei, pe care l-am investigat împreună cu Bill Murphy, cel care mi l-a adus în atenţie. Martora principală, care va fi numită Jean Kirk, nu a relatat niciodată cazul presei sau grupurilor OZN; aceasta a creat condiţii ideale pentru investigaţii serioase.

PRO jecreny

Istorisirea doamnei Kirk era foarte sinceră. La 23 aprilie 1976, la ora 7: 50 p.m., doamna Kirk n-a mai putut să urmărească emisiunile de la televizor, pentru că

aparatul său „s-a scos din circuit”, prezentând numai sunete statice şi o serie de puncte aleatorii. A ieşit afară, curioasă să afle dacă există vreo cauză neobişnuită pentru această perturbare; a observat un mic, dar Ttine definit „nor”, la 300 de picioare, venind spre ea către nivelul solului. Toţi câinii din vecini lătrau cu furie. A urmat un scurt episod de ploaie; copacii s-au înclinat puternic în apropiere, deşi doamna Kirk nu a simţit nicio adiere de vânt. Mai târziu, a observat lumini constante roşii şi verzi zburând pe cer, moment cu care observaţia s-a încheiat.

În următoarele luni, buruienile din zona survolată de nor au crescut de două sau trei ori mai mari decât plantele identice din alte zone. Mai mult, ele au continuat să prezinte acest raport de creştere excepţională doi ani după observaţie, astfel încât în 1978, când i-a relatat cazul lui Bill Murphy, încă puteau fi văzute plante anormale.

Ne-am dus la locul acţiunii – o casă mică, cu curte, în Project City, la nord de Redding – şi ne-am întâlnit cu doamna Kirk şi soţul ei pentru a revedea detaliile experienţei.

Jean Kirk a confirmat că pe 23 aprilie 1976 stătea liniştită în camera de zi, vizionând la televizor, *Numeşte Melodia* când electricitatea statică a înecat programul. Soţul său, Miliard, se retrăsese în pat, cu intenţia de a asculta un meci la radio, dar emisiunea de asemenea a suferit din cauza electricităţii statice.

J

Era ora 8: 15 sau 8: 30 p.m. când doamna Kirk s-a dus afară să vadă ce putea cauza defecţiunea. A observat un nor pe care ni l-a descris ca fiind „dens, alb cu margini ascuţite”, croindu-şi drum spre sol. Plutea în spatele unui copac din apropiere şi era iluminat de o lampă de stradă.

Doamna Kirk este o persoană activă, dinamică, cu o concepţie pozitivă asupra vieţii şi o gândire lucidă asupra fenomenelor neobişnuite şi nu are idei preconcepute despre posibila lor natură. Când a văzut norul care se îndrepta către ea, primul său impuls a fost să fugă în casă. După aceea s-a gândit că „un nor nu poate să o vatăme” şi

frica i-a dispărut. Ceea ce părea ciudat era că restul cerului era senin, fiind împânzit de stele.

Norul se mişca direct spre ea, în timp ce câinii din vecini începuseră să latre. Doamna Kirk încă putea vedea sub şi în spatele biroului, dar nu a observat nicio stea deasupra lui. A avut un mic interval de ameţeală. Dintr-odată, a început să plouă şi un copac de 40 de picioare din apropiere s-a aplecat ca şi cum ar fi fost biciuit de o forţă imensă, deşi nu se simţea nicio boare. După alte câteva clipe norul a dispărut.

În locul norului, se aflau acum pe cer două lumini mari: o lumină verde constantă şi o lumină roşie, de asemenea constantă, mişcându-se încet spre nord fără niciun zgomot. În curând a rămas numai lumina roşie; era mare şi plutea.

— Era de un roşu strălucitor, spune doamna Kirk, ca lumina unei ambulanţe, dar mai mare pentru acea distanţă.

Se mişca spre vârful unui deal, în direcţia din care apăruse norul prima dată; încă mai plutea acolo când doamna Kirk, făcându-i-se frig, s-a decis să intre în casă.

Cu excepţia ploii, martora n-a observat niciun zgomot, miros sau gust neobişnuit. Nu a simţit sau auzit vântul.

În următoarele luni, a confirmat că zona curţii pe deasupra căreia a plutit norul prezenta creşteri anormal de mari a ierbii şi buruienilor. La început, doamna Kirk n-a acordat atenţie fenomenului; abia în aprilie 1977 a măsurat buruienile de opt picioare, în timp ce buruienile tipice din respectiva curte atingeau numai trei picioare şi jumătate. Iarba crescuse dens la cinci picioare înălţime. Doamna. Kirk a tăiat buruienile, dar ele au crescut din nou. În mai 1978, când au fost fotografiate, această particularitate continua să se manifeste.

Examinarea locului făcută de mine nu a relevat niciun factor natural care ar fi putut să explice creşterea accelerată a plantelor pe acea mică suprafaţă. Există un petic de iarbă la o anumită distanţă, la dreapta locului

unde se golesc maşinile de spălat, şi există o mică grădină de legume la stânga, dar nimic special chiar pe acel loc.

După trei ani, condiţiile au revenit la normal şi la o vizită ulterioară, în august 1979, nu am găsit plante neobişnuite. Am presupus că acel „nor" ciudat văzut de doamna Kirk a stimulat într-adevăr creşterea ierbii şi a buruienilor; dar în ceea ce priveşte timpul care a trecut de la eveniment era dificil de a sprijini cu documente de mare precizie aceste modificări.

În literatura OZN, există numeroase relatări despre efectele produse asupra vegetaţiei. Un eveniment care a avut loc la 2 august 1978 în Vallenoncello, Italia, a implicat un obiect oval strălucitor care cobora în timp ce ilumina solul. După plecarea obiectului, martorul a găsit o zonă neregulată arsă în iarbă, de aproape doi metri în diametru. Iarba şi-a modificat culoarea spre roşcat şi era acoperită de o substanţă maro închis ca un jeleu. Martorul a strâns o parte din acea substanţă, dar apoi a aruncat-o neştiind ce să facă cu ea.

Vegetaţia a reînceput să crească abia după doi ani. Zona arsă era încă vizibilă în 1981 şi era acoperită cu muşchi şi plante din familia cactuşilor, care nu erau specifice zonei. O analiză efectuată de centrul de cercetări agricole a găsit o concentraţie anormală de calciu în acel loc, conform numărului din iunie 1987 al revistei *Italian UFO Reporter*.

În Franţa, se cunosc două cazuri devenite clasice care au prezentat descrieri specifice de efecte botanice. În ambele cazuri există nişte detalii ale investigaţiei şi ale urmăririi care nu au fost făcute publice şi care cred că sunt importante pentru a fi susţinute cu documente.

TRANSEN-PROVENCE

Îi rămân îndatorat lui Jean-Jacques Velasco, şeful GEPAN-ului din Toulouse, şi profesorului Michel Bounias de la Institutul Naţional de Cercetări Agricole din Avignon pentru amănuntele cercetării lor care au fost publicate de GEPAN în rezumat în martie 19832.

Observaţia în cauză a avut loc joi 8 iqnuarie 1981,

când Renato Nicolai a văzut un obiect zburător care a coborât rapid, cu un uşor fluierat, şi a aterizat cu greutate în curtea sa. La scurt timp după aceea, obiectul a emis un alt sunet fluierat, a împroşcat puţin praf, s-a ridicat la înălţimea copacilor şi a pornit spre nord-est. În acel moment, domnul Nicolai, care se afla la mai puţin de o sută de picioare de locul de aterizare, a văzut patru orificii de şase inch în diametru pe partea de dedesubt a obiectului, de unde nu se emitea nici fum, nici flăcări. Obiectul a rămas pe sol peste zece secunde.

După dispariţia obiectului, martorul a observat o amprentă circulară cu un diametru de şase picioare, cu anumite suprafeţe abrazive evidenţiate clar în mai multe puncte ale cercului. Obiectul însuşi avea diametrul de opt picioare şi o înălţime de şase picioare, era de culoare gri metalizat şi avea o bandă groasă în jurul său. Scotea un sunet ca un vânt puternic, apoi ca o piatră căzând pe pământ la momentul impactului cu solul.

— Când soţia s-a întors acasă în acea seară, i-am povestit ce am văzut, spune domnul Nicolai. A crezut că glumesc. A doua zi, când s-a luminat, i-am arătat urmele circulare şi ea l-a chemat pe vecinul nostru Urbain, care a venit cu soţia. I-am povestit despre întâmplare, i-am arătat urmele, iar el ne-a spus să chemăm poliţia.

Jandarmeria din Draguignan a sosit la faţa locului în dimineaţa zilei de vineri 9 ianuarie, a făcut fotografii şi a recoltat probe de sol. Centrul naţional francez pentru cercetări spaţiale a fost anunţat prin telex la 12 ianuarie. Probele de sol au fost trimise la GEPAN, în timp ce o serie de mostre de vegetaţie au fost înaintate laboratorului Institutului Naţional pentru Cercetări Agricole (INRA). Probe suplimentare au fost recoltate mai târziu, la cererea INRA.

Amprenta fizică era de forma unui inel, diametrul interior fiind de şapte picioare, iar cel exterior de opt picioare. În anumite locuri, inelul era vizibil striat, ca şi când un obiect metalic ar fi presat solul, lăsând urme de frânare în noroi. Orice urmă de vegetaţie dispăruse în

acele zone striate.

În urma examinărilor fizice, GEPAN a observat că pământul din interiorul inelului fusese compactat cu o crustă groasă de un sfert de inch compusă preponderent din calciu cu urme slabe de vegetaţie deshidratată. Observaţiile microscopice au demonstrat că această crustă a fost obiectul unui efect de ştergere, întrucâtva similar cu şmirgheluirea. În microfotografii se poate observa o bucată de silex care a fost izbită şi îngropată în pământ, cu linii evidente de spărtură în rocă.

Mostrele au fost apoi împărţite între mai multe laboratoare franceze pentru studiere cu dublă diafragmă. Au fost furnizate probe de sol unui laborator guvernamental, Universităţii Paul Sebatier din Toulouse, Universităţii din Metz şi Universităţii din Pau. Concluziile acestor analize au confirmat că presiuni mecanice puternice au fost aplicate solului de către o greutate mare, cauzând eroziuni, strieri, încălzire (nedepăşind 600 C°) şi urme detectabile de oxizi de fier sau granule de calciu cu cantităţi infime de fosfaţi şi zinc. Analize mai amănunţite ale „petelor negre” găsite în zonele striate au dezvăluit că ele erau compuse exclusiv din fier şi oxid de fier şi „efectiv plasate deasupra pietrei”, având o grosime de un micron sau mai puţin.

În 1983, m-am întâlnit la Paris cu Nicolai, Velasco şi Bounias, am avut ocazia să revăd cazul şi să aflu unele lucruri despre analizele botanice. Metoda utilizată în preluarea probelor este hotărâtoare pentru studiu. În acest caz, GEPAN a putut furniza executorilor judecătoreşti puncte de reper amănunţite pentru adunarea probelor în ziua următoare observaţiei.

A fost afectată lucerna sălbatică (*Medicago minima*), la cinci picioare depărtare de centrul inelului şi la 60 de picioare de acel punct; ulterior a fost preluată o a doua serie de probe la intervale regulate, din centru la 30 de picioare depărtare.

Analizând aceste probe, profesorul Bounias a găsit o depigmentare a culorii frunzelor strânse din interiorul

inelului (la 5 picioare de centru). În mod precis, cotele de clorofilă A şi B au fost reduse la o treime din valorile lor normale. Betacarotenul a fost redus la jumătate în apropierea fenomenului, iar 80% din violaxantină s-a pierdut din frunzele mai tinere.

Aceste observaţii au fost compatibile cu o senilitate avansată, totul funcţiona ca şi când îmbătrânirea plantelor fusese accelerată de proximitatea fenomenului. Totuşi efectele nu sunt compatibile cu radiaţia nucleară, iar profesorul Bounias refuză să facă speculaţii asupra naturii iradierii neionizante care ar fi putut fi responsabilă de această accelerare a procesului de îmbătrânire. Din nou, microundele pulsatoare ar putea fi cauza.

În noiembrie 1988 am călătorit împreună cu soţia mea şi cu profesorul Bounias la Transen-Provence. Ne-am întâlnit cu familia Nicolai la proprietatea lor şi am revăzut fiecare detaliu al observaţiei.

Cu ajutorul unui laborator bine echipat din Silicon Valley, am putut analiza din nou mostre care au fost colectate din interiorul inelului, de la suprafaţă şi de la o adâncime de aproape şase inch. Laboratorul nu a găsit nimic neobişnuit, nicio diferenţă semnificativă între cele două mostre, deşi activitatea efectuată includea microscopie electronică cu scanare şi analiză dispersivă cu raze X. Această nouă analiză permite să eliminăm posibilitatea apariţiei unor afecţiuni ale plantelor sub influenţa unor substanţe chimice, praf de ciment sau alţi agenţi contaminaţi de suprafaţă.

Nici domnul Nicolai nu a descris efecte adverse din cauza fenomenului. Dar vom completa acest capitol cu alt caz clasic care combină observaţiile traumatizărilor botanice cu un impact psihologic bine definit asupra martorului.

VALENSOLE

Cazul Valensole este incidentul de întâlnire apropiată cel mai bine autentificat din Europa continentală. A implicat urme proeminente, informaţii botanice şi psihologice şi descrieri amănunţite de fiinţe asociate cu

obiectul. A fost investigat chiar în ziua evenimentului de către agenţiile guvernamentale franceze care au conchis că martorul nu a minţit sau nu a avut halucinaţii. A fost cercetat în continuare de Aimé Michel, de renumitul astronom francez dr. Pierre Guerin şi de mine însumi3.

În orele dimineţii de 1 iulie 1965, un fermier francez pe nume Maurice Masse a observat deodată un obiect oval care a aterizat în câmpul său de levănţică, cam la cinci rânduri faţa de drum. Locul este situat în Alpii de Jos, lângă satul Valensole.

La început, domnul Masse, care se afla cam la o sută de picioare faţă de obiect, a crezut că era un elicopter şi s-a apropiat la 18 picioare de el. Pe măsură ce se apropia, şi-a dat seama că obiectul era de forma unui ou şi se sprijinea pe şase picioare curbate cu o coloană centrală dedesubt. Între el şi obiect se aflau două fiinţe care purtau costume gri-bleu-verzi şi nu aveau aparate de respirat. Unul din ei a întins un mic dispozitiv în direcţia sa şi imediat nu a mai fost în stare să se mişte. Apoi fiinţele au avut o scurtă discuţie şi obiectul a decolat, lăsând în urma sa o groapă adâncă şi o zonă de umezeală care s-a întărit până la consistenţa betonului.

Martorului i-au trebuit 20 de minute pentru a-şi recăpăta controlul mişcărilor. În zilele următoare, somnul i-a fost puternic afectat şi a suferit o modificare semnificativă a comportamentului. Deşi nu a relatat ulterior presei sau autorităţilor observaţiile sale, se ştie că a văzut obiectul sau unul asemănător în alte ocazii şi că este în legătură cu alţi martori de întâlniri apropiate din regiune. Cât despre plante, ele au fost afectate de proximitatea fenomenului şi au început să se descompună direct proporţional cu distanţa faţă de coloana centrală. Cantitatea de calciu în sol la locul aterizării s-a dovedit a fi mai ridicată decât în solul preluat din alte locuri de pe câmp.

Am vizitat Valensole cu un prieten, la 27 mai 1979. Am băut ceva cu Gilbert şi Françoise, prieteni buni ai domnului Masse, care ni s-a alăturat şi el mai târziu, după

cum stabilisem, spunându-ne însă că era prea ocupat ca să dis – cute despre caz în acea după-amiază. Am stabilit o altă oră. A doua zi, în timp ce savuram împreună o băutură locală, Pastis, a mărturisit că, după părerea lui, fiinţele pe care le văzuse erau din altă parte, „dar erau umane”. Aveau totuşi capete mai mari decât oamenii. A refuzat să discute despre „paralizia” pe care a resimţit-o în acel moment. Cât despre interpretările religioase asupra celor observate, le-a respins în totalitate.

Domnul Masse mi s-a confesat că a mai văzut din nou un obiect noaptea, pe cealaltă proprietate a sa. Descriindu-l, a devenit aproape liric:

— Era minunat, cu multe culori, culori frumoase, toate se învârteau…

Culorile se schimbau aşa de repede, încât nu le putea vedea clar.

— Când vrei să te uiţi la albastru, este deja roşu.

Ne-a spus, de asemenea, că declaraţia sa referitoare la obiectul principal a fost relatată eronat: erau doar patru picioare, nu şase.

Prietenul meu şi cu mine ne-am petrecut după-amiaza pe Platoul Oraison unde am vizitat actualul loc al aterizării; în ziua următoare ne-am întâlnit cu domnul Masse pe celălalt câmp al său, pe care îl iriga.

— A observat aşa ceva, ne-a spus el, este cel mai bun lucru pe care-l pot dori cuiva.

Apoi însă a adăugat că un martor n-ar trebui să spună nimic, nici măcar soţiei şi copiilor.

— Se vorbeşte întotdeauna prea mult, a conchis el.

Pe durata acestor discuţii cu domnul Masse am avut

Impresia că mă aflam în prezenţa unui om foarte inteligent, capabil de sentimente adânci şi gândire raţională. Este, de asemenea, destul de umil; a refuzat să apară într-un documentar televizat cu un ziarist cunoscut pe scară naţională. Ajuta o mică comunitate de tineri din zonă şi a luat sub protecţia sa un delincvent adolescent. Prietenul său Gilbert ne-a spus că era ca şi cum Masse „ar

fi văzut totul din afară”.

Este de asemenea clar că Masse n-a povestit niciodată întreg adevărul despre întâmplarea sa. De la început, a încercat să micşoreze importanţa experienţei trăite. A spus jandarmilor că cele două fiinţe erau în realitate „aidoma copiilor”, că aveau păr, că numai unul din ei se afla în afara pavei. De-abia a doua zi, când secretul a devenit prea apăsător, a izbucnit în plâns şi a spus adevărul: erau două entităţi, aveau capete mari fără păr, total diferite de orice văzuse până atunci.

Acum glumeşte despre scrisoarea de mulţumire trimisă de GEPAN jandarmeriei, care exprima recunoştinţa oamenilor de ştiinţă pentru colaborarea sa.

— Nu le-am spus aproape nimic, chicotea el. În special, nu a dezvăluit niciodată cercetătorilor oficiali că a putut comunica direct cu fiinţele fără să utilizeze un limbaj. Şi nu le-a arătat niciodată ce fel de urme au lăsat „micuţii oameni” după ce au aterizat.

Am adus cu mine o fotografie de urme similare lăsate după alt caz. Domnul Masse s-a uitat la ele cu un amestec de uimire şi uşurare că şi altcineva cunoştea aceste semne specifice. Ne-a spus că le-a găsit câteodată în câmpul său: astfel ştie că „ei” s-au întors. Întotdeauna şterge aceste urme imediat.

De asemenea, ne-a spus că nu a mai irigat câmpul său noaptea, de unde rezultă că nu doreşte să mai revadă obiectul.

Am aflat şi despre alte întâlniri apropiate din regiune, în mod special una care l-a implicat pe José, vărul lui Gilbert. Am fost frapat de diferenţa dintre această regiune, în care cele mai importante observaţii sunt păstrate ca secrete personale, martorii mândrindu-se să ascundă părţi semnificative ale experienţei poliţiei, oamenilor de ştiinţă şi reporterilor şi situaţia obişnuită din Statele Unite, unde orice observaţie relatată atrage sute de aspiranţi, toţi cerând atenţie. Cazurile din Valensole erau atât de secrete, încât a trebuit să-l anunţăm pe Gilbert că vărul său José a avut o experienţă cu acelaşi fenomen.

Gilbert a acceptat să ne conducă la câmpul vărului său, unde l-am văzut de la distanţă pe José lucrând cu tractorul. Când l-am strigat de pe drum, a venit la noi şi ne-a povestit ce văzuse.

Primul caz avusese loc în octombrie 1969, la patru ani după observaţia lui Masse. Două obiecte aterizaseră pe câmp, în apropierea unei vechi structuri de piatră. După ce plecaseră frunzele a doi copaci se îngălbeniseră rapid. Urmele, de forma unei bărci de 30 de picioare lungime, erau vizibil, e clar în grâu. José le putuse vedea vreme îndelungată, deşi nu le descrisese nimănui. Când ajunsese acasă, soţia lui remarcase că era alb ca varul. În acea noapte, nu reuşise să doarmă deloc.

În 1977 José avusese o altă experienţă, chiar mai impresionantă, desfăşurată la lumina zilei şi pe vreme frumoasă. Conducea tractorul său, un John Deere-Diesel în formă excelentă, când deodată motorul se oprise. Aparatul său de radio, alimentat cu baterii, de asemenea nu mai funcţiona. Atunci îşi dăduse seama că în dreapta sa apăruse un soi de turbion sau vârtej de aer. Deşi nu putea să vadă niciun obiect, exista un fenomen definit care se îndepărta de el şi urca de-a lungul culmii, răsucind vârfurile pinilor în mod violent pe măsură ce se ridica, împrăştiind frunzele la alţi copaci înalţi. Erau interesante paralelele cu numeroase incidente în care se formaseră cercuri plate de vegetaţie pe câmp.

Când fenomenul se îndepărtase, motorul tractorului pornise din nou. Dar, când am întrebat de baterii, José mi-a spus că una dintre ele fusese găsită complet uscată după câteva zile de la observaţie.

Dacă fenomenul OZN implică nu numai dispozitivele cu care eram familiarizaţi de mulţi ani, ci şi obiecte invizibile, atunci trebuie revizuite toate părerile noastre despre „probele” potenţiale.

Deşi sugerează că acum este conştient de anumite aptitudini pe care nu le cunoscuse înainte de observaţie.

Maurice Masse nu a devenit un mistic. În vreme ce mergea de-a lungul unui zid vechi de piatră, acoperit cu

plante, alături de prietena sa, i-a spus:

— Uită-te la lujerii aceştia: se răsucesc, cresc peste tot exact cum fac oamenii. Apoi într-o zi mor şi nu mai rămâne nimic, efectiv nimic…

8

Date clinice

Pe lângă efectele pe care fenomenul le produce asupra solului şi plantelor, următoarea treaptă pe care trebuie să o ia în consideraţie un om de ştiinţă este impactul asupra martorilor. În unele din cazurile anterioare am pomenit deja reacţiile fiziologice înregistrate în întâlnirile apropiate. Maurice Masse, în special, a trăit un episod dramatic de paralizie temporară, care a continuat şi după plecarea obiectului respectiv. Aici, din nou, nu pretind să schiţez o imagine completă a efectelor biologice care însoţesc OZN-urile, ci numai să aduc în discuţie câteva cazuri bine cercetate cu care sunt familiarizat, pentru a putea constitui o bază a unor cercetări viitoare.

Cunoştinţele despre acest subiect sunt într-adevăr foarte bogate. Chiar în 1969, un raport special realizat de Gordon Lore Jr. a clasificat 95 de cazuri studiate în trei categorii: efecte fiziologice, reacţii ale animalelor şi mărturii fizice1.

Printre efectele fiziologice, Lore cita un martor pe nume Deniler, a cărui piele s-a descuamat de pe mâini şi picioare, după întâlnire. Arsuri de soare şi alte efecte calorice au fost observate într-un caz investigat de Forţele Aeriene SUA lângă Loch Raven Dam, în Maryland, în 1958. De asemenea, abundă şi alte cazuri de arsuri şi paralizii. Un caz clasic din 1965 l-a implicat pe James Flynn din Fort Myers, Florida, care a fost aproape aruncat la pământ de o rafală de vânt când s-a apropiat până la câţiva yarzi de OZN, care a tras cu o lumină ca o flacără de sudură. Omul a fost inconştient o zi întreagă şi s-a trezit aproape orb, cu o pată neagră pe frunte. Simptomele lui ulterioare includ pierderi de auz şi amorţeală.

Alt caz important este cel al lui Steven Michalak,

care a prezentat arsuri, greaţă puternică şi pierderi de greutate după o întâlnire apropiată la 80 de mile la est de Winnipeg, în 20 mai 19672.

De profesie mecanic, având ca hobby prospecţiunile, Michalak căuta minerale lângă Falcon Lake când a observat două obiecte ovale de culoare roşu aprins. Unul din obiecte plana în aer, în timp ce celălalt ateriza. S-a apropiat la câteva picioare de aparat, când a simţit o durere pârjolitoare în piept. A atins suprafaţa navei; mănuşa lui cauciucată s-a topit şi cămaşa i-a luat foc, în timp ce obiectul îşi lua zborul.

Michalak a fost tratat la Spitalul Misericordia pentru arsuri. În următoarele săptămâni a suferit de o greaţă continuă, vomismente şi diaree şi o scădere a numărului de leucocite. A slăbit 22 de livre. La cinci luni de la incident a acuzat noi senzaţii de arsuri, o serie de pete mari roşii apărându-i în acelaşi loc. De asemenea, s-a plâns de ameţeală şi de umflarea mâinilor şi pieptului.

Cazul clasic al doctorului X, un medic francez care a fost chestionat îndelung şi studiat de către cercetători competenţi, este de asemenea relevant.

ELEMENTELE DE BAZĂ ALE CAZULUI DOCTORULUI X

Episodul a fost amintit în atât de multe cărţi şi reviste, încât majoritatea cititorilor familiarizaţi cu literatura OZN probabil presupun că fiecare aspect al cazului a fost acoperit în amănunţime şi că nimic nou nu mai poate fi adăugat. Totuşi, întreaga poveste nu a fost înregistrată printre primele3.

Dr. X s-a născut în Franţa în 1930; a făcut studii încununate de succes, a devenit specialist în domeniul sănătăţii şi de asemenea a găsit timp de a-şi cultiva un talent muzical remarcabil. Locuieşte cu soţia şi copilul într-o mare vilă situată pe un deal, de unde se poate vedea un peisaj vast.

Anamneză să include un eveniment remarcabil: la 18 mai 1958 a fost rănit de o explozie a unei mine în Algeria, unde servea în armata franceză. A rămas cu o invaliditate

permanentă pe partea dreaptă a corpului, ceea ce îi făcea dureroasă şederea în picioare un timp mai îndelungat sau suportarea greutăţii proprii pe piciorul drept. Aproape că a renunţat să mai cânte la pian din cauza problemelor pe care le avea la mâna dreaptă. Cu trei zile înainte de observaţie, dr. X spărgea lemne cu un topor şi, făcând o mişcare greşită, s-a rănit la picior, tăindu-şi o venă. A urmat o hemoragie, iar locul s-a inflamat. A fost tratat de urgenţă, dar încă avea dureri în noaptea de 2 noiembrie 1968 când s-a desfăşurat incidentul OZN.

În acea noapte, a fost trezit după miezul nopţii de către fiul său de paisprezece luni, care plângea. Fără să aprindă lumina, s-a ridicat şi s-a dus în camera copilului, observând afară nişte străfulgerări. Fiul său stătea în picioare în pătuţ, arătând spre fereastră; în spatele jaluzelelor se mişca o lumină puternică. Nu i-a acordat prea multă atenţie, ci i-a dat biberonul copilului, care a adormit. Deoarece efectele luminoase continuau, dr. X s-a dus spre o fereastră şi a deschis jaluzelele ca să cerceteze despre ce era vorba. Când a ieşit pe balcon, putea fi văzut de oricine observa casa de afară. Era ora 4: 00 a.m.

În acel moment, dr. X a observat clar două discuri mari identice, perfect orizontale. Culoarea părţii superioare a discului era alb argintie, pe când cea a părţii inferioare se asemăna cu apusul de soare. Pe fiecare obiect se afla o antenă înaltă, verticală. Pe faţa fiecărui disc se găsea o antenă mai scurtă, orizontală. O rază albă a fost îndreptată către sol. Aceasta lumina detalii familiare, cum ar fi tufişuri şi copaci, ceea ce i-a permis să facă o apreciere exactă a distanţei până la locul fenomenului, când a reconstituit observaţia în următoarele zile. A calculat mărimea efectivă a discurilor: aveau un diametru de 200 de picioare şi o grosime de aproape 50 de picioare. Se aflau la o depărtare de 700 de picioare faţă de casă.

Cele două obiecte se mişcau încet, se apropiau unul de celălalt, emiteau scântei mici între antenele lor orizontale şi în cele din urmă s-au unit într-un singur obiect care şi-a schimbat traiectoria şi s-a îndreptat spre

el. Apoi s-a oprit dintr-odată, raza albă verticală de dedesubt iluminând acoperişul unei case vecine. Dr. X a observat că partea inferioară era împărţită în 11 secţiuni străbătute de o linie orizontală, care i-a reamintit de baleierea unui ecran TV. Martorul era fascinat de mişcarea liniei din raza care ilumina în roşu obiectul.

În final, discul a făcut o mişcare care l-a adus într-o poziţie verticală şi raza albă l-a atins pe doctor chiar pe balconul pe care stătea. A auzit o bubuitură şi obiectul a dispărut, lăsând numai o urmă albicioasă care se împrăştia în vânt. O „sârmă strălucitoare" a zburat din centrul obiectului care se dematerializa urcându-se spre cer, unde s-a transformat într-un punct care a explodat ca artificiile. Totul a redevenit întunecat. Doctorul a simţit un şoc nervos şi a intrat în casă. Întregul episod a durat numai zece minute.

Dr. X şi-a trezit soţia ca să-i spună despre observaţie, umblând surescitat prin cameră, în aparenţă fără dureri în picior. Dispăruseră nu numai hematoamele, ci şi toate urmele rănii din război.

Întorcându-se în pat a adormit rapid, dar a început să vorbească în somn. A vorbit până la 7: 00 a.m. şi a dormit până la ora 2: 00 p.m. A relatat incidentul numai lui Aimé Michel, care l-a vizitat la 8 noiembrie, găsindu-l slăbit cu câteva kilograme. Doctorul a acuzat ulterior dureri abdominale. La 17 noiembrie a observat o decolorare curioasă striată în junii buricului. În ziua următoare toată zona era de forma unui triunghi roşu ale cărui laturi aveau şase inch (fig. 8). Aimé Michel a bănuit un efect psihosomatic pentru că martorul avusese un vis în care obiectul pe care îl văzuse se asocia cu o formă triunghiulară. Dar când acelaşi fenomen s-a repetat în mai mulţi ani, explicaţia psihosomatică a trebuit să fie redusă. Este de remarcat că Steven Michalak a raportat şi el un semn în formă de V pe pieptul său.

Când l-am vizitat pe dr. X prima dată, în mai 1979, Aimé Michel şi cu mine ne-am petrecut ziua reconstituind evenimentele şi experienţele ulterioare relatate de

martori, niciuna din ele nefiind publicată în literatura OZN.

Printre aceste experienţe există o serie de pretenţii de vindecări miraculoase. Nu numai simptomele anterioare au dispărut complet (deşi a fost tratat şi restabilit fără dubiu de către medicii militari), dar dr. X a avut o vindecare ulterioară spontană a unei fracturi deschise. În acest caz, a fost aşa de stânjenit de rapida dispariţie a rănii, încât a părăsit oraşul câteva zile, pentru ca unul din colegii săi medici (care i-a îngrijit fractura) să nu pună întrebări dacă l-ar fi văzut mergând normal. Dr. X mi-a spus de asemenea că a consultat un specialist dermatolog pentru zona triunghiulară de pe piele. A afirmat că descuamarea consta din celule moarte, dar nu putea ghici probabila lor origine.

Când l-am întrebat despre oamenii neobişnuiţi pe care i-ar fi putut întâlni după acea observaţie, doctorul mi-a dezvăluit o întreagă înşiruire de evenimente care sunt aşa de fantastice încât frizează credulitatea, ele părând a fi totuşi verificate de alţi membri ai familiei.

Prima întâlnire a avut loc în vreme ce dr. X îşi petrecea concediul în sudul Franţei, cam la un an de la observaţie.

Deodată a auzit un fel de fluierat „în capul său" şi „a avut un imbold" să se întoarcă în camera lui de la hotel. Când s-a întors, directorul i-a spus că era cineva la telefon care voia să vorbească cu el. Vocea era a unui bărbat care l-a asigurat că se vor „întâlni în curând în (oraşul în care locuia dr. X) pentru a discuta ce ai văzut".

Mai târziu, când se afla iarăşi la el acasă, dr. X a auzit din nou un fluierat similar. A pornit cu maşina şi oarecum s-a simţit „ghidat" într-un loc în care aştepta un străin lângă un Citroën CX (în acel moment cel mai nou şi cel mai scump autoturism francez). Individul era înalt, avea ochi albaştri pătrunzători, păr castaniu, dar purta haine normale de serviciu.

Bărbatul l-a uimit pe dr. X când a început conversaţia, scuzându-se pentru straniile întâmplări din jurul casei sale; de fapt, de la observaţie, dr. X şi soţia sa

au fost chinui şi de strigoi şi de deranjamente neexplicate în circuitele electrice. În următoarele întâlniri, bărbatul l-a iniţiat pe dr. X în diferite probleme paranormale, determinându-l să experimenteze teleportarea şi călătoria în timp, inclusiv un episod periculos cu peisaje alternative pe un drum care „nu există…”

Străinul (care nu şi-a spus niciodată numele, dar căruia dr. X i-a asociat mnemonic numele Bied) apare adesea la o cotitură pe o cărare mică, prăfuită, care duce spre nord de casă la un grup de stupi.

Într-un rând, domnul Bied a intrat în casă însoţit de un umanoid înalt de trei picioare, cu o piele mumificată, care a rămas nemişcat, în timp ce ochii îi străfulgerau prin casă. Asemenea întâmplări, care au o similitudine considerabilă cu acelea din viaţa anumitor martori din America, cum ar fi Whitley Strieber, au provocat o anumită tensiune în familie. Soţia doctorului X mi-a spus că a trecut printr-o perioadă foarte dificilă atunci când el „a simţit prezenţa străinilor în jurul casei”. Ea a fost nevoită să aibă grijă de fiul lor cel mic, în ciuda temerilor şi a tensiunilor generate de eveniment.

Deşi nici Aimé Michel, nici eu nu eram în măsură să verificăm adevărul despre aceşti străini, am recunoscut talentul muzical neobişnuit al doctorului X atunci când s-a aşezat la pian şi ne-a oferit o interpretare uluitoare a lui „Dies Irae” de Liszt.

Luna următoare, dr. X a vizitat Statele Unite împreună cu soţia şi fiul său care avea 12 ani. Au venit la noi acasă în California şi Janine şi cu mine am purtat o lungă şi liniştită conversaţie cu ei, în timpul căreia doctorul a povestit noi amănunte legate de experienţele sale. Cea mai frapantă era o întâmplare care avusese loc în 1971, când el şi soţia sa aşteptau nişte prieteni la masa de prânz. îi spusese soţiei că se duce să mute maşina din soare şi apoi nu se mai întorsese.

Odată ajuns în maşină, simţise „imboldul” să conducă spre oraş, unde îl întâlnise din nou pe misteriosul domn Bied. Străinul îi spusese că trebuia „să meargă undeva”.

Apoi dr. X se trezise stând întins pe un pat, într-un loc necunoscut. Când se dusese la fereastră, văzuse că se afla la Paris, lângă Ministerul de Interne. Observase maşina domnului Bied jos în stradă, apropiindu-se şi intrând în curte, garda salutându-l. Găsise în cameră un telefon şi îşi sunase soţia. Se scurseseră 20 de minute, iar musafirii apăruseră. După alte 20 de minute, maşina domnului Bied plecase şi dr. X se pomenise din nou în oraşul în care locuia – întors nevătămat la familie, dar total zăpăcit de ceea ce se întâmplase.

Asemenea episoade de „fugă" nu sunt rare la oameni, în alte condiţii normali şi inteligenţi: cunosc o astfel de întâmplare a unui savant în computere, care a dispărut o săptămână, spre panica importantei companii la care lucra şi a agenţiilor guvernamentale unde făcea verificările de înaltă securitate. Dar nu existau indicaţii că dr. X ar lucra cu asemenea cifre. Soţia lui a confirmat apelul de la Paris. Cea mai bună indicaţie că dr. X a fost afectat de un fenomen autentic, neexplicat, este chiar examinarea medicală. Regresiunea spontană şi permanentă a rănii de război şi a hematoamelor este bine evidenţiată, iar recurenţa decolorării triunghiulare de pe abdomen a fost verificată în decursul mai multor ani.

Nu mai departe de noiembrie 1984, prietenul meu Jean-Yves Casgha, reporter radiofonic la France Inter, a observat şi a filmat apariţia gradată a triunghiului (fig. 8). A mers mai departe şi a organizat un examen termografic pentru a fi realizat în timpul episodului (la 2 noiembrie) şi după ce pielea a revenit la normal (la 16 noiembrie). Fotografiile au fost realizate cu şi fără răcire în ambele ocazii (fig. 10).

Observaţiile efectuate de medicul curant la 2 noiembrie includ următoarele:

Examen clinic: eritem cutanat intens de formă triunghiulară centrat în jurul ombilicului; absenţa vaselor superficiale vizibile.

Termografie: zone numeroase hipertermice curbiiiniare, răspândite în regiunea ombilicală şi iliacă

bilaterală, corespunzătoare vaselor profunde, a căror topografie poate fi superimpusă aceleia de eritem cutanat şi care sunt rezistente la răcire.

La 11 noiembrie, acelaşi medic a realizat o observare de urmărire:

Examen clinic: zona cutanată are aspect normal, puţin „arsă de soare” la nivelul eritemului vizibil la 2 noiembrie. Termografie: hipertermie difuză subombilicală pe o zonă corespunzând apariţiei normale termografice a stratului cutanat.4

Dispariţia rănilor suferite în Algeria a fost din nou trecută în documente în 1985. În timp ce un diagnostic din

1958 al medicilor din Administraţia Veteranilor adeverea

O „deficienţă motorie a membrelor drept superior şi drept inferior cu sindromul Babiński şi parestezie cu furnicături şi amorţeli”, raportul medical semnat la 8 ianuarie 1985 conchidea:

I

Examenul neurologic: clinic sănătos; nu există semne ale sindromului Babiński sau alte deficienţe în domeniul echilibrului.

Celelalte fenomene sunt enigmatice, dar nu unice. La 9 decembrie 1968 (la cinci săptămâni de la observaţie), un ofiţer vamal din Lima, Perú a relatat că a văzut un OZN de pe terasa casei lui şi că o rază purpurie l-a „lovit” în faţă. A fost uimit descoperind că nu mai avea nevoie de ochelarii care-i corectau miopia şi că nu mai avea nici reumatism. Un inginer pe nume Emmano Manurio, care a cercetat cazul pentru APRO, a evaluat distanţa obiectului la aproximativ o milă şi jumătate. Martorul, spune el, resimţi o „frică paralizantă”, care l-a adus într-o stare apropiată de extaz, cam două-trei minute.

Nici observarea de „peisaje alternative” nu este unica experienţă a dr. X. Whitley Strieber a descris cu însufleţire propria uimire la descoperirea unor câmpuri cu flori galbene acolo unde astfel de câmpii nu existau5. În

octombrie 1982, un englez care mi-a citit cartea *Mesagerii decepţiei* şi care locuia la câteva mile de Baza Forţelor Aeriene SUA de la Wethersfield, mi-a scris că ştia:

…un tânăr care mi-a spus că în timpul antrenamentelor de pilotare i s-a permis accesul vizual la un dosar OZN ce se prelungea spre anii 1940. Nu a pretins că a avut vreo experienţă OZN. Majoritatea celor spuse de el exista deja în literatura OZN cu care era deja familiarizat, deşi sublinierea lui era diferită: ar fi tras dacă s-ar fi tras în ei; decolează „pe verticală”; „îşi schimbă continuu forma”. De asemenea, a amintit despre nişte efecte psihologice.

Erau cazuri, se pare, când piloţii care încercau să intercepteze s-au trezit zburând în peisaje amăgitoare. Într-un caz, un pilot a trebuit să fie convins după ce raportase că se întorcea la bază, navigând printre repere familiare; de fapt se îndrepta direct spre largul mării.

Un document intens publicat privea lupta mai multor aviatori pentru a intercepta un OZN; aviatorii s-au reîntors la bază aproape în acelaşi timp, iar, ca urmare, s-a constatat un fel de amnezie colectivă, în multe cazuri, piloţii implicaţi în întâlniri apropiate au suferit traume psihice de formă necunoscută şi au fost transferaţi în alte unităţi. După ce v-am citit cartea, am găsit acest ultim detaliu de un interes special.

De asemenea decolorarea geometrică a pielii nu este unică. Un expert în medicină de la Forţele Aeriene SUA mi-a relatat amănuntele unui caz pe care l-a cercetat la Tyler, în Texas, în 1979. Un elev de liceu, identificat cu numele Greg, a avut o întâlnire cu o lumină verde strălucitoare şi a văzut „două nave cu o lumină violet-roşie mergând înainte şi înapoi”. Doctorul l-a examinat şi a găsit pe pieptul său o urmă roşie de cinci inch în forma unui diamant şi mici înţepături de puncţionare pe picioare. Semnul de pe piept nu s-a şters luni de zile (vezi fig. 9). Înţepăturile erau aproximativ de forma celor făcute de un ac hipodermic, dar asemenea urme de ace ar fi dispărut mai repede.

În ultimii ani, medici şi oameni de ştiinţă

guvernamentali din Franţa au efectuat un studiu special asupra fenomenelor biologice care însoţeau observaţiile OZN. în mod special, ei au investigat genul de paralizie frecvent raportată de martori demni de toată încrederea, ca domnul Masse. Diagnosticul de *paralizie* nu se referea la acest efect, care este mai degrabă akinezie: dificultatea sau imposibilitatea de a face anumite mişcări.6

Un medic specialist, dr. Daniel Mavrakis, a observat că în asemenea experimente OZN, „tonusul postural nu este afectat, subiectul îşi menţine echilibrul şi nu cade. Inima nu este afectată". El conchide că akinezia declanşată de experienţa OZN acţionează asupra sistemului nervos central.7

Anumite experimente efectuate în câmpuri magnetice sunt de asemenea importante aici. Lucrările lui Hodgkin au demonstrat că celulele produc şi absorb diferiţi ioni când aceştia eliberează energie.8 Un raport semnat de un cercetător francez despre „impactul biologic al instalaţiilor electromagnetice" a explorat posibilitatea influenţării traiectoriei acestor ioni de către câmpurile magnetice intense. O serie de experimente realizate pe şoareci de către Guiot, în câmpuri de la 12.000 la 23.000 oersted, au provocat efecte care includeau inhibiţia reflexelor de apărare, inducerea somnului, crearea unei stări convulsive sau chiar moartea.9

Alte exemple mai sofisticate implicând acţiuni directe ale radiaţiei electromagnetice oscilante pe celule musculare au fost expuse amănunţit de cercetători francezi, dar nu am acordul de a publica detalii ale activităţii lor.

Este de remarcat faptul că efectele microundelor care influenţează sistemul nervos central pot cauza halucinaţii martorului, fapt ce poate fi important în interpretarea multor cazuri de întâlniri apropiate şi răpiri cu factori iraţionali. Acelaşi fenomen poate, de asemenea, să provoace modificări pe termen lung ale sistemului de convingere, contribuind la explicarea întâmplărilor aparent miraculoase, astfel încât cei contactaţi relatează adesea cu

bună credinţă. Totuşi, asemenea interpretare fizică nu reuşește să explice întreaga gamă de observaţii înregistrate în literatura de specialitate.

Într-o recapitulare atentă a efectelor OZN-urilor asupra oamenilor, James McCampbell a observat că fenomenul de arsuri de soare, adesea raportat, nu se poate datora numai radiaţiilor ultraviolete (deoarece de multe ori apar în zone ale pielii acoperite cu îmbrăcăminte, care ar opri razele ultraviolete), ci este mai bine explicat datorită microundelor. La o lungime de undă de un centimetru, oamenii pot simţi o căldură definită la mai puţin de o zecime din fluxul energetic al soarelui. După cum a observat McCampbell, „arsurile sunt cauzate în mod natural de intensităţi mult mai mari” 10.

La 23 ianuarie 1976, Shelley McLenaghan, de 17 ani, a văzut o lumină „ciudată” roşie şi verde pe cer, lângă Bolton, în nordul Angliei (era ora 5: 15 p.m. şi tocmai coborâse din autobuz). Obiectul era de mărimea unei case mici, cu acoperiş cu suprafeţe în pantă şi trei picioare. A simţit „o apăsare teribilă pe cap şi pe umeri şi un gust amar în gură. Dinţii păreau că vibrează. „Când am încercat să fug, era ca într-un coşmar. Mâinile şi picioarele se mişcau, dar cu mişcări încetinite. Am încercat să ţip, dar nu s-a auzit nimic”.

În acel sfârşit de săptămână, Shelley s-a îmbolnăvit: o erupţie roşiatică i-a acoperit gâtul, pieptul, umerii şi partea de sus a spatelui. Ochii şi încheieturile o dureau. În gură plombele de sus au ieşit şi cele de jos s-au sfărâmat”.

Un ofiţer din armată, care a luptat în timpul războiului din Coreea, a descris un eveniment mult mai remarcabil, în care un obiect luminos portocaliu apărut deasupra unui sat a fost supus tirului unei întregi unităţi de artilerie în zona Triunghiului de Fier. Obiectul plana la joasă altitudine, în aparenţă nedeteriorat de puternicele explozii. Când s-a mişcat spre vârful dealului peste amplasamentul tunurilor, s-a primit permisiunea de a se trage asupra lui cu o armă de precizie: obiectul a fost vizibil deplasat de impactul glontelui. După aceea a

început să mătură dealul cu ceea ce ofiţerul a descris drept o rază ciudată:

— Nu puteai vedea lumina decât dacă te aflai chiar în raza ei, spuse el.

În ziua următoare întreaga unitate de artilerie a fost extrem de bolnavă şi a trebuit să fie scoasă din serviciu, dar niciun raport oficial nu a supus spre verificare identificarea sursei ciudatei boli12.

Datele clinice care au fost adunate de cercetătorii serioşi ai fenomenului OZN formează astfel un întreg impresionant de fapte empirice. Au fost propuse diferite explicaţii, de la câmpuri magnetice la microunde oscilante. Ele descriu anumite efecte, deşi nici o singură explicaţie nu prezintă întreg fenomenul.

Luând în considerare complexitatea observaţiilor raportate, propun amânarea analizei acestor efecte şi atenta analizare a probelor de la cele mai extreme cazuri: acelea care implică vătămarea de durată sau moarte.

9

Impact mortal

La întoarcerea din prima mea călătorie în Brazilia, am decis să acord prioritate cazurilor de întâlnire cu fenomenul OZN care au avut drept rezultantă accidente similare cu tragedia de la Niteroi. Scopul meu în adunarea acestor informaţii era dublu: ştiam că este timpul să aduc aceste cazuri în atenţia experţilor judiciari şi doream să pregătesc cu atenţie o nouă călătorie în Brazilia, pentru a continua munca în teren. Am aflat că lista unor astfel de accidente era mai importantă decât literatura generală OZN indicată. Mai mult, ea se mărea.

În anul 1946, doi bărbaţi, João Prestes Filho şi prietenul său Salvador dos Santos, se întorceau de la o partidă de pescuit de lângă satul brazilian Aracriguama. Când au ajuns în satul în care locuiau şi-au luat rămas bun unul de la celălalt şi s-au despărţit. Era ora 7: 00 p.m.

O oră mai târziu, Prestes a ajuns la casa surorii lui relatând o poveste ciudată. O rază de lumină îl lovise când ajunsese la poarta casei sale, amenințându-l şi orbindu-l.

Căzuse la pământ fără să-şi piardă cunoştinţa. Apoi reuşise să se ridice şi să pornească spre casa ei.

În aceeaşi seară, starea de sănătate a lui Prestes s-a înrăutăţit rapid. Martorii afirmă că efectiv i s-a desprins carnea de pe oase. Era ca şi când ar fi fost fiartă în apă o vreme îndelungată. Prestes nu avea dureri, dar era logic într-o stare progresivă de şoc. În curând n-a mai putut vorbi. Sătenii l-au pus într-o căruţă, intenţionând să-l ducă la spital, dar omul a murit pe drum, cam la şase ore după ce fusese lovit de raza de lumină. A rămas conştient până în ultima clipă.

Când i-a fost adus trupul înapoi, carnea căzuse în aşa măsură încât cadavrul părea „descompus”. Câţiva localnici, niciunul cu pregătire medicală, au semnat un certificat conform căruia moartea lui Prestes se datorase „arsurilor generalizate”, apoi a fost îngropat. Ancheta poliţiei nu a adus date noi. În jurul casei lui nu a fost descoperit nimic neobişnuit.

Ar fi putut Prestes să fie lovit de trăsnet? Conform unui cercetător brazilian, dr. Felipe Machado Carrion (care a publicat prima dată cazul în decembrie 1971 după intervievarea lui Salvador dos Santos, care încă mai trăia), vremea fusese frumoasă şi nu existaseră condiţii de furtună. Nu am putut localiza satul şi martorii şi, dat fiind faptul că acest caz a avut loc cu peste 40 de ani în urmă, este puţin probabil că îl vom putea confirma.

La 19 august 1962, în micul oraş Duas Pontes, în Brazilia, Rivalino de Aleuia Mafra şi cei trei fii ai săi au fost treziţi de zgomotul unor paşi grei; au văzut umbre de formă umană plutind prin casă şi au auzit voci care îi ameninţau.

Se spunea că, în urmă cu două zile, după ce se înnoptase, Rivalino observase două fiinţe micuţe „săpând o groapă” lângă casa lui. Acestea fugiseră când se apropiase şi câteva momente mai târziu un obiect decolase din spatele unor tufişuri. Era „de forma unei pălării şi înconjurat de o strălucire roşie”.

La 20 august, fiul cel mare, Raimundo, care avea 12

ani, s-a dus afară ca să aducă calul tatălui său. Mai târziu, avea să mărturisească la poliţie:

Am văzut două mingi planând în aer, una lângă alta, cam la un picior depărtare una de cealaltă şi la trei picioare de sol… erau mari… una din ele era neagră cu un fel de extensie neregulată ca o antenă şi o coadă mică. Cealaltă era neagră cu alb, cu acelaşi aspect… Ambele emiteau un sunet ca un murmur…

L-am chemat pe tata afară din casă… El s-a dus către obiecte şi s-a oprit la doi yarzi depărtare. În acel moment, cele două sfere mari s-au contopit una în alta. Era numai una acum, mai mare ca dimensiune, ridicând praful de pe pământ şi eliberând fum care înnegrea cerul. Uriaşa minge se îndrepta încet, cu sunete stranii, către tatăl meu.

L-am văzut înconjurat de fumul galben; a dispărut în interiorul acestuia. Am fugit după el în norul galben care avea un miros înţepător. N-am văzut nimic, numai ceaţa galbenă care mă înconjura. L-am strigat pe tata, dar nu mi-a răspuns. Totul a căzut apoi în tăcere. După aceea norul galben s-a risipit. Sferele dispăruseră. Tatăl meu dispăruse… îl vreau pe tata înapoi.

Conform opiniei unui cercetător independent, Harry Helms Jr., Raimundo a fost interogat de şeful poliţiei loca –, le, locotenentul Wilson Lisbon, şi de un preot, părintele José Avila García, care nu au găsit contradicţii în relatare şi nicio indicaţie de necinste1. Dr. Joan Antumés de Oliveira, psihiatru, l-a examinat pe băiat şi a afirmat că era normal şi „spunea ceea ce credea că este adevărul”.

Cercetătorii au ascultat declaraţii confirmate de un medic local, dr. Giovani Pereire, care a văzut un obiect de forma unui disc în ziua dispariţiei lui Rivalino.

Dacă sunt incluse accidente în studiu, împreună cu cazuri în care victimele sunt direct expuse într-o lumină ostilă, lista morţilor legate de cazuri OZN devine semnificativ mai lungă.

Nu mai devreme de 1873, o pereche de cai s-a speriat de un obiect mare argintiu care zbura jos, deasupra regiunii lângă Bonham, Texas. Căruţa la care

trăgeau s-a răsturnat şi vizitiul a fost omorât. La 6 octombrie 1961, un obiect mare luminos a zburat deasupra lacului Maracaibo în Venezuela, speriind mai mulţi pescari care s-au aruncat în apă. Unul dintre ei, Bartolomé Romero, s-a înecat.

La 23 noiembrie 1953, un avion militar a fost trimis de la Baza Forţelor Aeriene din Kinross în Michigan să urmărească un obiect neidentificat. Aparatul a fost urmărit pe radar pe când se unea cu ţinta, deasupra Lacului Superior. Ambele obiecte au dispărut. A fost declanşată o căutare intensă, dar nu s-a găsit niciodată nimic.

În primăvara anului 1959, conform fizicianului Marinei, dr. Bruce Maccabee, unui avion al Forţelor Aeriene SUA i s-a ordonat să intercepteze un obiect staţionar care fusese preluat pe radar în afara coastei nord-estice a Japoniei. Pilotul a văzut obiectul şi a primit permisiunea de a trage asupra lui. Rachetele n-au avut niciun efect asupra navei necunoscute, care a început să urmărească avionul. Cele două puncte s-au unit; obiectul rezultat a rămas un timp staţionar, apoi a dispărut. Trebuie menţionat că întregul eveniment a fost urmărit pe radar. Cercetările întreprinse de-a lungul mai multor zile n-au reuşit să găsească vreo urmă a avionului. Dr. Maccabee a primit această, informaţie de la martori direcţi.

1 J J

Şi alte accidente au implicat avioane lovind obiecte zburătoare necunoscute. Unul din cazurile cele mai investigate, care a avut loc la 21 octombrie 1978 deasupra Mării Tasmaniei, nu a fost niciodată rezolvat. O carte bine documentată scrisă de dr. Richard Haines, intitulată *Episodul Melbourne*, detaliază analiza ultimelor momente ale avionului, când pilotul său, Frederick Valentich, a descris un obiect care părea să se ciocnească cu avionul.2 Corpul lui Valentich n-a fost găsit niciodată.

În decembrie 1982, Associated Press a relatat că I Laveme Landis, de 48 de ani, a fost găsită moartă lângă şi Grand Marais, în Minnesota, după o priveghere de patru săptămâni în sălbăticie. Femeia pretindea că primise mai

saje de la „o putere superioară”, instruind-o să aştepte sotsirea unei farfurii zburătoare.3

Landis a fost găsită pe scaunul din faţă al unei m-ai şini care n-a mai avut benzină, la câteva sute de picioare depărtare de drum. Autopsia a arătat că murise de hipotermie, deshidratare şi inaniţie.

Însoţitorului ei, Gerald Flach, de 38 de ani, electri-l cian din West St. Paul, a fost găsit pe Gunflint Trail, la 41 i mile de Grand Marais, în stare de semiconştienţă. A fost tratat de hipotermie. Conform spuselor vecinilor şi prietenilor, Flach era obsedat de subiectul OZN-urilor, era un j

om inteligent, amabil, care „tocmai îşi schimbase întreaga personalitate, întreaga viaţă în ultimele 6 S luni”. Ajunsese să fie convins că primea mesaje de la u putele superioară prin intermediul lui Landis. Cel mai recent mesaj îl povăţuise să se ducă la capătul lui Gunflint Trail şi să aştepte acolo contactări ulterioare.

Deoarece nu exista nicio relatare despre vreun OZN, nu includ. acest caz în tabularea efectelor mortale, tratându-l pur şi simplu ca pe un accident. Ajutorul de şerif din ţinutul Cook, Frank Redfield, a afirmat că nu existau urme de joc necinstit. Nu au fost aduse acuzaţii de crimă.

În martie 1986, într-o situaţie care amintea straniu de tragedia de la Morro de Vintem, doi tineri au fost găsiţi morţi pe plaja de la Grumari, în apropiere de Rio de Janeiro. Erau Olavo Mena Barreta, tehnician de computere, şi Wellington Barros Wanderley, funcţionar şi fost student în inginerie, interesat de tradiţiile conspiratorilor. Olavo era organizatorul unui mic grup OZN, căruia i se alăturase şi Wellington.

Lângă cadavre se aflau două sticle goale de Guarana, ce miroseau a cu totul altceva, asemănător amoniacului. Poliţia nu a găsit urme de violenţă, cei doi bărbaţi nu fuseseră jefuiţi. Muriseră cu braţele depărtate.

Încercau oare cei doi, cu ajutorul drogurilor inducerea unei experienţe în afara corpului pentru a contacta fiinţe OZN pe ceea ce persoanele oculte numeau

avionul astral? Oare muriseră ei pur şi simplu de o supradoză din substanţa ciudat mirositoare găsită în sticle? Poate un scenariu asemănător să explice moartea lui Manuel şi Miguel în Niteroi? Dar ce-i cu observaţia obiectului mare, luminos, deasupra muntelui, din acea zi?

Deoarece nu a fost descris niciun OZN în legătură cu cazul Grumari, incidentul nu pare direct relevant pentru problema impactului mortal al OZN-urilor, dar furnizează o indicaţie importantă a contextului social al fenomenului în Brazilia, unde cazurile OZN nu pot fi separate întotdeauna de practici şi credinţe oculte.

Moartea accidentală a oculţilor care încercau să contracteze „entităţi superioare" nu este rară. Magiciana engleză Dion Fortune, de exemplu, avea o prietenă pe nume Nelta Fomario, care a murit în 1930 în condiţii ciudate. Conform biografului Alan Richardson, domnişoara Fornario era o artistă care scrisese multe articole despre ocultism sub numele MacTyler. Într-o călătorie la Iona.

…a fost găsită… goală pe o pantă pustie a unui deal, cu trupul plin de zgârieturi. În jurul gâtului se afla o cruce asigurată cu un lanţ de argint şi alături la îndemână se afla un cuţit mare care a fost utilizat să se taie o cruce mare în iarbă. *Există zvonuri pe insulă despre lumini albastre care au fost văzute în apropierea locului unde i-a fost găsit trupul* (sublinierea autorului) 4.

Dion Fortune însăşi comenta în cartea ei *Autoapărare psihică*.

Era pe jumătate italiancă, jumătate englezoaică, de un calibru intelectual deosebit, fiind în special interesată de contactele elementare; prea interesată de ele pentru liniştea mea sufletească, am devenit nervoasă şi am refuzat să cooperez… Nu era un mediu bun pentru astfel de experimente pentru că suferise anumite vătămări ale glandei pituitare. Dacă a fost victima unui şoc nervos, dacă se oprise numai pe sideral prea mult şi trupul său, de o vitalitate redusă în orice caz, s-a răcit stând expus în mijlocul iernii, sau dacă a alunecat într-una din împărăţiile elementare pe care le adora… cine ştie? 5

Povestiri despre morţi legate de OZN-uri au sosit şi de pe continentul african. În iunie 1954, Laili Thindu, de 11 ani, a relatat autorităţilor din Nairobi că a văzut lumini ciudate venind din direcţia muntelui Kenya şi zburând lângă satul său Kirimukuyu. Luminile au planat deasupra satului vecin, unde puteau fi auzite tobe care celebrau o ceremonie nupţială. Obiectele trimiteau în jos raze de lumină şi tobele au amuţit.

În dimineaţa următoare, băiatului i s-a spus că întreaga populaţie a acelui sat şi vitele fuseseră „arşi de vii" de către razele de lumină.

La 5 iulie 1969, lângă orăşelul Anolaima, în Columbia, la 40 mile nord-vest de Bogotá, la ora 8: 30 p.m., doi copii au văzut un obiect luminos la 300 de yarzi depărtare. Au apucat o lanternă şi au transmis semnale. Obiectul s-a apropiat cam la 60 mile de ei. Copiii au chemat restul familiei şi toţi 13 care locuiau la fermă au văzut lumina în timp ce zbura şi dispărea în spatele unui deal, strălucirea rămânând vizibilă. Tatăl, Arcesio Bermudez de 44 de ani, a luat lanterna şi s-a dus să cerceteze.

Când s-a întors, Arcesio era speriat. De la o distanţă mai mică de 20 de picioare, văzuse o persoană mică de statură, în interiorul părţii superioare a obiectului care era transparentă, în timp ce restul navei era întunecată. Obiectul devenise strălucitor şi decolase.

În zilele următoare, sănătatea sa a început să se deterioreze. La 48 de ore de la observaţie, Arcesio s-a simţit foarte rău. îi era frig. Temperatura îi scăzuse. Nu era în stare să mănânce şi avea pete de culoare albastru închis pe piele. Avea sânge în scaune. În a şaptea zi după incident, familia l-a dus la Bogotá. A fost consultat de doi medici care au diagnosticat gastroenterită acută. Nu li s-a spus despre incidentul OZN. Arcesio a murit cu puţin înainte de miezul nopţii.

Deoarece gastroenterita este a treia cauză principală a morţii în Columbia, diagnosticul a fost acceptat şi Arcesio a fost îngropat. Unul din doctori comenta mai

târziu:

— Dacă aş fi ştiut de experienţa sa, aş fi făcut mai multe analize.

În dosarele mele există o copie a scrisorii doctorului Luis E. Borda către John Simhon, de la grupul de cercetare APRO, în care afirmă:

În 12 iulie, am fost chemat de familie la ora 9: 00 a.m. Am ajuns la 11: 00 a.m. şi l-am găsit pe Arcesio Bermudez suferind de vomismente şi diaree; pulsul era aproape insesizabil, faţa îi era palidă. I-am administrat două centigrame de „emetină" pentru că ficatul era inflamat şi i-am administrat de asemenea un tonic cardiac (picături dintr-un preparat conţinând tinctură de digitalis).

M-am întors la el acasă, la ora 6: 00 p.m. şi l-am găsit mai rău; n-am putut simţi deloc pulsul, iar temperatura era sub limita normală. Am suspectat o stare de gastroenterită şi l-am întrebat ce a mâncat ultima oară. A răspuns cu dificultate: „sardele". Mai târziu am înţeles că întreaga familie mâncase sardele şi cârnaţi.

Antecedente: acum aproximativ un an a suferit de o afecţiune renală, cu sânge în urină, şi s-a vindecat. Altminteri, Arcesio Bermudez era un om sănătos.

Pe un deal din Rio

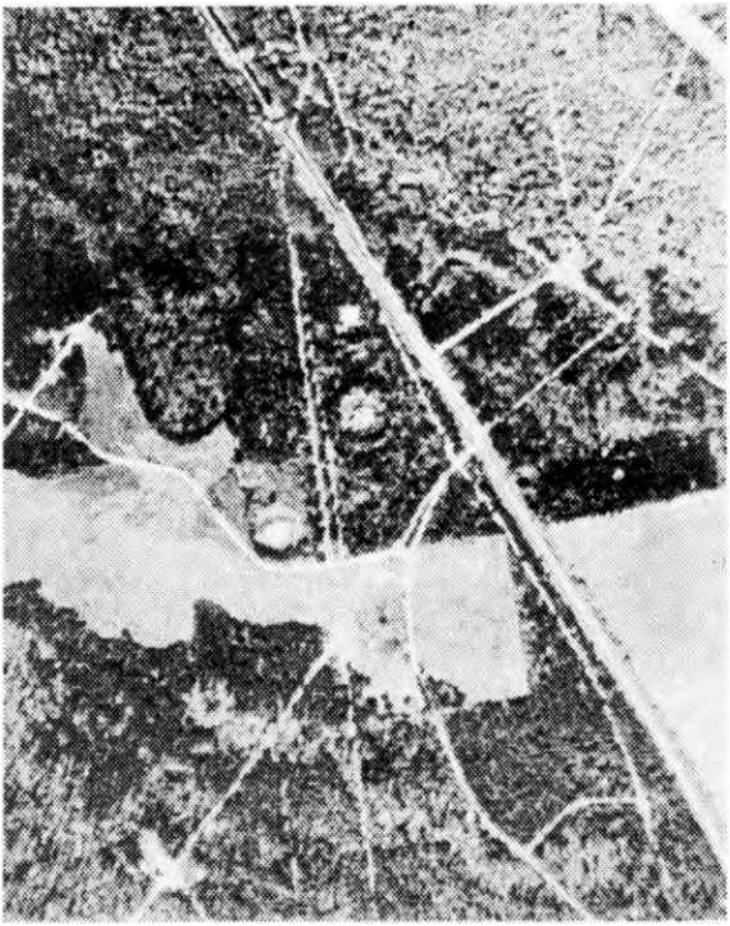

Cazul Haynesville: *vedere aeriană în infraroşu*

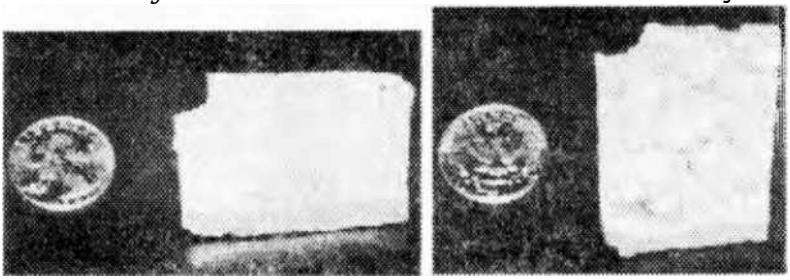

Eşantioanele Bogotá

Fotografie Logo de Cote

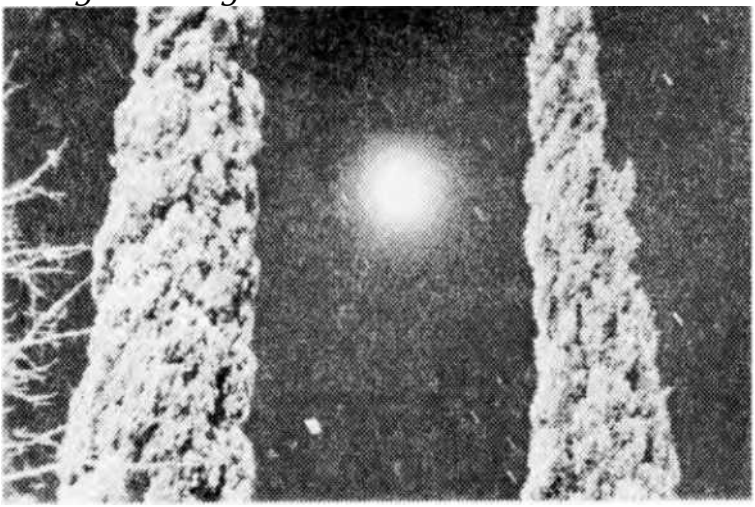

Fotografie La Plata

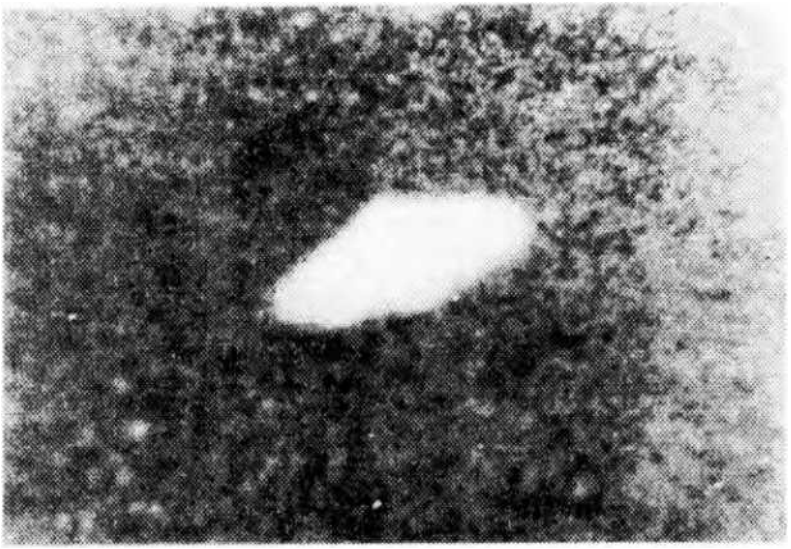

Fotografia nr. 1 Mosquiero

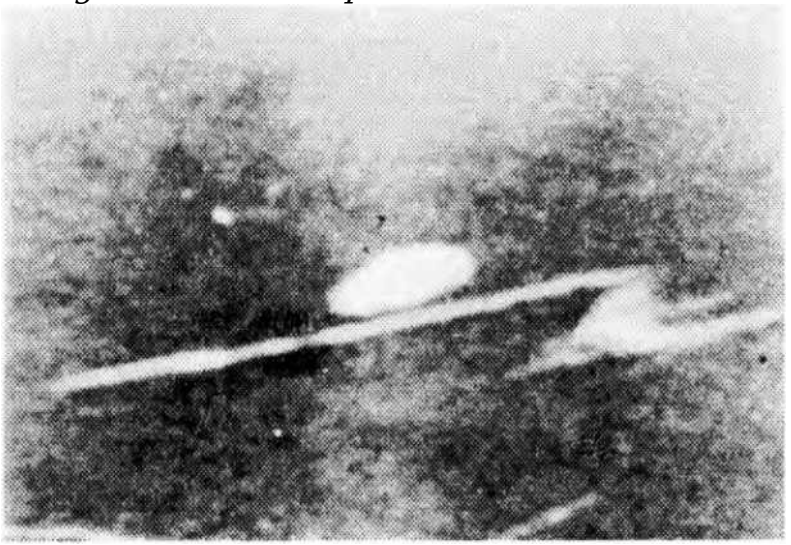

Fotografia nr. 2 Mosquiero

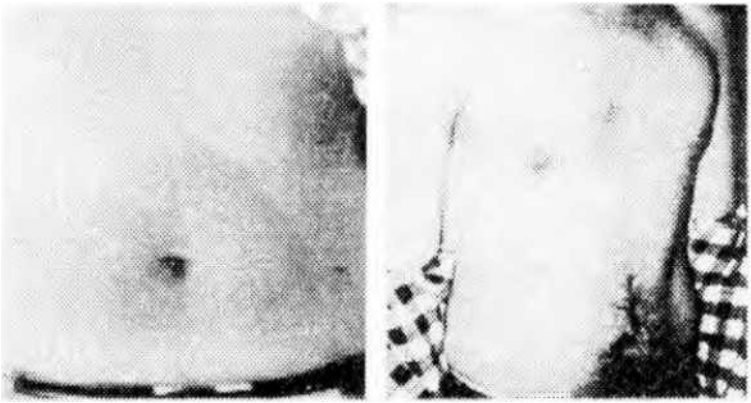

Cazul Dr. X, decolorarea pielii Cazul Texas, decolorarea pielii

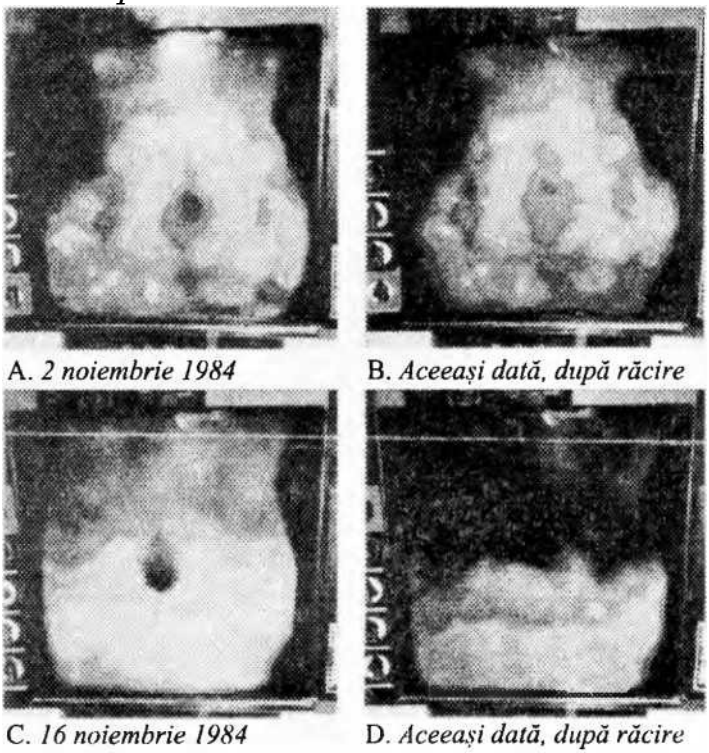

A. *2 noiembrie 1984*

B. *Aceeași dată, după răcire*

C. *16 noiembrie 1984*

D. *Aceeași dată, după răcire*

Cazul X, teste termografice

Happy Câmp: *prima creatură desenată pe baza relatărilor martorilor* (*reconstituire făcută de autorul lucrării*)

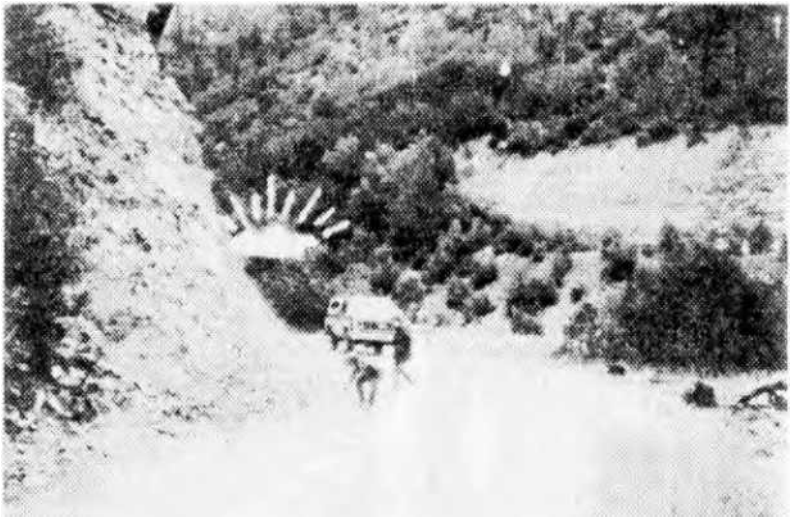

Ilappy Câmp: *locul incidentului şi obiectul, conform relatărilor martorilor* (*reconstituire făcută de autorul lucrării*)

Santana da/raw

Plaja de la Baia de Sol

Pescand Cosnu

Rana tipică produsă de o rază

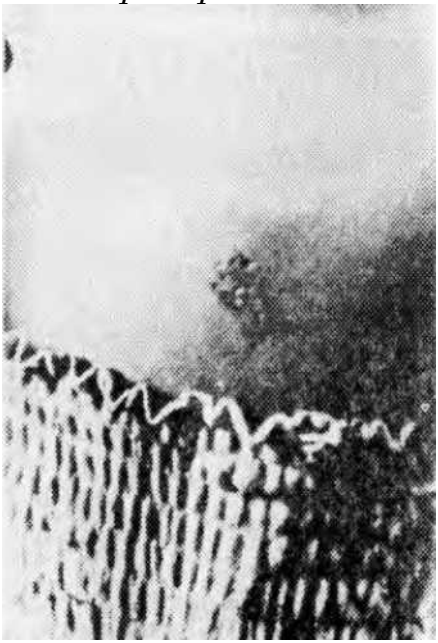

Vedere mărită a rănii

Am de asemenea o copie a unei afirmaţii a doctorului Cesar Esmeral Barros, de la Bogotá, relatând despre două observaţii clinice, prima a doctorului Borda, la ora 10: 00 a.m., a doua a lui însuşi, la ora 7: 30 p.m., ambele efectuate la 12 iulie. Dr. Esmeral a dat următoarele detalii:

Temperatura victimei a scăzut la 35°C. Sistemul cardiopulmonar indică pericardită, asfixie, tuse, presiune toracică dureroasă, puls scăzut. Sistemul digestiv a fost afectat de diaree cu sânge, vomismente închise la culoare, gură uscată, abdomen dureros, în special în partea dreaptă. Facultăţile mentale şi sistemul nervos normale. Pielea era uscată, palidă, rece, deshidratată.

Lui Arcesio i s-a făcut un tratament intensiv (medicamente antidiareice, analeptice, antiemetice; a murit la ora 11: 45 p.m., în 12 iulie 1969. Medicul a notat la sfârşitul raportului: „La două zile după moarte, s-a zvonit că acest domn fusese martor la un fenomen nenatural".

La momentul observaţiei, vremea era foarte frumoasă, cu stele vizibile, umiditate normală (65%) şi o temperatură de 17°C. Ferma este localizată într-un ţinut deluros cu vegetaţie abundentă. Este o zonă primitivă, ferma nefiind branşată la reţeaua electrică. Este de notat că majoritatea incidentelor au avut loc în asemenea locuri izolate, departe de facilităţile medicale moderne şi de comunicare cu restul lumii.

În ultimii ani, cele mai remarcabile cazuri de vătămări şi decese legate de OZN-uri au avut loc în nord-estul Braziliei, într-o regiune vastă care se întinde de la gurile Amazonului (Belém şi insula Marajo, care este localizată pe ecuator cam la 300 mile de Guyana Franceză) la São Luis şi oraşul Teresina, la 200 mile în amonte de coastă.

Aceasta este o suprafaţă vastă de mărimea Californiei, cu multe râuri, dealuri şi sate sărace. Cazurile din jurul Teresinei au fost prima dată descrise în decembrie 1981 de ziariştii Gary Richman şi Thomas Muldoon, care nu s-au deplasat la faţa locului. Întrucât această regiune este îndepărtată, nu a existat o investigaţie ulterioară a cercetătorilor individuali, cu excepţia unui ziar de scanda] din SUA, care a trimis un reporter să stea de vorbă cu unii dintre martori. În 1983, din fericire, un arhitect american care lucrează frecvent la

proiecte de construcţii în Brazilia şi care vorbeşte fluent portugheza, şi-a făcut timp să investigheze cazurile, aducând înapoi numeroase fotografii, hărţi, relatări-şi interviuri înregistrate pe bandă. După câte am constatat, par a există trei grupuri principale de cazuri: în jurul orăşelului Parnarama, în jurul lui São Luis şi în jurul lui Belem.

Se spune că au murit cel puţin cinci oameni lângă Parnarama, ca urmare a întâlnirilor apropiate cu ceea ce a fost descris drept OZN gen „cutii echipate cu raze puternice de lumină”. Aceste obiecte, care au fost denumite de populaţia locală *chupas*, zboară noaptea deasupra zonelor împădurite şi a văilor de râuri.

Toate victimele din Parnarama erau vânători de căprioare care s-au urcat în copaci noaptea, cum se întâmplă adesea în acea parte a Braziliei. Oamenii vânează şi pescuiesc nu pentru sport sau amuzament, ci pentru a asigura hrana familiei şi o fac noaptea pentru că atunci este mai răcoare şi pentru că au mai mult noroc în găsirea vânatului în păduri.

În majoritatea cazurilor, martorii au descris obiecte dreptunghiulare (câteodată comparate cu cutii de gheaţă) zburând deasupra vârfurilor copacilor şi aruncând o rază către pământ. Se spune că e/jî/pu. s-urile scot un sunet murmurat ca un frigider sau un transformator şi acest sunet nu se schimbă atunci când obiectul accelerează. Obiectul nu pare îndeajuns de mare pentru a avea un pilot uman. Are o lumină pe partea inferioară şi alta la un capăt, ambele emiţând o rază închisă.

Victimele erau Abel Boro, care murise la 17 octombrie 1981, în timp ce vâna cu Ribamar Ferreira; Raimundo Souza, care a murit la 19 octombrie 1981, în timp ce vâna cu Anastacio Barbosa; José Vitorio şi Dionizio General, care au murit cam la trei zile după întâlnirea cu OZN-ul; şi un bărbat numit Ramón, care locuia în Parnarama.

Muldoon şi Richman l-au citat pe primarul din Parnarama, care confirma cazurile, şi pe şeful poliţiei,

Geraldo dos Santos Magela, care afirmă că examinase cele două cadavre, constatând că sângele a fost „supt din ele”.

Ribamar Ferreira a descris o lumină care venea peste el şi prietenul său Abel Boro: era aşa de strălucitoare, încât noaptea a devenit zi. Abel a ţipat când obiectul – care arăta în acest caz ca un gigantic cauciuc rotitor de autocamion, cu lumini pe el – i-a înconjurat trupul cu o strălucire puternică. Ferreira a alergat la casa lui Abel şi s-a întors cu familia acestuia: l-au găsit pe Abel Boro mort, cu trupul alb „ca şi când i s-ar fi extras sângele”. (Este normal la cadavre ca acestea să dezvolte o culoare gri albicioasă pentru că hemoglobina se distruge după moarte. Aceasta nu înseamnă că trupului i s-a extras sângele, cum presupun adesea martorii.)

În alt caz Dionizio General se afla pe vârful unui deal pe când un obiect plana deasupra lui şi trăgea o rază în direcţia sa; aceasta a fost descrisă ca „o rază uriaşă de foc”. Martorul, José dos Santos, declară că Dionizio părea că suferă un şoc rostogolindu-se spre baza dealului. În următoarele trei zile, a înnebunit de frică; apoi a murit.

Articolul scris de Muldoon şi Richman menţionează de asemenea că José Virginio dos Santos, un lucrător al unei staţii TV, a tras cinci gloanţe de armă spre un obiect, lângă casa lui. Obiectul a început să-l urmărească, trimiţând ceva ce părea a fi o lansare de flăcări care luminau zona.

Interviurile realizate la faţa locului cu martori de către prietenul meu, arhitectul, au confirmat numai o parte din aceste relatări, care până atunci s-au bazat pe zvonuri; este uşor de înţeles că aceste interviuri l-au îndreptăţit să completeze multe detalii şi să corecteze anumite greşeli. Deoarece autorităţile braziliene au descins la faţa locului abia la două luni după ce au fost raportate decesele, informaţiile oficiale sunt superficiale şi nesigure. Primarul şi şeful poliţiei s-au schimbat. Oficialităţile refuză acum să discute subiectul.

Zona din jurul Pamaramei este împădurită şi foarte primitivă. Majoritatea locuinţelor nu au electricitate, în

afara oraşului (de 3.000 locuitori). Prin regiune trec şase linii de înaltă tensiune de 238.000 V, dar nu există un transformator. Observaţiile nu s-au realizat în imediata apropiere a acestor linii de înaltă tensiune. Regiunea este bântuită de foamete. Localnicii sunt vânători îndemânatici şi observatori excelenţi. Crima este, practic, necunoscută. Nu există mijloace moderne de comunicaţii şi numai autocamioanele forestiere pot răzbi pe drumurile prăfuite. Principala confesiune religioasă este cea catolică.

Tehnica de vânătoare utilizată în această regiune este unică: vânătorii se urcă în copaci până la 10 – 15 picioare, apoi petrec noaptea într-un hamac, aşteptând căprioare sau alt vânat. Iau o lanternă cu ei pentru a identifica animalele.

O concepţie care circulă printre localnici este aceea că *chiipas-urtie* sunt atrase de către lanterne, vin deasupra hamacelor şi lovesc victimele cu raza lor concentrată. Totuşi am găsit puţină logică în însăşi descrierea razei. Un martor a comparat-o cu un arc electric. Pe o bandă cu interviuri, alt martor spunea că îşi amintea de „un miros urât" ca un iz electric (ozon?) şi că a văzut o lumină orbitoare cu nişte culori oscilante în ea, o descriere asemănătoare cu multe lucruri pe care le-am auzit în Franţa şi Statele Unite. A simţit şi căldură în acelaşi timp.

Mai mulţi oameni au relatat că au fost expuşi cămpa. v-urilor la sfârşitul lui 1982, pe când erau lungiţi în hamacele lor din copaci. La un an după interviuri, ei continuau să se plângă de dureri de cap şi de slăbiciune generală. îşi pierduseră vitalitatea anterioară. Un bărbat de 43 de ani, care „obişnuia să nu se teamă de nimic", trăieşte acum într-o frică continuă. El este „speriat de lucruri care nu fac parte din experienţa mea".

Altă victimă, care a împuşcat o căprioară la începu 1 tul nopţii şi care s-a dus să se culce în hamacul său, intenţionând să recupereze animalul în zori, a fost trezit de un *chupa*, dar nu a simţit nimic neobişnuit atunci. Mai târziu s-a îmbolnăvit; la început nu-l mai ţineau picioarele. Era foarte însetat, părea că devine „isteric, sărea de colo-

colo şi nu-şi găsea locul prin tufişuri. I-au apărut pete pe piele.

S-ar putea pune întrebarea de ce oare aceşti oameni nu au fost examinaţi de un medic competent? Din nefericire însă cel mai apropiat doctor se afla la o distanţă mare de acel loc, în oraşul Parnarama. Nu exista niciun mijloc de a-l aduce. Nu s-au făcut autopsii. Din cauza căldurii, corpurile au fost îngropate repede.

Se pare că activitatea OZN din această regiune a început în 1981, atingând apogeul în aprilie şi mai 1982.

Prietenul meu s-a întors în Brazilia în toamna anului 1984 şi a cules mai multe informaţii anecdotice. A auzit că doi medici, dr. Enrique şi dr. Nicolao Waquin Neto, au investigat cazurile de deces, manifestând un nivel ridicat al interesului oficial, dar nu a reuşit să-i contacteze. De asemenea, a aflat că în acea perioadă aveau loc noi incidente lângă Chaval, pe coasta nordică a Braziliei. I s-au prezentat alte cazuri lângă Sobral, în zona Santana de Acarau.

Evenimentele de la Santana s-au desfăşurat cu zece ani înaintea celor din Parnarama, între 1972 şi 1975. Se spunea că lângă râul Acarau planau mai multe obiecte, emiţând raze ciudate de lumină intermitentă, asociată cu o senzaţie de frig. Şi în acest caz obiectele au fost descrise ca fiind asemănătoare cu nişte cutii, similare unui microbuz Volkswagen. Unul dintre martorii direcţi afirmă că au scăpat de raza de lumină a unui *chupa* ascunzându-se sub un copac care era înclinat deasupra râului.6

Un zvon local susţine că *chupas-urile* sunt „prototipuri americane” care preiau sângele victimelor ca să-l trimită în Statele Unite! Dar când am încercat să aflu cum fusese dovedit aşa-zisul caracter anemic al cadavrelor, mi-a fost clar că afirmaţia nu era susţinută de o observaţie atentă.

În legătură cu *chupas-urile*, există descrieri de „mici fiinţe”, şi de asemenea descrierea unui obiect mare, de forma unui disc, de mărimea unei case. Acestei nave circulare nu îi sunt asociate relatări de efecte dăunătoare.

În ultimii ani, Bob Pratt, un cercetător american, s-a dus de câteva ori în Brazilia ca să investigheze o serie de evenimente care s-au petrecut în 1977 la Crab Island, lângă São Luis. În acel caz, un om a murit şi doi au fost puternic arşi. Pratt a relatat în 1987 că incidente similare s-au întâmplat în acelaşi loc în 1986, cu un mort, răniţi şi alţi doi rămaşi 15 ore fără cunoştinţă.7 Totuşi, a afirmat că legătura cu activitatea OZN a fost „insuficientă" în ambele rapoarte.

Unul din cazurile investigate de Bob Pratt se referă la Luis Fernandes Barros, un bogat om de afaceri şi fermier din Quixada, care a fost găsit năuc la ora 7: 00 a.m., la 23 aprilie 1976. Barros, care avea atunci 52 de ani, şi-a revenit treptat; a relatat că văzuse, cu două ore înainte de răsăritul soarelui, un obiect mare, luminos, care proiectase o rază în direcţia sa. Şi de această dată, sănătatea victimei s-a deteriorat rapid: avea vomismente, diaree şi dureri de cap. A fost examinat de medicul său, dr. Moreira Megalhes din Quixada. Medicamentul prescris nu l-a ajutat. Au fost consultaţi şi alţi specialişti. Am diagnosticat o leziune cerebrală şi l-au trimis acasă.

În lunile următoare, starea sănătăţii lui Barros a continuat să se înrăutăţească. Nu îşi mai istorisea povestea, pentru că nimeni nu-l credea, cu excepţia doctorului Megalhes şi a soţiei. Dr. Megalhes însuşi a fost ridiculizat de colegii săi pentru că lua în serios năzbâtiile pacientului.

În trei luni, vorbirea victimei a cunoscut un proces de involuţie, iar părul i-a albit; şase luni mai târziu, regresase până la nivelul unui copil de un an sau doi. Pratt, care s-a întâlnit cu Barros în 1986, l-a găsit holbându-se drept înainte, în aparenţă nevăzând nimic. Totuşi, dr. Megalhes i-a arătat că Barros îşi controla mâinile şi picioarele şi nu suferise vreun traumatism.

Un cercetător consacrat, Daniel Rebisso Giese, a redactat un raport bine documentat asupra altor cazuri mortale în Belem.8 în acel raport, el menţionează că medicul-şef al unităţii sanitare de pe insula Colares afirmă

că incidentele OZN au început aici în septembrie 1977. Mai mulţi pacienţi au început să vină la clinică cu afecţiuni provocate de *chupas*. La început, a considerat că aceste relatări sunt mituri populare, probabil legate de vrăjitorie locală. Constatând însă că în fiecare zi sosea un nou pacient, a realizat că afecţiunile erau ceva serios, a efectuat un studiu mai aprofundat asupra leziunilor prezentate de victime, în special arsuri care semănau cu afecţiunile cauzate de radiaţii.

După opinia medicului dr. Wellaide Cecim Carvalho de Oliveira, aceste leziuni începeau cu înroşiri intense ale pielii în zona afectată. Mai târziu cădea părul şi pielea se înnegrea. Pacienţii nu aveau dureri, doar o uşoară încălzire. Se observau, de asemenea, mici urme de penetraţie punctiformă pe pielea acestora. Victimele erau bărbaţi şi femei de vârste diferite.

Într-o zi, dr. Carvalho a găsit o femeie care o aştepta când a ajuns la dispensar, la ora 7: 30 a.m. Femeia era foarte agitată şi a spus că fusese lovită de o *chupa*. Deschizându-şi bluza, a arătat înroşirea extremă a pielii pe sânul stâng; din nou, existau două urme de penetraţie punctiformă.

— Am încercat să o calmez, povestea dr. Carvalho când a fost intervievată în 1985. I-am spus că nu este nimic grav, că nu trebuie să se lase impresionată, l-am prescris 5 mg de diazepam; de-abia putea să ridice la gură un pahar cu apă. Acuza tulburări de respiraţie. Avea ameţeli şi se simţea slăbită. Am aflat mai târziu că acestea erau simptome caracteristice, împreună cu durerile de cap şi o scădere a numărului hematiilor… Trei ore mai târziu, am fost chemată de urgenţă la ea acasă. Am găsit-o într-o stare de comă adâncă, având corpul total rigid şi abia răsuflând. Nu avea febră şi nu vomita. Am vrut să o iau cu mine în maşină la Belem, dar nu aveam destulă benzină, aşa că a fost dusă acolo cu maşina prefecturii. Am aşteptat veşti. Câteva ore mai târziu, am primit un raport medical şi un certificat de deces de la Institutul Medico-Legal Renato Chaves, care indica la cauza morţii insuficienţă cardiacă.

Acest diagnostic oficial ignora total informaţiile pe care le trimisese dr. Carvalho odată cu pacienta. Doctoriţa a devenit bănuitoare şi, pentru că autorităţile au păstrat tăcerea asupra întregii situaţii, nu a mai transmis rapoarte despre astfel de cazuri. De frică şi înşelată în aşteptări, chiar a distrus un document de 30 de pagini pe care îl redactase, referitor la observaţiile sale clinice, incluzând şi rezultatele analizelor sângelui şi ale analizelor biochimice.

Este de remarcat că o echipa de la Forţele Aeriene Braziliene a ajuns pe insulă la începutul lui octombrie, la câteva săptămâni de la începutul evenimentelor. Au sosit în două vehicule, doi ofiţeri şi 12 oameni – ingineri, geologi şi un biolog. Aveau între 30 şi 40 de ani şi erau din Sud. Au ridicat două adăposturi şi au cerut martorilor să păstreze tăcerea asupra celor văzute. Noaptea au montat telescoape şi aparate ca să fotografieze *chiipas-urile*.

Până când valul de observaţii s-a micşorat, în noiembrie 1977, dr. Carvalho văzuse nu mai puţin de 35 de pacienţi care acuzau vătămări legate de *chupas-uri*. Toţi suferiseră leziuni la faţă sau în zona toracică.

Aidoma majorităţii cercetătorilor individuali ai acestui fenomen, aş dori să pot conchide că orice vătămări susţinute de martori în legătură cu OZN-urile sunt întâmplătoare – poate rezultatul unei apropieri neatente de o sursă de energie care s-a dovedit imprevizibilă în manifestări. Din nefericire, faptele relatate nu susţin această idee. Dimpotrivă, ele par a trăda comportamentul inteligent din partea obiectelor.

Militarii brazilieni, care au fost angajaţi mulţi ani într-una dintre cele mai serioase cercetări ale fenomenului, au luat în serios evenimentele din 1977, petrecute în jurul Belem-ului. Cu începere din 1974, cartierul general din Belem al Primului Comandament Regional Aerian (COMAR), care acoperea o zonă de patru ori mai mare ca Franţa, a menţinut o echipă de cercetări pe teren a ozn-urilor. Până la desfiinţarea sa, în 1982, echipa a acţionat sub următoarea formulare a misiunii.

1. Fenomenul OZN merită un studiu serios şi obiectiv.

2. Trebuie adunate toate informaţiile şi rapoartele martorilor despre fenomen.

3. Trebuie evitate afirmaţiile publice asupra evenimentelor.

După cum am amintit, când au început evenimentele din 1977 în zona înconjurătoare a Belém-ului, Forţele Aeriene au trimis un grup operativ de teren în acea regiune, în special în insula Colares. Misiunea a durat 90 de zile. Grupul operativ s-a întors cu 300 de fotografii nocturne şi câteva bobine de film. A fost redactat un raport de 500 de pagini, însoţit de un catalog al observaţiilor, hărţi şi transcrieri de interviuri. Au fost trimise copii la Cartierul General al Forţelor Armate din Brazilia, iar originalele la Barreira de Inferno (Poarta Infernului), în statul Rio Grande de Norte. Anumiţi cercetători consideră că aceasta este o destinaţie adecvată pentru un astfel de raport despre evazivele *chupas-xa*\ şi despre nefericitele victime umane prinse în lumina lor insuportabilă.

Tema acestui capitol – moartea subiecţilor umani ca rezultat al expunerii directe la OZN-uri – evidenţiază un moment crucial în această cercetare. Din nou, tentaţia de a specula pe baza puţinelor date a fost mare în rândurile comunităţii OZN. Anumiţi scriitori au conchis că „farfuriile zburătoare sunt ostile”, în timp ce alţii insistau că incidentele se datorau fie neatenţiei victimelor, fie accidentelor care nu erau proiectate deliberat de „ozenauţi”.11

Bineînţeles, ambele teorii au realizat presupunerile neafirmate că OZN-urile sunt nave spaţiale pilotate de extratereştri cu motivaţii perfect antropomorfice. Dacă acesta era cazul şi dacă extratereştrii erau pur şi simplu „ostili” în primul sens al cuvântului, ar fi putut prelua controlul planetei noastre cu mult timp în urmă.

Patologi autorizaţi care au revăzut informaţiile de mai sus, la cererea mea, au oferit numai recomandări provizorii. Ceea ce martorii OZN-urilor descriu ca „lumină” poate fi de fapt o combinaţie complexă de radiaţie ionizantă şi neionizantă. Multe din vătămările descrise în

Brazilia sunt totuşi asemănătoare cu efectele microundelor oscilatorii de înaltă tensiune. Recomandările lor de a cerceta impactul specific asupra sistemului nervos m-au îndreptăţit să mă întorc în Brazilia în 1988, mai bine echipat, pentru a întreba victimele şi martorii despre problemele care ar clarifica natura vătămărilor legate de ozn-uri. Rezultatele acestei investigaţii vor fi expuse în Partea a Cincea. Înainte de a le studia, este necesară o discuţie asupra implicării „active" a oamenilor de ştiinţă care cercetează informaţiile despre OZN-uri. O astfel de discuţie reprezintă subiectul Părţii a Patra.

PARTEA A PATRA

URMĂRIND INTRUŞI

În ultimii 40 de ani, fenomenul OZN a fost analizat şi dezbătut cu aprindere, conducând la acumulări de cantităţi masive de informaţii de genul celor pe care le-am trecut în revistă în primele trei părţi ale cărţii. În prezent, un deziderat-cheie îl constituie necesitatea de a transfera cercetarea noastră dintr-o stare pasivă într-o fază activă, în care putem să interacţionăm. cu faptele. Numai o astfel de interacţiune poate să ne permită să determinăm care dintre teoriile principale ale fenomenului este corectă sau chiar dacă teoriile trebuie înlocuite de concepte mai inovatoare.

Nu este neapărat adevărat că progresul ştiinţei cere o asemenea experimentare activă. În astronomie, de exemplu, cercetătorii se rezumă la observaţii şi analize, fără posibilitatea de a interacţiona direct cu fenomenele stelare sau galactice. Dar într-un domeniu care implică potenţial o formă necunoscută de conştiinţă, este decisiv să determinăm dacă este posibilă interacţiunea şi să o iniţiem.

De-a lungul anilor, s-au făcut nişte încercări grosolane de a implementa o asemenea interacţiune, de obicei de la baza modelului extraterestru. În acest model, ozn-urile se presupuneau a fi nave spaţiale purtând echipaje de cercetare. S-a sugerat ideea că acţiuni

potrivite din partea oamenilor ar fi de a le semnaliza cu diferite efecte luminoase, de a construi facilităţi de aterizare de genul celor expuse în filmul *întâlnire de Gradul Trei* sau de a-i ademeni într-un anumit loc, bazându-se pe relaţiile pe care le-ar fi putut stabili cu subiecţi deosebiţi, cum ar fi cei răpiţi.

Ca ilustrare a ultimului scenariu, Janine şi cu mine am petrecut două zile în vara anului 1964 împreună cu Betty şi Barney Hill, dr. Benjamin Simon, John Fuller şi alţi ozenişti pe o pajişte vastă din New Hampshire, unde se credea că poate ateriza un OZN. Am amplasat un telescop Questar pe o masă pliantă lângă un cerc mare de cretă desenat pe iarbă şi pe-am întreţinut toată noaptea, în timp ce ne pulverizam reciproc cu spray contra ţânţarilor. Principala descoperire pe care am realizat-o cu acea ocazie era că John Fuller avea un excelent repertoriu de povestioare hazlii, multe dintre ele implicând numeroasele sale călătorii în Franţa. Într-adevăr, am observat o serie întreagă de lumini anormale în pădurile înconjurătoare, care s-au dovedit a fi licurici, spre dezamăgirea celor care au organizat experimentul, în speranţa că Betty Hill ar putea servi ca „emiţător-receptor pentru „extratereştri”. Recomand cu tărie oricui ar dori să repete experienţa noastră să fixeze lumini puternice, capabile să omoare insectele, în colţurile perimetrului în cauză, chiar numai în semn de amabilitate faţă de vizitatorii aşteptaţi.

O abordare mai realistă implică perfecţionarea detectoarelor de anomalii magnetice sau gravitaţionale permanente, care sunt declanşate de proximitatea unui OZN. Se speră că poate fi dată alarma, permiţând echipelor antrenate să fie trimise la faţa locului pentru a iniţia un contact. Au fost proiectate şi construite multe asemenea instrumente. La iniţiativa grupului *Lumières dans la Nuit* (Lumini în noapte), în anii ’60 a fost montată o reţea franceză de detectoare magnetice, lucru care a condus la anumite observaţii interesante. Sunt raportate rezultate similare în Statele Unite.

Probabil că proiectul de acest gen, cu cea mai mare

publicitate, a tot realizat de cercetătorul OZN Ray Stanford în Texas. Acesta utiliza un set sofisticat de senzori electronici, inclusiv radar, pentru a declanşa o succesiune de acţiuni controlate de computer cu o autodubă cu echipamente tehnice, ca principală componentă a contactului aşteptat.

Principala mea reţinere referitoare la proiect este că utiliza o localizare fixă, în timp ce undele OZN sunt cunoscute că variază mult în tiparele lor geografice. Modalitatea de acţiune a Serviciilor de Informaţii Braziliene în 1977, care au urcat echipe de experţi în autocamioane, trimiţându-le apoi în mijlocul grupului de observaţie, îmi pare mai promiţătoare.

Suntem în mod natural implicaţi în acest efort datorită lipsei unui model al fenomenului. Este vremea să admitem că teoria extraterestră (care presupune că OZN-urile sunt nave spaţiale pilotate de fiinţe de pe alte planete, care efectuează o supraveghere a pământului), o ipoteză care părea cea mai bună cale de cercetare în anii care au urmat celui de-al doilea război mondial, contrazice cel puţin cinci fapte principale:

1. Numărul total de întâlniri depăşeşte cu mult cerinţele unei supravegheri sofisticate a planetei noastre.

2. Apariţia operatorilor OZN este copleşitor umanoidă; ei ne respiră aerul şi manifestă emoţii care pot fi recunoscute. Nu numai aceasta face foarte dubioasă originea extraterestră, dar implică faptul că operatorii nu utilizează ingineria genetică pentru a optimiza o misiune spaţială, cum se presupune că ar fi făcut călătorii interstelari în ipoteza modelului extraterestru.

3. Relatările despre răpiri prezintă modele comportamentale din partea operatorilor care contrazic ideea experimentelor ştiinţifice, medicale sau genetice. Mai simplu, metode mai eficace sunt deja disponibile în ştiinţa bazată pe pământ, pentru a realiza toate presupusele obiective ale acestor extratereştri.

4. Modelele de întâlniri apropiate, contactări şi răpiri nu sunt specifice secolului nostru, în contradicţie cu

presupunerile multor ozenişti americani. De fapt, este dificil să se găsească o cultură care nu are o serie de legende referitoare la fiinţe care zboară pe cer ca să răpească oameni. Adesea, ele iau victimele în medii sferice care sunt chiar iluminate şi le supun la diferite încercări care includ operaţii pe organe interne şi călătorii astrale în peisaje necunoscute. Interacţiunea sexuală sau genetică este o temă obişnuită în acest tronson de folclor.

5. ŞI OZN-urile, şi operatorii lor pot să se materializeze şi să se dematerializeze pe loc şi să pătrundă prin obstacolele fizice. Obiectele pot să se unească şi să-şi schimbe forma în mod dinamic.

Ca alternativă la ipoteza extraterestră, propun să considerăm fenomenul OZN ca o manifestare fizică a unei forme de conştiinţă care este străină oamenilor, dar poate să coexiste cu noi pe Pământ.

Când obiectul pe care îl denumim OZN este vizibil în realitatea de zi cu zi, cred că el constituie atât o entitate fizică cu masă, inerţie, volum şi energie, cât şi o fereastră spre o altă percepţie a realităţii. În această realitate alternativă, martorii descriu manifestări psihice reminiscenţe din propriile noastre vise. Putem considera aceste rapoarte ca pe o sursă cu un înţeles simbolic important sau le putem ignora. Dar, ca şi visele noastre, ele pot de asemenea modela vieţile noastre în moduri pe care nu le înţelegem pe deplin.

Puriştii vor atrage atenţia că această formă de conştiinţă poate foarte bine să fie extraterestră. Într-adevăr, dacă realitatea nu mai este restrânsă la trei axe spaţiale şi o axă de timp, vizitatorii pot fi de oriunde şi din orice timp. Rămâne faptul că a existat o relaţie puternică simbolică, încă din timpurile străvechi, între aceşti extratereştri şi oamenii de pe Pământ.

Următoarele trei capitole trebuie citite în acest context.

Ele reprezintă o încercare de a mai face câţiva paşi în direcţia fenomenului pe care încearcă să-l studieze.

Capitolul zece recapitulează caracteristicile fiinţelor

observate în cazurile OZN. Din nou am utilizat numai relatări directe, am cercetat personal la faţa locului. Scopul acestui capitol este de a extrage caracteristicile esenţiale care ar putea face posibilă interacţiunea.

Capitolul 11 rezumă un grup remarcabil de cazuri din Happy Câmp, California, unde au avut loc răpiri şi unde o echipă de cercetători a încercat să observe fenomenul în final, capitolul 12 este o prezentare a unui alt caz complex, denumit Copper Medic, unde am desfăşurat o nouă instrumentaţie şi am încercat să surprind fenomenul chiar când se întâmpla. Din aceste eforturi pot fi trase câteva învăţăminte utile pentru orice proiect viitor care implică un răspuns activ în misterul OZN.

10

Profilurile vizitatorilor

Era o după-amiază frumoasă, la sfârşitul lui aprilie sau începutul lui mai. Un băiat de 17 ani conducea automobilul pe un drum de ţară neasfaltat, cam la 10 mile vest de Yakima, Washington. Era aproximativ ora 4: 00 p.m.

Când a ajuns în vârful unei uşoare pante, adolescentul Floyd Di llon a văzut dintr-odată un obiect pe cer. Era cam la 75 de picioare de pământ şi se mişca încet.

Obiectul părea a fi un hexagon metalic, cu partea superioară ca o calotă, de culoare maro-gălbui oliv, de aproximativ 22 de picioare lăţime şi 7 picioare înălţime. Dillon a putut vedea nituri de-a lungul unei zone verticale, precum şi o fereastră de două picioare pe trei fixată într-un cadru metalic. În acea fereastră a observat capul şi partea superioară a bustului unui bărbat îmbrăcat într-o uniformă bleumarin, care „ar trece drept un italian în această lume”.

Obiectul se mişca încet, dar nu s-a oprit. Ocupantul s-a uitat intens în direcţia maşinii; apoi obiectul s-a rotit, a zburat perpendicular pe drum şi a pornit brusc cu „o viteză extraordinară”.

Consider acest raport ca observaţie tipică din categoria MA3 – un obiect manevrat, cu o fiinţă la bord (vezi anexa pentru descrierea sistemului de clasificare pe

care-l utilizez în această cercetare). Nu s-au produs efecte nedorite la maşină, niciun zgomot sau miros, niciun gust neobişnuit. Nu exista nicio probă fizică, nicio modificare de culoare a obiectului, nici electricitate statică, niciun fel de lumini.

În acest caz, lucrul într-adevăr remarcabil este data: evenimentul a avut loc în 1928. Maşina era un Ford model T.

În scrisoarea lui către mine, datată 6 aprilie 1978, martorul a insistat că „nu a băut şi nu s-a drogat”, nici măcar nu a fumat. A adăugat că „nu era câtuşi de puţin înspăimântat de navă”. Şi-a expus propriile idei după cum urmează:

Am fost mereu interesat de astronomie, de când eram băiat mic de nouă sau zece ani. Cred că există multe planete în univers prielnice pentru viaţă…

Nu am expus (observaţia) nimănui până acum 20 de ani… Oamenii nu cred nimic din ceea ce nu înţeleg.

S-a întâmplat acum 50 de ani cam în aceeaşi perioadă a anului. Acum am 67 de ani. Nu aştept să mă credeţi dumneavoastră sau altcineva. Dar este purul adevăr.

O lună mai târziu, am efectuat drumul de patru ore către Redding, unde domnul Dillon locuia într-o casă mobilă, pe care am găsit-o excepţional de curată şi bine întreţinută. Ne-a relatat din nou povestea lui, afirmând că nu a mai văzut de atunci ceva asemănător cu acel obiect. A putut să indice locul pe harta de urmărire geologică a Statelor Unite pentru acea zonă pe care o adusesem cu mine, recunoscând uşor terenul şi drumul. Este acelaşi drum, deşi acum este asfaltat.

Ca răspuns la întrebările mele, domnul Dillon a afirmat că în momentul observaţiei termina liceul. În acea zi conducea maşina de la o şcoală din Yakima spre casa lui din Weibel, unde tatăl era directorul unei fabrici.

Din 1922 până în 1941, martorul a locuit în statul Washington lucrând în fabrici de conserve şi depozite. De asemenea, a efectuat lucrări de construcţii pentru

Departamentul Autostrăzilor. La începutul celui de-al doilea război mondial s-a înrolat, servind în Divizia a 9-a de tancuri în Anglia, Franţa şi Cehoslovacia; a luat parte la luptele de la Bulge. După 1945, a fost angajat de McDonnell Douglas timp de 22 de ani ca operator de maşini-unelte la Los Angeles. În cele din urmă s-a retras la Redding; domnul Dillon, care a fost foarte calm în timpul discuţiei noastre, prezenta o inteligenţă activă, o fire curioasă şi dorinţa de a lua în consideraţie diferitele teorii despre ceea ce văzuse, deşi acceptase ideea că „omul” pe care-l văzuse era de pe altă planetă. El crede că ocupantul se uita la el în timp ce inspecta peisajul. Nava se legăna în linişte pe măsură ce urma conturul terenului, trecând drumul la dreapta lui Dillon. Nu era nimic deosebit în partea inferioară a obiectului; aceasta era rotunjită şi netedă. Martorul este ferm convins că a văzut mai multe nituri la marginea fiecărei părţi a navei. Nu este surprins de această tehnologie cam „rudimentară”, deşi la acea vreme, bineînţeles, nava îi părea ultramodernă.

La rugămintea mea, domnul Dillon a desenat obiectul şi de asemenea fiinţa pe care o văzuse, un personaj perfect uman, cu păr normal, despărţit în mijloc cu o cărare. Omul văzut de domnul Dillon, care „ar fi putut trece drept un italian”, nu corespunde stereotipului extraterestru pitic, chel, cu ochii ca de insectă, popularizat recent în cărţile şi filmele americane.

Nu corespunde stereotipului extraterestru nici alt caz remarcabil pe care l-am investigat în nordul Californiei cu cercetătorul Mark Uriarte, care a aflat de el dintr-o convorbire telefonică cu şeriful din Colusa (California).

Ofiţerii au confirmat reputaţia demnă de încredere a martorului. Am vizitat locul la trei săptămâni de la observaţie, în timp ce amănuntele erau încă proaspete în memoria tuturor celor implicaţi.

Întâlnirea a avut loc într-o zonă folosită iniţial de către crescători de vite şi fermieri, care sperau să obţină recolte deosebite. Din nefericire, solul s-a dovedit neprielnic pentru culturi, astfel încât proprietăţile locale

au fost treptat abandonate. Cei doi martori principali locuiesc într-o astfel de fermă veche. Sunt fraţi, descendenţi ai unui trib aproape dispărut de indieni din tribul Cortina, al cărui limbaj derivă din cel al indienilor Digger. Mi s-a spus că mai sunt în viaţă numai şapte indieni Cortina. Fratele cel mare, Amos, avea 60 de ani.

Am găsit vechea fermă bine întreţinută, cu o colibă principală care nu avea apă sau electricitate, dar era curată. Cei doi fraţi îşi câştigau existenţa angajându-se ca muncitori la fermele vecine. Aveau doi cai şi creşteau câteva găini.

Cazul a devenit cunoscut atunci când Amos s-a confesat într-o engleză stricată unui fermier localnic, că în fiecare vară din ultimii ani a văzut un „avion" ciudat aterizând la fermă. Ulterior, un ocupant semănând cu un om a ieşit din acest avion şi a intrat în colibă.

— Probabil că vor reveni la noapte, a afirmat Amos.

Curios, fermierul a observat cerul şi a văzut un obiect luminos venind de la est, oprindu-se în aer, întorcându-se spre nord şi dispărând. Amos a povestit mai târziu că a văzut „străinul" pe la ora 3: 00 a.m., după ce vecinul său s-a dus acasă.

L-am rugat pe Amos să ne deseneze obiectul şi am comparat schiţa cu una pe care o realizasem pentru Mark, cu câteva zile mai înainte. Diferenţele erau minore. Amos a desenat de asemenea şi fiinţa şi ne-a spus mai multe despre ea: „Micuţul străin este mereu singur. Are o înălţime de 3, 5 până la 4 picioare şi poartă un costum maro. Emana un miros urât". Desenul lui Amos indica un umanoid cu păr lung şi nas mare, fără mască sau dispozitiv de respirat. O caracteristică remarcabilă a acestei fiinţe este capacitatea sa de a trece prin pereţii colibei şi de a pluti deasupra podelei, fără să o atingă.

Când este afară, e capabil să zboare dintr-odată fără să meargă efectiv.

Lui Amos nu-i place micuţul străin care îl vizitează în timpul lunilor de vară. De fapt, ar vrea să scape de el. Când acesta se află prin zonă, caii înnebunesc şi este greu

de vânat a doua zi, pentru că toate animalele intră în ascunzători.

N-am observat arsuri neobişnuite sau urme zimţate în locul unde s-a spus că a aterizat obiectul. Am găsit numai mănunchiuri de fibre, câteva urme circulare de forma unei gogoşi, diferite de acelea care ar fi produse de un animal, şi nişte zone distincte de iarbă culcată.

La 18 octombrie 1977, puţin după ora 1: 30 p.m., un prieten de-al meu, cercetător, se întorcea dintr-o vizită împreună cu vecinul căruia i s-a relatat cazul. Ei au văzut o lumină strălucitoare apropiindu-se dinspre sud. Au oprit automobilul, dar n-au auzit niciun zgomot, chiar dacă motorul era oprit. Obiectul a zburat către dreapta şi prietenul meu şi-a pregătit aparatul de filmat, dar i-a venit o idee ciudată că filmarea ar fi doar o pierdere de timp. În schimb, s-a uitat la el cu binoclul: a văzut patru lumini pătrate pe ceva ce părea a fi un fuselaj fără aripi sau coadă. Lumina era bleu-verzuie. Astăzi, prietenul meu regretă că a urmat bizarul impuls de a-şi lăsa aparatul de filmat la o parte.

Învăţămintele pe care trebuie să le tragem din astfel de cazuri sunt clare: entităţile OZN nu urmează un model simplu, cum le-ar plăcea multor ozenişti să creadă. Nu sunt întotdeauna fiinţe gri cu capul chel şi ochi mari sau monştri gen roboţi. În schimb, avem în faţă un fenomen complex şi nu înţelegem legătura lui cu martorii şi cu societatea umană în general. Nu ştim cât din eveniment este generat de fenomene externe şi cât de către mintea omenească. Ar trebui să admitem această complexitate.

În 1980, William Sambrot, un autor de science fiction, mi-a scris după ce a citit *Mesagerii decepţiei*. În mai 1962 publicase în *Playboy* o povestire scurtă intitulată „Somnambul martor”. Era pură ficţiune

…despre un astronaut din primul nostru zbor sublunar, ale cărui semnale au dispărut inexplicabil de pe toate monitoarele. Câteva ore mai târziu el rezumă la fel de misterios. Când se întoarce pe pământ este contrariat să afle că a existat un astfel de hiatus… este pus sub

hipnoză adâncă şi destăinuie că a fost răpit de extratereştri şi luat la bordul unei farfurii zburătoare, i s-a efectuat un examen fiziologic complet în interiorul şi exteriorul corpului, iar apoi s-a întors la capsula sa, după ce i s-a dat comanda să uite întreg incidentul.

Deoarece povestirea fusese scrisă cu un an înainte, ea a antedatat clar răpirea lui Betty şi Barney Hill şi hipnotizarea lor ulterioară. În corespondenţa următoare, Sambrot şi editorii revistei *Look*, care au publicat cazul Ilill, şi-au exprimat propria nedumerire. În mod remarcabil, astronautului lui Sambrot i s-a efectuat o serie de tatuaje geometrice în timpul răpirii sale de către operatorii OZN; povestirea a anticipat şi cazul Hill şi experienţele doctorului X (vezi Capitolul 8).

Ar fi frumos să urmăm scepticii care, ca şi scriitorul aerospaţial Philip Klaas, au tras deja concluzia că toate întâlnirile apropiate sunt imaginare. După citirea declaraţiei lui Sambrot, suntem tentaţi să atribuim o putere considerabilă creativităţii minţii omeneşti. Totuşi, această teorie nu explică pe deplin faptele. Nu explică urmele, rănirile, fotografiile.

Cu zece ani înainte ca lucrările lui Whitley Strieber să devină best-selleruri, un indian din tribul Cortina din California a descris într-o engleză stricată o fiinţă care aluneca pe pământ şi intra în casa lui prin pereţi. Totuşi entitatea ne părea o fiinţă inteligentă şi blândă de pe coperta revistei *Communion*. În schimb, avea un nas proeminent şi păr lung.

Cred că observaţiile martorilor vădit sinceri nu pot fi înţelese în realitatea de zi cu zi, pe care şi ozeniştii, şi scepticii au luat-o drept etalonul lor. Este vremea să acceptăm faptul că fenomenul OZN poate să acţioneze asupra minţii fiinţelor umane, să inducă gânduri şi imagini care sunt asemănătoare cu cele descrise de oameni care au trăit experienţe aproape de moarte sau în afara corpului şi chiar la martorii medievali ai demonilor şi zânelor. În timp ce comunitatea de cercetare OZN a adoptat interpretările precise ale întâlnirilor apropiate şi

ale cazurilor de răpiri, ajungând la un zid imens în timpul procesului, vasta cantitate de informaţii care există în realităţile psihice experimentate la moarte sau în timpul anumitor stări alterate a fost rar examinată în acest context. Totuşi aceste realităţi psihice sunt la fel de reale ca şi realitatea de zi cu zi a cercetătorului care caută o farfurie zburătoare în speranţa de a-i „trage un şut în cauciucuri”.

Următoarele două cazuri pot ajuta la ilustrarea acestui punct pentru majoritatea cititorilor mei, deşi am renunţat să explic entuziaştilor OZN că există un asemenea lucru cum este realitatea psihică, fapt ce nu contrazice lumea fizică. Dar atunci mai există mulţi oameni care n-au acceptat niciodată faptul că lumina are şi caracter de undă, şi de particulă.

Este una din minunile existenţei umane faptul că o persoană poate trăi o viaţă lungă şi fericită fără să-şi dea seama măcar o dată de realitatea conştiinţei şi a capacităţii ei de a depăşi nivelul psihic imediat. În momentul morţii, va suspenda oare timpul legea sa deosebit de veche ca aceşti oameni să înţeleagă ceea ce au pierdut?

Orice măsură activă îndreptată către interacţiunea cu fenomenul OZN va trebui să ia în considerare capacitatea ei de a controla percepţiile martorilor şi să atenueze realitatea lor psihică.

Într-un interval de trei săptămâni, în septembrie 1978, au avut loc patru cazuri dramatice OZN în Venado Tuerto, un mic oraş situat la trei ore spre sud de Rosario, în Argentina. În primul caz, un tânăr tâmplar, care se numea Alberto, a observat şapte obiecte şi două fiinţe pe sol. În al doilea caz, un băiat de 12 ani, pe nume Oscar, a văzut trei obiecte şi a intrat într-unul din ele, venind în legătură cu un om foarte înalt şi cu un mic robot. În al treilea caz, un brutar de 16 ani, numit Francisco, a simţit o căldură intensă provenind de la un obiect luminos, în timpul unei defecţiuni a transformatorului de tensiune local. Iar în cel de-al patrulea incident, un bărbat de 53 de

ani, care conducea automobilul noaptea, a fost „teleportat” la patru mile şi a trebuit să fie primit într-o clinică locală din cauza durerilor de piept.

Când, în aprilie 1980, m-am dus la Venado Tuerto, am găsit acolo o zonă rurală cu teren foarte neted, cu nişte *estancias-uri* moderne, multe mlaştini şi lagune. Am întâlnit mai mulţi membri ai CIC, un grup argentinian de cercetare, care, împreună cu Fabio Zerpa şi soţia sa, ne-au condus la actualul loc al observaţiei băiatului. Cele ce urmează reprezintă un rezumat al excelentei lor relatări.

În 6 septembrie 1978, Oscar a fost trimis să adune herghelia de cai, cum făcea de obicei în fiecare dimineaţă.

Călărindu-şi prin ceaţă blândul cal „Cometa”, a simţit ceva zburând deasupra capului şi a văzut un obiect sosind dinspre sud, altul dinspre vest şi un al treilea dinspre est. Obiectele au început să danseze, emiţând lumini puternice de culori schimbătoare.

Băiatul a pierdut controlul „Cometei”; calul său a luat-o la goană galopând nebuneşte către gardul de sârmă, unde Oscar de-abia a reuşit să îl oprească. Tatăl său, Don Felipe, l-a certat pentru că nu a adus înapoi ceilalţi cai.

— Tată, a zis Oscar, am găsit pe câmp ceva mare şi rotund.

Tatăl nu dorea scuze şi l-a trimis pe băiat înapoi în ceaţă. Acolo Oscar a găsit pe sol unul din obiecte. Cometa a devenit din nou nervos; herghelia a fugit nebuneşte în toate direcţiile. Obiectul avea aproximativ 30 de picioare în diametru şi 15 picioare în înălţime, terminându-se într-o cupolă emisferică cu mai multe ferestre rotunde. S-a deschis o uşă şi o scară s-a lăsat pe pământ. Prin acel loc, a apărut o fiinţă, având peste şapte picioare înălţime şi purtând mănuşi lungi şi o cască cilindrică.

Această fiinţă, ce părea a fi conectată la un aparat de respirat racordat la obiect, i-a invitat pe Oscar înăuntru. Curajos, băiatul a legat frâiele calului de scară, a urcat şi s-a oprit lângă „gigant”. Din această poziţie, putea să descrie interiorul navei: un panou cu butoane, mese şi un mic „robot” care era ocupat cu tăierea în bucăţi a unor

oase mari de animale, asemănătoare cu caii sau vitele.

Impresionat şi puţin înfricoşat de ceea ce văzuse, a sărit înapoi afară, în câmp. Fiinţa l-a însoţit şi Oscar i-a cerut una din mănuşi, ca dovadă a experienţei sale. Când gigantul a acceptat, băiatul a observat că mâna acestuia era verde, cu degetul mijlociu mai scurt decât celelalte şi unghiile ca nişte gheare conice metalice albastru închis.

Cu una din aceste gheare, fiinţa a înţepat braţul drept al băiatului lângă umăr. Părea o muşcătură de ţânţar.

Dar când Oscar, ţinând mănuşa imensă şi grea, a călărit spre *estancia*, două nave zburătoare l-au ajuns din urmă şi au emis o foaie mică şi o sferă care s-au unit în aer, apropiindu-se de cal şi smulgând mănuşa ca un magnet.

Familia lui Oscar a arătat foarte puţin interes pentru povestirea spusă cu sufletul la gură, deşi Don Felipe a recunoscut că a auzit „un sunet ciudat, ca o flacără a unei torţe când se deplasează rapid în aer”. De asemenea, părinţii au povestit că în zilele următoare băiatul nu a avut poftă de mâncare şi se trezea frecvent în timpul nopţii, ţipând. Conform afirmaţiei lui Oscar, „am visat că mă aflam în interiorul farfuriei zburătoare şi că m-au luat şi mi-au făcut tot felul de lucruri”.

Pe locul unde gigantul îi înţepase braţul, s-a conturat o mică linie lungă de doi inch. A început să-i producă mâncărime în noaptea aceea şi el a spălat-o cu apă şi săpun. Două sau trei zile mai târziu, marginile s-au vindecat şi i-a rămas o mică adâncitură în piele. În plus faţă de acest semn, a avut o serie de pete asemănătoare psoriazisului, care se crede că au fost „de origine nervoasă”.

Cu şase zile înaintea observaţiei, tatăl lui Oscar a găsit o vacă moartă pe terenul lor; picioarele din spate şi coastele lipseau. Aceasta l-a nedumerit foarte mult.

— Dacă ar fi hoţi, i-ar fi luat şi pielea, le-a spus el cercetătorilor de la CIC.

Când l-am întâlnit pe Oscar, acesta ne-a impresionat, fiind un copil tăcut şi serios; a fost foarte rezervat la început, dar cu timpul şi-a recăpătat entuziasmul şi ne-a

spus povestea nedenaturată. Am fost foarte impresionaţi de sentimentul de profundă demnitate care răzbătea şi de la fiu, şi de la tată, ei fiind ultimii din zonă care mai poartă tradiţionalele veşminte ale mândrilor *gauchos*, cu o centură mare de piele încrustată cu monede de aur. Familia provine dintr-o rasă de indieni albi ce descind din incaşi, iar faţa lui Oscar are remarcabile trăsături incaşe.

Am întrebat de cal. După incident, „Cometei" i-a slăbit vederea şi în final a murit. În timpul evenimentelor, calul a încercat să dea jos scara de pe navă, rănindu-se la piciorul stâng din spate.

Oscar ne repetă că a văzut trei obiecte cu lumini care se schimbau rapid: verde, roşu, galben.

— Ochii începuseră să mi se împăienjenească.

Timpul observaţiei este estimat la 6: 45 a.m., dar aceasta este doar o aproximaţie, pentru simplul motiv că nimeni din *estancia* nu poartă ceas.

După aceste interviuri iniţiale, ne-am dus la faţa locului. O câmpie netedă, imensă se întinde către infinit.

Întreaga zonă are un gen de frumuseţe tăcută, tragică şi un viitor nesigur; în fiecare an lacurile şi lagunele cuceresc pământul. Nimeni nu pare a şti de unde vine apa. Sate întregi au fost deja afundate şi pe alocuri drumul către Rosario este doar un dig cu lacuri întinse de ambele părţi.

Familia locuieşte la o fermă de 40 de hectare, care le-a fost lăsată moştenire de proprietarul precedent.

Cultivă porumb, grâu şi soia. Membrii familiei sunt foarte apropiaţi şi evident foarte fericiţi împreună. La vremea observaţiei, ei nu aveau televizor.

Mergând liniştit pe câmp, Oscar ne-a reconstituit într-un mod simplu şi direct dimensiunile obiectului, poziţia calului său, gesturile fiinţei.

După ce am părăsit locul, am revăzut referatele scrise de diriginta lui Oscar şi de un psiholog clinician care a examinat băiatul, efectuându-i un test Rorschach.

Profesoara l-a descris pe Oscar ca pe un copil normal care nu prea era atent la şcoală, dar se comporta bine.

— Îi place să vorbească despre viaţa din afara şcolii, îi place să călărească; îi place natura. Vorbeşte despre realitate, despre viaţa zilnică, despre ceea ce se întâmplă la el acasă, dar fără să înflorească faptele. În clasă nu a arătat niciodată că are imaginaţie… Este foarte cinstit şi spune adevărul… Nu este un copil cu fantezie bogată.

Psihologul clinician a notat că răspunsurile Rorschach sunt adesea asociate cu „farfurie zburătoare” şi „rachetă”, fapt pe care l-a interpretat ca fiind un ecou al trăirilor băiatului. A adăugat că „inteligenţa lui Oscar se observă a fi tipul logic-concret, cu mari dificultăţi în trecerea la perioada logic-formală, posibil datorită stimulilor limitaţi pe care i-a avut… într-un mediu rural restrâns”. Este de remarcat că în acest caz nu a fost utilizată hipnoza şi că toate amintirile martorului provin din memoria conştientă.

O serie remarcabilă de evenimente s-a întâmplat în Venado Tuerto. Pe lângă experienţele lui Oscar, au avut loc alte trei întâlniri apropiate independente, una dintre ele implicând o cădere anormală de tensiune care a fost verificată de personalul de întreţinere.

Un hexagon zburător pilotat de un tip ce părea italian, lângă Yakima, în 1928, un pitic cu păr şi nas mare care trece prin pereţi în California şi o întâlnire extraordinară, într-un loc îndepărtat din Argentina, cu un gigant şi un robot mic: toate cazuri directe pentru care nu am nicio explicaţie. Martorii sunt indivizi obiectivi, sinceri, care nu doresc publicitate sau câştig financiar din experienţele lor. Nimic din viaţa lor nu indică un exemplu de incidente neobişnuite sau chiar interes în sfera paranormalului. Niciunul din aceste cazuri nu a fost relatat mass-mediai.

Un sceptic ar putea să creadă că toţi aceşti oameni au minţit sau au avut halucinaţii, dar eu personal nu cred această explicaţie. Totodată însă nu accept nici interpretarea precisă a entuziaştilor OZN, conform cărora diferitele fiinţe văzute de martori trebuie automat considerate vizitatori interplanetari.

Într-o clasă apropiată, fenomenul OZN acţionează ca un *transformator al realităţii* (sau, în exprimarea lui Bertrand Meheust, un *schimbător al realităţii*), declanşând martorului o serie de manifestări simbolice care nu se disting de realitate. Aceste manifestări, care încep frecvent cu o serie uluitoare de lumini colorate, sclipitoare, de o intensitate extraordinară, induc o stare de confuzie intensă subiecţilor care sunt vulnerabili la înserarea de noi idei

sau de noi experienţe vizuale.

Răspunsul ozeniştilor la confuzia celor răpiţi a fost dezastruos. Considerând manifestările simbolice la valoarea nominală şi hipnotizând martorii pentru a le risipi confuziile, mulţi cercetători bine intenţionaţi au întărit de fapt realitatea alternativă indusă de observaţia OZN, deşi exacerbând un posibil fals efect secundar şi pierzând din vedere principala experienţă. Din nefericire, hipnoza, care poate fi o tehnică utilă de cercetare, a devenit o obsesie fanatică a cercetătorilor americani ai OZN-urilor. În cursul evoluţiei, cercetătorii neexperimentaţi în hipnoza clinică au creat indubitabil false amintiri la subiecţii lor, ca răspuns la întrebările principale şi la sugestiile fine. Aceste false amintiri pot satisface ozeniştii care îşi doresc fierbinte o explicaţie simplă, faptică, asupra realităţii OZN-urilor ca nave spaţiale interplanetare, dar sunt numai rezultate false. Procesul ar putea fi vătămător pentru martorii care forţează artificial experienţa OZN într-o integrare imposibilă cu memoria conştientă, înţepenind cuiul rotund al vizitei extraterestre în gaura pătrată a confuziei lor. Aşa cum mi-a scris un distins martor OZN:

Aveţi dreptate să avertizaţi oamenii asupra pericolelor manipulării... Victimele răpirilor sunt extrem de vulnerabile la manipularea om la om, ceea ce poate însemna controlul aproape total asupra individului. Oamenii preiau controlul indivizilor acolo unde extratereştrii l-au lăsat.

Cunosc mai mulţi martori care au fost hipnotizaţi în repetate rânduri, câteodată în faţa altor „răpiţi”. Ei sunt în

imposibilitate de a distinge realitatea de vis şi sunt transportaţi într-un tărâm unde propriile fantezii şi temeri sunt efectiv încurajate să acopere întâlnirile confuze, traumatice cu OZN-urile. Starea precârâ de bine care este creată în această manieră este periculoasă şi decepţionează.

Exemplul de convingere care a fost creat în jurul răpirilor de către OZN-uri aminteşte de teoriile medievale ale răpirilor de către demoni, pacte cu satana, zboruri de sabat, completate de semnul diavolului pe trupul vrăjitoarei. Cum mi-a explicat sociologul francez Pierre Lagrange, singurul element care lipseşte este familiara pisică neagră sau bufniţa, ce obişnuiau să însoţească vrăjitoarele.

Regresia hipnotică a celor răjoiţi nu este genul de măsuri active de care avem nevoie. În schimb, trebuie să recunoaştem OZN-urile ca pe un transformator al realităţii şi trebuie să examinăm cu atenţie procesul simbolic pe care-l induce în conştiinţa subiecţilor. Când este folosită cu atenţie de către specialişti, hipnoza poate asigura o pătrundere valoroasă în experienţe, dar nu le explică.

În 1978 am avut ocazia să întâlnesc alt martor a cărui încercare aruncă o anumită lumină asupra întregului număr de răpiri şi asupra naturii fiinţelor legate de ele. De asemenea, aruncă o lumină asupra comportării ostentativ neetice şi neprofesionale a unora dintre oamenii de ştiinţă care au fost însărcinaţi cu evaluarea fenomenului.

În 3 decembrie 1967, sergentul Herbert Schirmer patrula lângă Ashland, în Nebraska, la ora 2: 30 a.m., într-o noapte senină, fără lună, când a observat nişte lumini roşii despre care credea că provin de la un autocamion. Când a verificat locul, a observat că luminile erau emise prin ferestrele unui obiect de forma unei farfurii care plana deasupra autostrăzii. Următoarea lui amintire conştientă este cea a navei strălucind cu putere şi ridicându-se cu un sunet ca de sirenă, în timp ce din partea inferioară proiecta un material de culoarea flăcărilor. În acel moment, s-a simţit cuprins de un soi de

paralizie şi era nervos, slăbit, fiindu-i rău când s-a întors la birou.

Dr. Leo Sprinkle de la Universitatea din Wyoming a fost unul dintre primii psihologi profesionişti care s-a interesat de răpirile efectuate de către OZN-uri şi care a utilizat hipnoza ca instrument de cercetare. Când s-a întâlnit cu membrii din Comitetul Condon care a fost fondat de către Forţele Aeriene SUA la Universitatea din Colorado în 1968, a revăzut împreună cu ei un număr de cazuri care pot fi utilizate demonstrativ. Comitetul a ales cazul Schirmer datorită pierderii noţiunii timpului, constatată la martor.

Când sergentul Schirmer a ajuns în Boulder pentru o serie de teste psihologice, a cerut să-l vadă pe profesorul Condon; a fost determinat să facă această călătorie datorită semnificativului potenţial ştiinţific. A fost asigurat că există un interes deosebit pentru observaţie şi că profesorul Edward Condon, bine cunoscutul fizician, va fi prezent la şedinţă.

Din nefericire, profesorul Condon nu era în facultate atunci, iar comitetul ştiinţific şi-a dat seama că şmecheria folosită ca să-l aducă pe poliţist era ameninţată de a fi dată în vileag. Aşa că, mi-a spus sergentul Schirmer, i-au prezentat pe altcineva ca fiind profesorul Condon.

Schirmer nu era prost. În timpul discuţiei următoare cineva a intrat în cameră şi i s-a adresat „profesorului

Condon” pe numele mic, care în niciun caz nu aducea cu Ed sau Edward. Schirmer i-a înfruntat pe oamenii de ştiinţă:

— Nu eşti Condon! a ţipat el, după care a urmat o scenă stânjenitoare.

Din acel moment, credibilitatea proiectului Universităţii din Colorado era aproape nulă în ochii martorului. Când i s-au arătat pete de cerneală şi a fost rugat să spună ce vedea acolo, el a declarat clar: a văzut pete de cerneală.

— Ei bine, nu poţi să-ţi imaginezi că reprezintă altceva? a întrebat unul dintre psihologi.

— Doctore, sunt un poliţist care veghează ca legea să fie respectată! a replicat Schirmer. Nu trebuie să-mi imaginez lucruri. Sunt educat să raportez lucruri care sunt reale.

Schirmer mi-a spus că îi era frică să afirme că vede fluturi sau elefanţi care se împerechează, în petele de cerneală, ca nu cumva cercetătorii să conchidă că aveau de a face cu un caz de aiureală şi că ar fi putut la fel de bine să vadă farfurii zburătoare acolo unde ar fi fost doar un pâlc de nori.

În timpul întrevederii noastre, l-am întrebat în mod direct pe sergentul Schirmer despre vreun efect asupra sănătăţii sale, în urma întâlnirii cu OZN-ul.

În momentul întâmplării, martorul a simţit nişte furnicături în corp câteva secunde şi o durere locală în spatele lobului urechii (mi-a arătat localizarea exactă), ca şi când i s-ar fi introdus acolo un ac. În acel loc a apărut o bordură roşie cu mici găuri. Timp de trei ani, a avut dureri de cap vibrante, care durau două ore şi nu cedau la aspirină. În primele trei săptămâni care au urmat observaţiei, aceste dureri de cap îl trezeau din somn.

L-am întrebat, de asemenea, despre visele pe care le-a avut şi am aflat că ele includeau o viziune a unui peisaj cu trei şiruri de munţi, cupole ciudate şi OZN-uri.

Dr. Sprinkle a remarcat că după observaţie, martorul a băut două căni de cafea fierbinte, aburindă, „ca pe apă”; a simţit adesea „un ţiuit, o amorţeală şi un bâzâit în urechi înainte de culcare şi alte tulburări violente în timpul somnului”.1

Sergentul Schirmer mi-a prezentat într-un desen detaliat pe unul dintre operatorii navei, aşa cum şi l-a amintit în stare de hipnoză. Era un bărbat cu o îmbrăcăminte neagră acoperindu-i capul. Deschizătura pentru faţă avea o formă ovală care-i da o înfăţişare foarte gotică. Fruntea este ridată. Ochii, nasul, gura şi sprâncenele au o mărime normală, deşi pupilele îi sunt lărgite şi alungite, dând ochilor o privire pătrunzătoare, fascinantă. Deasupra urechii stângi era un dispozitiv mic,

rotund, cu o antenă scurtă, mai mică de doi inch. Deasupra umărului drept se afla o tresă reprezentând un şarpe înaripat.

Schirmer îşi aminteşte că a fost scos din maşina de patrulare, neputându-şi utiliza radioul sau arma. A făcut un tur al farfuriei zburătoare. Operatorul l-a întrebat:

— Eşti paznicul acestor locuri?

Iar când au ajuns pe acoperişul navei, individul i-a spus lui Schirmer:

— Paznicule, într-o zi vei vedea universul!

La timpul întâlnirii noastre, la mulţi ani după eveniment, dialogul cu operatorul s-a reliefat a fi cel mai semnificativ eveniment din viaţa lui Schirmer.

Întâlnirile OZN sunt cadre complete în care se proiectează personalitatea martorului. Ca un film care te înspăimântă, care te face să plângi, să râzi sau să transpiri de frică, experienţa devine parte din realitatea martorului. Ozeniştii se comportă aidoma cercetătorilor sociali, care, încercând să înţeleagă fenomenul spectacolului, ar intervieva la întâmplare martori ieşind de la teatre şi considerându-le declaraţiile la valoarea nominală; ca şi martorii

OZN, aceşti oameni nu mint. Unii dintre ei au văzut pe

[Godzilla, alţii au văzut pe Bambi. În fiecare caz, experienţa a fost pentru ei reală.

Dar realitatea despre care trebuie să întrebăm, realitatea pe care cercetătorii OZN o ignoră adesea, este un proiector de film sus, într-o cameră mică, întunecată şi încuiată, de lângă acoperiş. În acea cameră se află tehnologia care oferă *şi* Bambi, *şi* Godzilla, *şi* Războiul Stelelor, *şi chiar* întâlniri apropiate.

Ca şi tehnologia cinematografului, tehnologia OZN este un metasistem. Ea generează orice fenomen care este potrivit nivelului nostru la o anumită epocă, într-o stare anumită a „pieţei”.

După cum a dovedit Bertrand Meheust, manifestarea simbolică văzută de cei răpiţi este identică cu ritualul de

iniţiere sau călătoriile astrale care sunt întipărite în tradiţia fiecărei culturi2. În acest sens, experienţa OZN este un declanşator real care eliberează ilustrări puternice pe care toţi le purtăm în „inconştientul colectiv” (în termenii lui Jung). Este inutil să întrebăm de ce anumiţi mar –, tori văd uriaşi, alţii pitici, de ce anumite răpiri sunt paşnice, altele vătămătoare, de ce anumitor victime ale întâlnirilor li se arată tehnologie sofisticată, în timp ce alţii raportează violuri sau alte violenţe.

În timp ce colegii noştri ozenişti se strâng pe trotuar t intervievând spectatori de cinema, cred că problema reală se află în altă parte. Propria cercetare mă duce pe scara din spate, pe unde nu merge nimeni. Scopul meu este de a, afla cifrul lacătului de la micuţa cabină secretă a opera-l torului de sală, de a descoperi în sfârşit ce face ca roţile să i se învârtească şi maşinăria să ticăie.

11

Happy Câmp

Rareori poate fi găsit un singur episod în care să fie concentrate toate faptele fenomenului OZN. Am decis să dedic un capitol întreg cazului de la Happy Câmp pentru că acesta constituie un veritabil laborator al problemelor pe care le întâlnim şi pentru că mi-a furnizat o experienţă directă, deşi foarte scurtă, a fenomenului. Acesta, totodată, reprezintă un caz interesant de răpiri multiple.

Happy Câmp este un mic oraş forestier situat la graniţa nordică a Californiei, la aproximativ 40 de mile de Oregon. Un singur drum care merge de la est la vest trece prin oraş, la 70 de mile de principala autostradă care leagă cele două state. Oraşul are un bar şi o cafenea. Este cuibărit într-un loc extraordinar, cu pârâuri de munte, păduri de pin şi alte conifere şi canioane abrupte. Fabricile de cherestea reprezintă principala sursă de existenţă. Mulţi dintre martorii OZN lucrează pentru aceste fabrici, direct sau indirect. Sunt mulţi indieni în zonă. Este de asemenea util de ştiut că principalul mijloc de transport este autovehiculul de teren cu tracţiune pe patru roţi. Localnicii comunică prin staţii de emisie-recepţie şi poartă

în general puşti în vehiculele lor2.

Am auzit prima oară de caz în 1975 din patru surse separate, inclusiv de la un reprezentant local al reţelei comune OZN (MUFON) care a vizitat locul. Ulterior, interesul a crescut până când au apărut mai multe articole despre faptele rezonabile ale cazului în ziarele din San Francisco. Totuşi cercetătorii au continuat să suspecteze că anumiţi martori n-au dezvăluit niciodată întreaga întâmplare. La mijlocul lui 1978, când interesul general pentru evenimente se stinsese şi Happy Câmp se reîntorsese la o existenţă de rutină, mi-am cuplat viteza la Cheynne şi am făcut o excursie în regiune. Trei cercetători experimentaţi – Paul Cemy, Tom Gates şi Mark Uriarte – m-au însoţit în această escapadă. Am recapitulat faptele cunoscute ale cazului.

La 25 octombrie 1975, doi electricieni de la fabrica de cherestea, Stan Gayer (pe atunci de 19 ani) şi Steve Harris (26 de ani), se aflau în camioneta lor în zona Shivar Saddle şi îşi probau staţiile de emisie-recepţie, când au văzut două obiecte ca nişte stele de o strălucire deosebită. Unul din obiecte s-a mişcat dintr-odată deasupra culmii şi a oscilat într-o mişcare ondulatorie „ca şi când s-ar fi luptat cu vântul”. A venit spre ei „ca un capăt aprins de ţigară”, strălucind roşu. Au plecat şi mai târziu au observat un obiect mare, roşu, strălucitor la sol pe partea muntelui Cade.

Două zile mai târziu, au revenit la faţa locului cu un al treilea martor, un maistru mecanic de 29 de ani care se caracteriza ca fiind „un sceptic interesat”. Erau echipaţi cu un detector de metale şi un reflector. Fiind oameni practici de munte, au explorat zona şi au descoperit o grămadă de material de genul micei în zona primei aterizări, sperând să găsească urme suplimentare. Atunci când a fost analizată, s-a dovedit a fi o mică obişnuită de genul celei utilizate la vechile sobe cu lemne.

Nu se aşteptau însă să descopere un grup de ochi argintii strălucitori în tufişuri şi un sunet ca de sirenă. Întorcând reflectorul spre acea zonă, nu au putut vedea

nimic, decât numai întuneric acolo unde trebuia să se afle copacii şi tufişurile. În acel moment, s-au gândit că era mai prudent să se întoarcă în oraş, unde au istorisit povestea unui elev de 17 ani şi lui Helen White, care a devenit protagonista centrală în evenimentele următoare.

În momentul observaţiilor, Helen White avea 62 de ani. Locuia în Happy Câmp din 1949 şi lucrase la fabrică de la 19 ani. Un reporter o descrisese ca având „ochelari, ochi blânzi şi o claie de păr încărunţit, ceea ce o făcea portretul perfect al bunicii care şi este”.

Acest grup de cinci indivizi total diferiţi s-a întors în munţi. Ajungând la locul unde văzuseră ochii, Steve Harris a devenit puţin agitat. Poate din cauza înşelării aşteptărilor sau ca să-i impresioneze pe ceilalţi, a început să tragă la întâmplare în arbuşti, un mod întrucâtva neconvenţional de a cerceta fenomenele necunoscute. Cu toate că eu nu aş aproba o asemenea metodă, trebuie să admit că ar fi putut fi eficientă în scoaterea din ascunzătoare a impostorilor sau şarlatanilor care spionează printre madrone şi manzanita.

În locul şarlatanilor sau impostorilor, cei cinci martori au observat două siluete care purtau căşti ca de sudor şi erau înconjurate de o lumină specifică. Sunetul sirenei a fost din nou auzit. Helen White, care îşi adusese aparatul de fotografiat, nu a putut face nicio poză.

Sinistrele creaturi luminescente s-au apropiat la 50 de picioare de grup. Cei cinci „exploratori” au simţit o căldură ciudată în atmosferă. Steve îşi aminteşte că se sufoca de parcă aerul ar fi fost prea greu de respirat, „ca o saună sau o baie de aburi unde aerul este încălzit, numai că mult mai rău”. Câteva clipe, a crezut că fuseseră gazaţi.

Grupul s-a retras în panică, fiind urmărit pe munte în jos de un obiect roşu strălucitor.

Principalul eveniment a avut loc cinci zile mai târziu, la 2 noiembrie 1975, când aceleaşi personaje principale (Steve, Stan şi Helen) şi alţi doi s-au dus pe o cărare prăfuită în canion, la baza muntelui Cade. Încercau în continuare să găsească o explicaţie pentru ceea ce

văzuseră mai înainte, explorând zona într-un mod mai mult sau mai puţin sistematic.

În canion, au găsit o zonă de ceaţă densă, care i-a obligat să se întoarcă; evenimentele ulterioare i-au tulburat peste măsură. îşi amintesc de bolovani grei care cădeau de pe stânci şi care ricoşau pe lângă autocamion. îşi amintesc că broaştele uşilor au fost deschise, iar o fiinţă ciudată îi spunea lui Steve „nu ai nevoie de ea” când a încercat să îşi ia puşca. Cred că au văzut un obiect zburător. Helen îşi aminteşte că a fost ridicată într-o cameră, dar confundă desfăşurarea evenimentelor. Un ocupant a purtat cu ea un dialog, în cursul căruia a descris un obiect transparent ca fiind realizat din aur. Helen i-a răspuns că ştia cum arată aurul şi că în mod sigur nu era transparent. Fiinţa a răspuns simplu:

— Există ceva ca aurul prin care poţi să priveşti. Este scris în Biblia voastră3.

Steve crede că a fost într-o navă cu o fereastră transparentă sus şi jos, prin care putea vedea muntele China.

Următoarea lor amintire conştientă este aceea a coborârii muntelui, cântând în cor un vechi cântec bisericesc. Mi se pare interesant faptul că imnul pe care îl cântau era „Există putere în sângele mielului”.

După acest incident, observaţiile au fost realizate în zonă de către diferiţi martori, până în momentul vizitei noastre. Aceste incidente includ şi alte episoade cu o ceaţă ciudată, având o formă umanoidă în interior, sunete de tonalitate înaltă, atât de ascuţite încât au provocat dureri martorilor, şi diferite tipuri de obiecte sferice sau alungite zburând deasupra oraşului, câteodată urmărite de un avion al Forţelor Aeriene.

În 8 februarie 1976, doi dintre prietenii mei cercetători se aflau în Happy Câmp luând declaraţii de la martori, când au auzit pe cineva prin staţia de emisie-recepţie raportând o lumină portocalie deasupra lui Stater Butte. Au observat lumina peste culme, ridicându-se şi coborând de două ori. Obiectul era strălucitor, de un

portocaliu intens.

În toamna anului 1977, doi oameni, aflaţi pe şoseaua Benjamin Creek, au observat că un pin Douglas era rupt în două, în timp ce o forţă necunoscută a tras camioneta lor, întorcând-o pe o pantă de 50 de picioare.

Vârful pinului înalt de 80 de picioare a fost aruncat la o depărtare de aproximativ 60 de picioare, în timp ce o sferă strălucitoare albă s-a deplasat peste zonă. Unul din martori, adânc marcat de incident, a refuzat să se întoarcă la faţa locului.

Prietenii mei şi cu mine am ajuns în Happy Câmp vineri 23 iunie 1978 şi ne-am reţinut camere la aşa-numitul Han Rustic. Deşi sunt familiarizat cu drumurile lăturalnice ale Californiei, de la deşertul Mojave la Yolla Bolly şi la coasta Mendocino, trebuie să recunosc că frumuseţea regiunii Klamath River, care adună laolaltă abisuri colţuroase cu desişuri blânde şi păduri maiestuoase, pur şi simplu îţi taie respiraţia.

Am luat cina în singurul loc unde se putea mânca în oraş, cafeneaua lui Lois. Mai mulţi dintre martorii locali au sosit la masa noastră şi s-au prezentat. Am cunoscut-o pe Lorraine, care împreună cu fiica sa au observat o navă de forma unui disc la 6 septembrie 1977.

— Era luminată tot timpul, spuse Lorraine.

A sosit Pat, o femeie veselă de vreo 40 de ani, care era nedumerită de o serie de evenimente cu strigoi din noaptea observaţiei. Într-o noapte, auzise paşi grei pe acoperiş. În altă noapte observase o pasăre enormă zburând jos, în strălucirea luminilor de pe stradă. La 17 iulie 1977, văzuse o sferă de lumină lângă patul său şi dimineaţa descoperise că toate uşile din casă erau deschise.

În următoarele două zile am inspectat întreaga zonă, inclusiv pinul Douglas de pe şoseaua Benjamin Creek. Pădurarii n-au pierdut timp ca să taie o bună parte din copac până la nivelul solului. Partea de sus încă se mai afla într-o râpă de peste drum. Noaptea incidentului fusese liniştită, fără furtună sau vreme rea.

Am vizitat şi locul răpirii, mergând pe drumul prăfuit care duce în canion. Exista într-adevăr o stâncă abruptă pe partea vestică de pe care pot cădea bolovani pe drum şi în zona de dedesubt. La faţa locului, Mark a descoperit fâşii argintii dintr-un material tare, asemănător cu fibrele pe care le-am găsit la Colusa (vezi Capitolul 10). Fibre identice au fost de asemenea prezente la un al treilea loc de întâlniri apropiate în Happy Câmp. Deşi speranţele noastre erau foarte mari, crezând că am atins un element comun în cazuri implicând entităţi, analiza microscopică ulterioară, pe care am încredinţat-o unui laborator legal, a dezvăluit că materialul nu era neobişnuit4.

Obiectul în formă de disc văzut de Helen, Stan şi Steve a planat deasupra tufişurilor lângă o curbă strânsă a drumului. În acest loc, ca în multe altele pe care le-am vizitat, se observă un element puternic de violenţă care este în dezacord cu frumuseţea aproape virgină a pădurii. În iarbă erau risipite scoici şi multe indicatoare de drum fuseseră împuşcate, având atât de multe găuri, încât nu mai puteau fi citite. Am fost lăsaţi să ne mirăm în privinţa frustrărilor şi a nevoii de putere asupra naturii, care făcuse necesară o astfel de violentă. Aceasta se datora probabil tocmai dimensiunii peisajului, stâncilor, trecătorilor înguste, cerului imens; omul poate uşor să se simtă la strâmtoare, dar nesemnificativ. Dacă această interpretare este corectă, atunci este relevantă la teroarea şi fascinaţia indusă de observaţiile OZN şi de confruntările cu fiinţele înalte, care nu par a se teme de puşca de mare calibru a lui Steve. Este de asemenea semnificativ faptul că munţii înconjurători au fost o sursă de numeroase relatări despre creaturi mari ca maimuţele, asemănătoare cu *sasquatch*-ul canadian. Există de asemenea legende locale despre Puduwani, fiinţe stranii cu puteri paranormale.

Martorii pe care i-am chestionat pe larg ne-au mărturisit că rămăseseră multe evenimente neraportate.

Prima observaţie în zonă fusese realizată de un funcţionar executor judecătoresc pe nume Dick Mcfntyre,

care mai târziu retractase relatarea sa şi negase totul. Majoritatea martorilor se hotărâseră să tacă, ni s-a spus, după publicarea unui articol pe o pagină întreagă despre Happy Camp de către *San Francisco Chronicle*. Mai mulţi poliţişti care patrulau pe autostradă fuseseră urmăriţi de lumini ciudate în zonă, dar nu făcuseră raport oficial.

Printre cazurile anterioare nedezvăluite se afla observaţia fiului lui Lorraine asupra unui obiect strălucitor, de culoare albastru metalizat, cu o lumină roşie pe el. Obiecte mai mici „ţâşneau" în jurul lui într-un mod care aminteşte de observaţiile „nor de ţigară" documentate de Aimé Michel.

Ne-am întâlnit cu Helen White şi am avut posibilitatea de a discuta cu ea în voie, în timp ce priveam un meci de baseball din Mica Ligă în care juca nepotul ei. A completat detaliile incidentelor la care a participat, confirmând sau calificând multe dintre observaţiile relatate. A

5

accentuat că la vremea răpirii „totul părea că se întâmplă cu mişcări încetinite".

Şi alte aspecte ale episodului o deranjau pentru că nu păreau a avea sens. În timpul răpirii vorbise cu un om care purta o haină lungă, fâlfâitoare. Cădea o avalanşă de pietre.

— Atenţie la bolovani, îl avertizase ea.

— Nu-ţi fă griji, nu mă vor răni, îi răspunsese.

Se simţise ca într-o baie de lumină în timp ce se ridica spre obiect. Dorise să ia ceva cu ea, ca dovadă a aventurii trăite, şi i se acordase permisiunea; totuşi mai târziu fiinţele îi interziseseră să păstreze ceva şi ea uriaşe către ei, înşelată în aşteptări:

— M-aţi minţit!

Cel mai enigmatic fapt din experienţă era mărimea obiectului. Ca şi în cazul doamnei Victor (descris în capitolul 6), nava în care fusese răpită Helen White era mult mai spaţioasă în interior decât părea din exterior.

Deşi inginerii aeronautici vor râde la această

remarcă bizară, topologii vor fi la fel de miraţi cum am fost eu de interpretările posibile pe care le provoca. Dacă există mai mult de patru dimensiuni, cum bănuiesc acum mai mulţi fizicieni teoreticieni, ar fi interesant de speculat: o hipemavă capabilă de inversiuni topologice în continuitatea ansamblului spaţiu-timp al nostru ar putea fi într-adevăr mai spaţioasă în interior decât la exterior.

În acea seară ne-am transferat în autocamion echipamentul adus de la San Francisco de Tom Gates şi Paul Cerny şi ne-am dus la faţa locului, oprindu-ne mai întâi la Saddle: apoi am mers către cel mai înalt punct de la capătul cărării, înainte să ne întoarcem.

Era ora 11: 15 p.m. când am văzut-o. Era doar o lumină strălucitoare albă, cu o tentă roşiatică şi nu a durat mai mult de zece secunde. Lumina se afla drept înainte, la câteva mile peste vale, pe panta vârfului China, într-un loc unde nu putea fi niciun vehicul. Dar observaţia a fost prea scurtă pentru noi ca să ne oprim şi să montăm telescopul lui Tom. Lumina a rămas o notă de subsol enigmatică pentru investigaţia noastră.

Evenimentele de la Happy Câmp includ răpiri, ceaţă sufocantă, păsări mari, fiinţe mici cu măşti de sudor, urmăriri de către avioane, strigoi, anomalii gravitaţionale şi copaci rupţi. Venind dintr-un oraş care nu are nici măcar un cinematograf, această concentrare de cazuri este remarcabilă. Dar ansamblul n-ar fi complet fără episodul Omului în Negru.

Astfel, am aflat că în 1976 un străin care nu mai fusese niciodată văzut în oraş intrase în cafeneaua lui Lois. Helen şi Pat se aflau acolo, servind liniştite cina la mese diferite.

Orice conversaţie încetase atunci când apăruse omul. Comandase o friptură, dar nu putuse folosi cuţitul sau furculiţa şi în cele din urmă plecase fără să plătească, un mod sigur de a rămâne în memoria localnicilor. Pat mi-a spus că avea pielea palidă şi ochii de „oriental”. Purta o cămaşă bizară, fără haină, deşi era mijlocul iernii. Zâmbea tot timpul, într-o grimasă stranie, forţată. Printre lucrurile

caracteristice pe care le făcea în timpul extraordinarei lui cine, a fost şi încercarea de a bea Jell-O din paharul său.

RĂPIREA QUAGMIRE

Povestirea lui Helen White este un exemplu a relatărilor de răpiri care au dominat studiul OZN-urilor în ultimii ani. Începând cu cazul Hill din 1961, cercetătorii au observat adesea că martorii OZN nu-şi mai aminteau anumite caracteristici principale ale observaţiei şi chiar prezentau amnezie între momentul în care avuseseră întâlnirea apropiată şi întoarcerea lor la realitatea normală. Perioada lipsită se măsura în ore sau chiar zile.

Pentru mulţi cercetători, hipnoza pare a fi un instrument ideal pentru recăpătarea memoriei pierdute. Într-adevăr, oricând a fost aplicată cazurilor de răpiri de către OZN-uri, a provocat erupţia unui veritabil torent de material nou. Nu numai că martorii au descris dintr-odată în amănunţime interiorul OZN-urilor, dar au dat informaţii precise despre ocupanţi, despre comportamentul lor, acţiunile lor şi despre dialogul purtat cu ei. În anumite cazuri, această interacţiune părea să continue dincolo de observaţia însăşi.

Când dr. Andrija Puharich l-a hipnotizafpe Uri Geller, acesta a pretins că-şi amintea nu numai informaţii despre o civilizaţie extraterestră numită Hoova, dar şi un plan întreg care-l implica pe Geller, Puharich şi mulţi alţii într-un plan psihic grandios în vederea producerii de schimbări asupra Pământului5.

Mai terestre, dar mai de încredere sunt informaţiile preluate de la subiecţii lor de către cei doi cercetători asidui: psihologul din Wyoming, Leo Sprinkle, şi artistul din New York City, Budd Hopkins, care au publicat două cărţi despre acest subiect. Amândoi sunt fermi convinşi că fenomenul se datorează intervenţiei vizitatorilor extratereştri.

Sprinkle şi Hopkins, care au realizat separat regresii hipnotice pe mai multe sute de oameni răpiţi, găsesc modele întrucâtva diferite în informaţiile lor. Extratereştrii descrişi de pacienţii lui Sprinkle tind să fie de ajutor şi

binevoitori. Aceia descrişi de Hopkins, dimpotrivă, sunt siniştri, chiar sadici, efectuând operaţii cumplite pe trupurile victimelor lor, în special pe femei. Sunt îndepărtaţi foetuşii, sunt inserate ace în trupuri lipsite de apărare, sunt implantate dispozitive pentru o urmărire ulterioară. Şi Sprinkle, şi Hopkins sunt convinşi că astfel de operaţii, bizare cum par sunt necesare extratereştrilor pentru a efectua un program sistematic de analiză ştiinţifică asupra planetei noastre.

În ultimii ani, lui Sprinkle şi Hopkins li s-au alăturat alţi cercetători care au utilizat hipnoza în special pentru a realiza regresia celor răpiţi. Printre aceştia se află dr. David Jacob, profesor de istorie la Universitatea Temple.

Alt cercetător renumit care a utilizat tehnici similare începând cu anii ’60 este dr. James Harder, profesor de inginerie la Universitatea Berkeley din California.

Volumul mare de informaţii preluat din mintea celor răpiţi a fost tabulat statistic de către Thomas Bullard, care a avut o bursă de la Fondul de Cercetare a OZN-urilor6. Informaţiile s-au dovedit a fi extraordinar de importante, fapt citat de majoritatea cercetătorilor OZN, ca probă că au fost într-adevăr vizitaţi de extratereştri din spaţiu. Numai câteva cazuri excepţionale nu par să se potrivească. De exemplu, experienţele lui Whitley Strieber cum au fost descrise în best-selleuri-le sale *Communion* şi *Transformation*, nu urmează şabloanele standard, tot aşa cum nici cazurile numeroase de interacţiune cu entităţi care nu determină examenul medica, sau călătorii spaţiale.

Asemenea discrepanţe au creat o nouă scindare între ozenişti. Majoritatea îi urmează pe Sprinkle, Hopkins şi Jacobs, deşi nu preiau neapărat toate concluziile lor, în timp ce o minoritate pun sub semnul întrebării valabilitatea tehnicii hipnozei şi ideile preconcepute care par să împingă întreaga cercetare în cadrul extraterestru. Dat fiind nivelul înalt al aşteptărilor, provocat prin numeroase cărţi şi programe de televiziune în mintea martorilor, care bănuiesc că au fost răpiţi, probabil că nu este surprinzător că majoritatea lor îşi „amintesc” situaţii

bine structurate şi fiinţe asemănătoare.

Alte două idei relevante stau ascunse în fundal. Mai întâi, o serie foarte creativă de experimente realizate de Alwin Lawson şi alţi hipnotizatori din Los Angeles au indicat (în condiţii create, admisibile) că cei răpiţi în mod imaginar, care nu au văzut niciodată OZN-uri, dar au fost rugaţi să-şi imagineze că aşa s-a întâmplat, au venit cu povestiri care practic nu se disting de cele ale oamenilor cu adevărat răpiţi8. În al doilea rând, scepticul OZN Philip Klass a ridicat o problemă importantă a „pseudo-amintirilor" care pot fi atât de uşor implantate în mintea unui subiect aflat sub hipnoză. Într-o lucrare din 1979, intitulată „Utilizarea corectă şi greşită a hipnozei injustiţie", dr. Martin T. Ome citează experimente care arată posibilitatea născocirii şi alcătuirii de probe chiar în transă adâncă şi aminteşte cititorului că fanteziile pacienţilor şi presiunea inconştientă exercitată de hipnotizatori induc în mod obişnuit false amintiri9. Ca de obicei, domnul Klass utilizează material critic bine documentat ca trambulina pentru negarea existenţei întregului domeniu OZN10.

În decursul propriilor investigaţii, nu am alergat după cazuri de răpire, dar multe au venit în mod firesc către mine. Dosarele mele conţin afirmaţii şi transcrieri pe bandă încă de la mijlocul anilor 1960, care includ răpiri neîntrerupte urmărite înainte, în timpul şi după eveniment. În mai multe cazuri am predat martorii experţilor în hipnoză şi am studiat cu ei rezultatele. Am cercetat de asemenea evenimente directe, cum ar fi cazul doamnei Victor din Gilroy, al lui Oscar din Argentina şi al lui Helen White din Happy Câmp. Toate trei au implicat răpiri care cred că sunt evenimente reale.

Am rămas după aceste evenimente cu un respect sănătos pentru complexitatea minţii umane şi mult scepticism în ceea ce priveşte metodele utilizate de anumiţi ozenişti. Un psihiatru al cărui ajutor am încercat să-l solicit într-un caz deosebit nu a dorit să fie implicat deoarece simţea că nu are destulă experienţă clinică reală

în hipnoză. În plus, spunea că ştie prea multe despre subiectul OZN-urilor ca să fie imparţial. În alt caz, o echipă de doi doctori (un medic care utilizează hipnoza în activitatea sa şi un expert hipnoterapeut) au consimţit să realizeze o regresie a unui martor pe care l-am adus mai înainte la ei, dar numai sub îndrumare pentru accentuarea probei de hipnoză în faţa unei judecătorii din California. A fost realizată o înregistrare video a întregii şedinţe, incluzând faza inducţiei; un osciloscop şi un monitor galvanic de reacţie a pielii au oferit informaţii neîntrerupte în timpul şedinţei. La sfârşitul serii, am fost de acord că, etic vorbind, nu puteam continua procesul fără un contact terapeutic cu martorul şi fără finanţare pentru şedinţele viitoare.

Atunci când le-am arătat literatura curentă OZN, experţii pe care i-am consultat au fost uimiţi şi neliniştiţi de condiţiile superficiale în care cercetătorii OZN utilizează hipnoza. În mod unanim, ei consideră neetic ca cineva care şi-a formulat deja o părere fermă în privinţa OZN-urilor să interogheze sub hipnoză un martor. Totuşi suntem obligaţi să admitem că dintre cercetătorii de frunte ai răpirilor, pe care i-am menţionat, niciunul nu are diplomă în medicină, niciunul n-are cunoştinţe profesionale despre psihopatologie şi toţi au ajuns la concluzii personale extrem de rigide privind fenomenul OZN şi semnificaţiile culturale sau religioase. Cu alte cuvinte, în fiecare caz este implicat mai mult decât pentru curiozitatea ştiinţifică: deşi lucrând cu cele mai bune intenţii, hipnotizatorul este deja tributar unei anumite concluzii şi încearcă să o verifice. Acest spirit de angajare este puternic, în special la dr. Sprinkle, care a afirmat în 1988 că a fost răpit de extratereştri, copil fiind, şi se consideră ca unul care are o „misiune" din partea lor".

O carte interesantă publicată în 1964 de Helix Press în New York, sub auspiciile lui Garret Publications, conţine câteva observaţii fascinante care contribuie la acest subiect. În *Comuniune ascunsă*, autorul, dr. Joost Meerlov, profesor asociat la şcoala de psihiatrie din New York, face

experienţa sa clinică de hipnoză şi telepatie pentru a ilustra proba clară pentru „comunicaţia inoportună şi inconştientă”. El subliniază:

Explorarea procesului psihoterapeutic a scos la iveală existenţa comunicării preverbale inconştiente, cât şi a comunicării neostentative subconştiente, ambele utilizând puncte de reper neînsemnate verbale şi gestice şi de asemenea percepţia extrasenzorialâ12.

Ceea ce dr. Meerlov numeşte „inducţie mentală” este un fenomen de comunicare amplificat prin hipnoză. Totuşi cercetătorii entuziaşti ai OZN-urilor, care îşi hipnotizează martorii în efortul de a-şi valida propriile teorii ignoră acest fapt. Chiar atunci când dovedesc prudenţă, evitând probleme importante şi o contaminare flagrantă, sistemul lor de convingere este deja clar subiecţilor lor şi nu poate fi întărit decât de procesul hipnotic fără să menţionăm posibila contaminare telepatică.

Aceste observaţii tind să anuleze o bună parte din murjpa intensă care s-a depus în sute de cazuri de investigaţii în ultimul deceniu. Totuşi nu pot fi de acord cu concluziile lui Philip Klass, conform cărora martorii imaginează întregul eveniment. Experienţa răpirii este reală, chiar dacă „timpul pierdut” este completat după eveniment cu material de ficţiune.

Manifest rezerve faţă de conceptul „timpul pierdut” pentru simplul motiv că nu s-a arătat niciodată că timpul în discuţie a lipsit în primul rând în *linia de timp a celui răpit*. Dat fiind un interval de timp de o oră, măsurat de ceasul unui observator exterior (timp de referinţă), timp în care este „răpit” un martor de întâlnire apropiată, nu este neapărat adevărat că timpul trece cu aceeaşi viteză în zona spaţiului ocupat de fenomen. Anumite teorii despre ozn-uri, pe ai căror autori îi respect, ar cere de fapt efecte relativiste sub care cel răpit ar petrece numai câteva minute sau câteva secunde în interiorul fenomenului în timpul întregii ore de „timp de referinţă”. Mintea martorului, pentru a-şi păstra sănătatea psihică, s-ar putea completa mai târziu cu un strat imaginar extras din

materialul subconştient colectiv sau din fanteziile personale pentru a justifica discrepanţa.

Chiar dacă timpul din interiorul obiectului curge cu aceeaşi viteză ca şi timpul de referinţă, s-ar putea crea o stare distorsionată de percepţie, care de asemenea ar cere o acoperire imaginară când experienţa s-a terminat, hipnoza ulterioară ar redobândi şi amplifica stratul, când „ceea ce într-adevăr s-a întâmplat".

Cercetătorii de răpiri ridică o obiecţie valabilă împotriva ideii că multe amintiri ar fi fantezii. Nu numai subiecţi ai hipnozei îşi amintesc anumite exemple, dar şi martorii care-şi amintesc conştient întregul eveniment (ca Oscar, din Venado Tuerto) descriu exemple similare. Totuşi cercetările actuale asupra memoriei şi cercetări speciale asupra reamintirii crimelor de către martorii din instanţă ar trebui să ne determine să fim precauţi în acest punct. Un articol din numărul revistei *Science* din 14 octombrie 1983 a verificat valabilitatea utilizării legale a hipnozei.

Subiecţii au încercat o săptămână să-şi amintească 60 de tablouri prezentate anterior. „Erau apoi hipnotizaţi sau nu şi încurajaţi să-şi amintească chiar mai multe tablouri.

Majoritatea materialului proaspăt amintit era incorect, în special la subiecţii foarte hipnotizabili în condiţii de hipnoză „3 (sublinierea mea).

Cât despre testele cu detectorul de minciuni, care sunt utilizate curent de ozenişti şi de mass-media ca să „dovedească" că cei răpiţi de OZN-uri „spun adevărul", eficienţa lor este practic nulă, cum va demonstra o listă lungă de referinţe ştiinţifice. Recent, *Scrisoarea de bonitate* a Universităţii din California a subliniat că astfel de dispozitive sunt „un bun exemplu de pseudoştiinţă în acţiune" 14. Biroul Congresului pentru Evaluarea Tehnologiilor a conchis că testele aveau foarte multe puncte slabe, iar un studiu recent al Şcolii de Medicină Harvard a arătat că oameni sinceri au căzut la testele poligrafului mai des decât mincinoşii reali. O explicaţie posibilă este aceea că oamenii nevinovaţi reacţionează la

stresul testului, pe când cei vinovaţi fac tot ce le stă în putere pentru a rămâne calmi.

În mijlocul acestor manifestări conflictuale, poate oare să fie acordat ajutor martorilor traumatizaţi care au trăit o întâlnire apropiată şi probabil o răpire? Absolut. El sau ea trebuie îndreptaţi către un hipnoterapeut profesionist calificat, care este lipsit de prejudecăţi asupra realităţii OZN-urilor şi care nu a ajuns la vreo concluzie personală în ceea ce priveşte natura fenomenului. Ozenistul va trebui să se afle în cameră numai la cererea şi sub controlul terapeutului. Orice alt procedeu, după părerea mea, este neetic şi neprofesional. Pe lângă aceasta, există riscul de a polua baza complexă şi delicată de date despre răpire cu material fantastic şi fals. Acesta poate conduce cercetarea OZN pe o pantă foarte periculoasă.

Chiar dacă nu suntem de acord cu sceptici de soiul domnului Klass, trebuie să recunoaştem faptul că, după ce am înregistrat mai mult de o mie de rapoarte despre răpiri, am putut acumula nenumărate pagini, de material fascinant, dar ne-am apropiat prea mult de înţelegerea naturii precise a OZN-urilor. Niciunul dintre cei răpiţi nu a furnizat informaţii verificabile asupra originii şi a scopului lor.

Dimpotrivă, orice teorie dedusă logic din informaţii duce la concluzii absurde. Concluzia lui Budd Hopkins, de exemplu, că scopul ozenauţilor este experimentul genetic şi hibridizarea ca parte a unei misiuni ştiinţifice, este contrazisă de o serie de alte fapte clare; chiar în cunoştinţele noastre actuale de medicină elementară, operaţiile realizate pe cei răpiţi sunt crude, inutile şi neserioase. Procedee mai simple ar produce mai multe rezultate corecte fără a lăsa cicatrici. Memoria subiectului ar putea fi ştearsă, excluzând orice posibilitate de a extrage informaţii asupra evenimentului.

Suntem forţaţi să tragem concluzia că multe răpiri sunt fantezii complete scoase din subconştientul colectiv (poate sub stimulul unei întâlniri reale cu un OZN,

acţionând ca declanşator) sau că fiinţe – reale regizează operaţii simulate, în genul unei piese de teatru sau al unui film, pentru a lansa în cultura noastră anumite imagini care ne vor influenţa către un ţel pe care suntem incapabili să-l percepem. Nicio teorie nu este complet satisfăcătoare.

Dacă al doilea scenariu este corect, cu cât ne angajăm mai mult în genul de cercetări susţinute de Hopkins, Jacobs, Sprinkle şi alţii, în căutarea unei explicaţii de prim ordin pentru comportarea deschisă a ozenauţilor, cu atât mai mult facem jocul *lor* şi consolidăm reprezentările artificial proiectate.

Una dintre cele mai puternice imagini în societatea noastră este aceea a extraterestrului. De-a lungul ultimilor 20 de ani, el şi-a asumat o personalitate atât de puternică, încât aşteptările sunt mari acum, deoarece el există în mod real printre noi, semănând cu un arian înalt, blond sau cu un umanoid scund cu ochi mari şi negri.

Există un alt aspect foarte important al întregii probleme a răpirii, care nu a fost niciodată apreciată serios de ozenologia americană, obsedată de fapte imediate şi de explicaţii de prim rang. Ignorând alt aspect, ne reducem considerabil şansele înţelegerii întregii probleme. Mă refer la simplul fapt că poveştile despre răpiri nu sunt specifice fenomenului OZN şi în mod sigur nu a început cu Betty şi Barney Hill în 1961. Am arătat în *Colegiul invizibil* că structura povestirilor despre răpiri era identică cu aceea a ritualurilor oculte de iniţiere. Cu câţiva ani înainte, am arătat în *Paşaport către Magonia* că un contact cu ozenauţii era doar o extindere modernă a tradiţiei seculare a contactului cu conştiinţa non-umană în forma îngerilor, demonilor, zânelor şi sirenelor. Astfel de contacte includ răpiri, chinuri (incluzând operaţii chirurgicale) şi contact sexual cu extratereştrii. Adesea lasă urme şi cicatrici pe corp şi în minte, la fel ca răpirile efectuate de către OZN-uri.

Reacţia la publicarea acestor fapte a fost curioasă. În Statele Unite, mulţi ozenişti pur şi simplu le-au negat sau ignorat. Nu mai târziu de 1988, Budd Hopkins a respins în

mod sumar informaţiile din *Magonia* ca „folclor de o autenticitate evident îndoielnică”.

La urma urmei, dacă cineva îmbrăţişează cu ardoare punctul de vedere că OZN-urile sunt extratereştri în misiune ştiinţifică pe Pământ, este dificil să accepte că ei au interacţionat cu noi de secole. Totuşi materialul studiat de ozenologie este valabil doar în măsura în care acesta se potriveşte în tapiseria mult mai mare de păreri de pe tot Pământul despre contactele din decursul istoriei cu extratereştri.

Chiar şi analizele excelente şi scolastice ale răpirilor de către OZN-uri, redactate de Thomas Bullard sub egida Fondului pentru Cercetări OZN, cad în aceeaşi capcană chiar de la prima propoziţie: „Probabil că cea mai puţin controversată generalizare asupra răpirilor este aceea de a spune că sunt un fenomen recent”. Majoritatea evenimentelor OZN au o preistorie care datează de la rachetele-fantomă, avioanele-fantomă etc. Printre aceste puţine excepţii se află răpirile. Deoarece au devenit publice cu… dezvăluirea cazului lui Betty şi Barney Hill, răpirile au reprezentat o literatură substanţială proprie, fiind cel mai spectaculos aspect al fenomenului OZN.

O asemenea afirmaţie ignoră nu numai invitaţiile repetate ale ocupanţilor dirijabilului din 1897 de a lua oameni în călătorii aeriene, dar şi istorisirile insistente despre răpiri de către creaturi pitice care există în folclorul fiecărei ţări. Arhiepiscopul Agobard din Lyon, în secolul XIX, a lăsat o descriere foarte clară a patru indivizi care erau să fie ucişi cu pietre ca fiind vrăjitori pentru că au venit dintr-o „navă care era în nori” din Magonia.

Povestirile despre răpiri au început cu Ezekiel, pe malurile râului Chebar, în anul 593 î.e.n., şi de atunci nu au încetat.

În Europa, spre uimirea mea, *Paşaport către Magonia* a provocat un rezultat contrar. Anumiţi cercetători au îmbrăţişat ideea că ozenologia era folclor modern şi au dus-o la extremă: totul era folclor şi nu exista deloc realitate fizică în aceste observaţii. Aceasta a dat

naştere la o serie de exerciţii psihologice care tindeau să explice ozn-urile prin diferite mecanisme psihice, în care faptele materiale reale ale cazului erau acum total ignorate.

Este timpul să reformulăm argumentul în cei mai simpli termeni: fiinţele OZN de astăzi aparţin aceleiaşi clase de manifestări ca şi entităţile care au fost descrise în secolele trecute, răpind oameni şi zburând pe cer.

Dacă cercetarea mea asupra acestui aspect al enigmei OZN a fost percepută ca fiind eretică, cercetări ulterioare făcute de către experţi ca Bertrand Meheust au fost şi mai rău primite. Totuşi Meheust a aruncat o lumină nouă extraordinară asupra întregii probleme a cazurilor de răpiri şi analiza lui nu trebuie ignorată.

În cercetarea sa sârguincioasă şi migăloasă, Meheust a găsit un material nou care a fost pierdut din vedere de noi toţi. Un caz tipic este materialul despre următoarea relatare asupra unei răpiri care l-a implicat pe domnul Belans, un belgian care a suferit pierderi de noţiune a timpului şi amnezie, ca urmare a unei întâlniri cu o navă zburătoare. Incidentul s-a petrecut în amurg, pe când domnul în cauză se plimba într-un loc izolat din Brabant unde fuseseră observate de fermieri urme suspecte – în special vegetaţie strivită în lanurile de grâu. În acel loc a observat un om îmbrăcat în negru, aşteptând sub un copac. Intrigat, Belans s-a oprit şi a privit. Imediat a fost copleşit de un sentiment de oboseală, ca şi când altă entitate ar fi preluat controlul acţiunilor sale. A auzit un sunet ca un bâzâit, urmat de o lumină foarte puternică, în timp ce o navă prelungă a aterizat lângă el. S-a deschis o uşă deasupra unui dreptunghi slab luminos şi omul în negru s-a urcat în obiect. O forţă I-a îndemnat pe Belans să-l urmeze. S-a trezit într-o cameră uniform luminată, dar fără vreo sursă observabilă de lumină. S-a simţit o uşoară vibraţie şi nava a decolat. Atunci a devenit vizibilă în peretele camerei o deschizătură şi a intrat un om foarte înalt. Părea să „ghicească” fiecare gând a lui Belans şi a putut să-i răspundă în franceză.

A destăinuit că a sosit de pe o stea foarte îndepărtată.

— De ce nu stabiliţi contact direct? a întrebat Belans.

— Pentru că nu dorim să forţăm evoluţia rapidă a elementelor care sunt străine civilizaţiei noastre, a răspuns ozenautul.

În cele din urmă, Belans s-a întors pe Pământ, pierzând o semnificativă perioadă de timp.

Cel mai interesant fapt legat de cazul de răpire a lui Belans este că reprezintă o poveste ştiinţifico-fantastică scrisă în 1930 de către Ege Tilms. Intitulată *„Hodomur, omul infinitului”*, ea a fost publicată prima dată după patru ani.

Meheust a acumulat o enormă bază de date, texte şi picturi, cuprinzând şi material ştiinţifico-fantastic publicat înainte de al doilea război mondial şi în multe cazuri chiar înainte de primul. Acest material conţine povestiri despre fiinţe din OZN-uri care urmăresc trenuri şi automobile, blocând maşini, lovind oamenii cu raze ciudate şi răpindu-i în structuri sferice.

Răpirile de către fiinţe extraterestre constituie o temă centrală a literaturii de science-fiction la începutul secolului XX. Meheust a regăsit-o în sute de povestiri, în special în franceză şi engleză, publicate între 1880 şi 1940. Când cercetarea aceasta se extinde la textele folclorice vechi, este clar că materialul acumulat despre răpirile extraterestre (reale sau imaginare) publicate înainte de 1940 face ca baza de date studiată de ozeniştii contemporani să pară mai mică.

Este posibil ca mulţi cercetători să continue să ignore acest fapt şi să hipnotizeze martorii, într-un efort zadarnic şi disperat de a recăpăta controlul asupra unui fenomen a cărui exclusivitate este o caracteristică de bază. Răpirea lui Helen White, ca şi cea a doamnei Victor şi a lui Oscar, îmi pare interesantă tocmai pentru că ea corespunde unui model mult mai amplu care se extinde de-a lungul secolelor. Aceste cazuri reprezintă noi exemple ale unei idei care se repetă la infinit pe tapetul contactelor cu

extratereştrii. Mă simt privilegiat că i-am atins, dar nu ştiu încă ce doresc.

12

Copper Medic

Fiecare profesionist are un caz preferat, un loc aparte în inima sa pentru un eveniment care i-a marcat activitatea. Pentru un procuror poate fi un proces special, un moment dramatic din instanţă; pentru un detectiv, o crimă remarcabilă; pentru un chirurg, o operaţie din care a tras noi învăţăminte.

Pentru mine, Copper Medic a suplinit toate aceste emoţii. Probabil că era însuşi locul, peisajul accidentat al dealurilor din jurul lui Redding, drumurile lăturalnice ale Viroagei Franceze. Poate că era aura obositoare a Goanei după Aur, viziunea care trăieşte încă în vechile revendicări la care visătorii se întorc din nou ca altă dată când apare exploatarea auriferă deasupra pragului său economic. Probabil că erau drumurile lungi în ambele sensuri ale Autostrăzii 5 şi conversaţiile liniştite cu fiul meu, care s-a ocupat de întreaga parte electronică a proiectului. Poate că era personalitatea celor tipi martori, Clint Chapin şi irascibila sa soţie Jane, care încă mai purta un revolver Colţ când am întâlnit-o. Avea 75 de ani atunci şi era o femeie dură, autoritară cu ochelari cu ramă de corn şi o falcă mare. Clint, un bărbat puternic, cu o chelie avansată, păr alb, fire comodă, era tovarăşul ei de viaţă.

Când mă uit la fotografiile pe care le-am făcut în urmă cu zece ani, văd o rulotă curată, sclipitoare, cu o fereastră mare pictată, o masă pliantă şi un scaun aşezat lângă uşă, o sticlă de benzină şi un mic dulap de aluminiu la stânga. Locul este curat, totul se află la locul său. Niciun aparat defect, nici cauciucuri vechi nu strică acest peisaj.

Ceea ce a atras atenţia ozeniştilor locali asupra cazului nu a fost Observarea repetată a unui OZN, de forma unui ou, pe proprietatea familiei Chapin, cât straniul material pe care pretind că l-au găsit în acel loc. Materialul consta dintr-o grămadă curioasă de nisip care conţinea fragmente de sticlă galben-verde pal şi un bloc de

metal gri-argintiu care părea un fel de aliaj de cupru.

Familia Chapin m-a invitat în rulota lor şi am vorbit patru ore aşezaţi la masă la micul dejun. Jane a vorbit cel mai mult, fiind întreruptă ocazional de Clint. Nu exista nicio animozitate între ei. Viaţa lor gravitase în junii revendicării lor, un puţ deschis al unei mine de aur cu patru vene metalifere, care conţineau de asemenea şi ceva fier. Lucraseră acolo 46 de ani, trăind într-o colibă construită pe proprietatea lor, şi nu obţinuseră „nici măcar un cent de bunăstare". Mi s-a părut că sunt oameni plăcuţi, dinamici, care lucrau din greu şi cărora le plăcea să se distreze. Au făcut călătorii frecvente în Nevada ca să analizeze minereul şi să-şi vândă produsul. Viaţa lor fusese activă până când sosise OZN-ul. Acum erau întrucâtva descurajaţi, după cum mi-au spus. Clint se îngrăşase şi, deşi ager din punct de vedere intelectual, rar se mişca din fotoliu. Jane se confruntase cu perioade de ameţeală şi era în primul rând preocupată să avertizeze pe toată lumea că OZN-urile există şi sunt ostile oamenilor.

În consecinţă, i-am întrebat ce văzuseră exact la vechea mină Mary Hazel. În noianul de informaţii care a urmat, amestecate cu învinuiri ale vecinilor, companii petroliere care doreau terenul şi povestiri colorate din zonă, care datau de la Goana după Aur din 1894, am priceput că existaseră trei incidente independente cu OZN-uri.

PRIMUL INCIDENT: 30 OCTOMBRIE 1969, ora 10: 30 A.M.

Într-o dimineaţă frumoasă, însorită, soţii Chapin, care pe atunci aveau cam 65 de ani, au omorât un şarpe cu clopoţei. Conform obiceiului, au tăiat capul şarpelui, l-au îngropat şi au pus o piatră deasupra lui „ca să nu calce nimeni pe el". Jane tocmai voia să fotografieze corpul, când deodată a văzut ceva în spatele ierbii înalte, printre copaci. A crezut că este o rulotă, apoi a realizat că obiectul era oval, de mărimea unei broscuţe-automobil Volkswagen. I s-a părut că este de culoare crem. Clint, care l-a văzut dintr-o perspectivă diferită, a crezut că este gri. Amândoi au

observat obiectul ridicându-se, oprindu-se pentru scurt timp, după care a dispărut cu o viteză uluitoare.

S-a găsit în pământ o adâncitură ovală, mai mică decât obiectul, ca şi când acolo ar fi fost aşezată o greutate mare. Numai când au cercetat zona au descoperit grămada ciudată de nisip şi metalul. Nu s-au semnalat efecte psihologice în legătură cu evenimentul. Au păstrat metalul în adăpostul de lângă rulotă.

AL DOILEA INCIDENT: 27 DECEMBRIE 1976, ora 11: 00 A.M.

Familia Chapin mergea pe drum în sus, ducând un papagal mic mort către un loc unde îngropau animale. Pavajul era acoperit cu gheaţă, astfel încât Clint a oprit autocamionul şi a mers mai departe pe jos. Deodată a ţipat:

— Jane! Adu puşca!

Ea a sărit din maşină şi a început să alerge, dar părea că se loveşte de un zid, de o barieră invizibilă, şi a căzut la pământ, în timp ce Clint a fost aruncat înapoi către marginea drumului, cu un braţ ţintuit în spatele lui. Amândoi şi-au pierdut cunoştinţa timp de 15 minute. Când şi-au revenit, au observat că urinaseră pe ei. Clint îşi aminteşte că a văzut un obiect de forma unei jumătăţi de ou stând vertical, care a decolat imediat. S-au întors imediat acasă, simţindu-se foarte rău şi înfriguraţi.

În acest incident, lui Clint i s-a deplasat un umăr, iar apoi a mers cu braţul stâng vizibil deplasat din locul lui.

Când l-am întâlnit am văzut că în mod frecvent îl ţinea cu mâna dreaptă.

AL TREILEA INCIDENT: 13 OCTOMBRIE 1977

Clint şi Jane se aflau din nou la mină, când au perceput deodată ceva ca un val de căldură. Amândoi s-au simţit rău, vomitând violent. Cerul era acoperit. N-au sesizat niciun miros neobişnuit, n-au văzut niciun obiect ciudat, n-au auzit niciun zgomot. Din nou, s-au întors acasă imediat ce au fost în stare să se urnească din loc.

Verificările făcute de mine asupra dosarelor de stare a vremii arată că la 30 octombrie 1969 şi la Redding, şi la

Red Bluff s-au semnalat temperaturi în jurul a 70°F la timpul observaţiei, fără nori, vizibilitatea fiind excelentă. La 27 decembrie 1976, cerul era limpede, vizibilitatea fără restricţii, temperatura 64°F. La 13 octombrie 1977 erau nori cirrus firavi, la mare altitudine, vizibilitate fiind foarte bună, iar temperatura de 82°F. Ultima observaţie pare să contrazică afirmaţia lui Chapin despre cerul acoperit.

Totuşi aceste date oficiale sunt pentru Red Bluff, care se află la o distantă semnificativă de canionul unde

J

este localizată mina.

INVESTIGAŢIA

După cel de-al doilea incident, Jane s-a plâns de „bâzâituri în cap", de viziuni deteriorate şi de dureri în braţe şi picioare. Un medic din localitate a respins simptomele ca fiind „nervozitate de vârstă înaintată". S-a dus împreună cu Cliff la alţi doctori, insistând că această cauză a bolii ei era probabil prezenţa unei „pietre ciudate" lângă rulota lor. (Am avut un fragment din ea la mine acasă câteva luni, am pus mâna pe ea adesea, dar nu am suferit niciodată efecte negative.)

Când m-am implicat în acest caz, de-abia începeam să-mi dau seama de semnificaţia potenţială a vătămării sănătăţii. La fel ca mulţi cercetători din acest domeniu, acordam şi eu prioritate probelor fizice decât altor detalii ale întâlnirilor apropiate. Astfel, m-am concentrat la început asupra aşa-zisului material neobişnuit strâns la faţa locului.

Doi oameni de ştiinţă au efectuat analiza materialului nisipos. Mai întâi dr. Edward Zeller, director al laboratorului de radiaţie fizică la Centrul de Tehnologii Spaţiale de la Universitatea din Kansas, a examinat componentele nisipului. A găsit în compoziţie o sticlă verde pal, silicat sintetizat aproape alb, feldspat, fragmente de cuarţ cu urme de aur, pirită, minereuri cu sulfuri şi alte minerale, minerale magnetice închise la culoare (magnetită) şi diferite fragmente organice. A tras concluzia că sticla şi silicatul sintetizat nu erau produse naturale.

Apoi dr. Richard Haines a trimis spre examinare sticla la un cercetător de la NASA, care a avansat cercetarea supunând patru probe la analize pentru identificarea elementelor, utilizând un instrument numit EDAX cu raze X (analizor dispersiv de energie). A găsit că materialul este compus în primul rând din siliciu cu urme de potasiu, clor, titan şi fier.

Altă probă a fost transmisă la laboratorul de mineralogie/cristalografie de la Universitatea din Paris. Tehnicienii de acolo au găsit sodiu, siliciu, potasiu şi titan. Nu au găsit fier, nici clor. „Nimic extraordinar".

Următorul pas implica geologii, care sunt mai îndreptăţiţi decât cercetătorii spaţiali să cunoască ce poate fi găsit în jurul unei mine vechi. Buletinul nr. 193 al Departamentului Minelor din California conţine un paragraf despre Viroaga Franceză. „Este cel mai important district cu filoane de aur din munţii Klamath", scrie reporterul, care notează că zona a fost iniţial prospectată în 1849 de către minerii francezi. De la 1900 la 1914 producţia districtului era în medie de la 300.000 $ la 500.000 $ în aur pe an.

Minereul conţine aur macrogranulat, liber, asociat cu destulă pirită şi mici cantităţi de galenă, blendă, arsenopirită, calcopirita şi ocazional scheelită…

Districtul este aşezat predominant pe gresii, marne şi pietre aluvionare de formaţiune Bragdon.

Această descriere nu explică nisipul.

În timpul unei călătorii în mină, am strâns roci, noroi şi nisip de la faţa locului şi le-am dus aceloraşi geologi care fuseseră de acord să se uite la probele lui Jane Chapin.

Rezultatele nu erau neapărat extraordinare.

La Supravegherea Geologică SUA, în Menlo Park, un geolog de teren cu experienţă considerabilă mi-a oferit o ceaşcă cu cafea şi mi-a spus sincer.

— Problema cu nisipul dumneavoastră este că nu este nisip.

— Ce vreţi să spuneţi? am exclamat. Mie mi se pare

că este nisip.

— Probabil că vi se pare că este nisip, dar nu este nisip aluvionar, sau nisip de râu, sau nisip de plajă, sau nisip deşeu de mină sau orice fel de nisip format natural.

Mi-a răsturnat „nisipul” meu pe o foaie de hârtie. Utilizând un vârf fin şi o lupă, a separat componentele în mici grămezi.

— Aici se află câteva pietre aluvionare, a început el. Aici se află material vulcanic; aici rocă cu sulf; cristale verzi; feldspat sau porţelan; cuburi de pirită. Nu există cuarţ sau mică. Toate fragmentele sunt foarte ascuţite. Toate componentele sunt obişnuite, dar nu există împreună. Acesta este un amestec de fragmente de rocă şi material sintetic.

— Este ca şi când cineva ar fi luat mineralele din zone diferite şi le-ar fi pus la un loc până când au semănat cu nisipul. Cât despre sticlă, se pare că a fost produsă de o eliberare bruscă de căldură, care putea să apară pe mai multe căi naturale.

„Materialul organic” corect consemnat de NASA poate foarte bine să provină de la rulota lui Jane. Când am vizitat-o, a răsturnat sticla cu nisip misterios pe masa ei de bucătărie şi a adunat pentru mine o parte din el – în condiţii foarte puţin sterile, aşa cum ar necesita munca de precizie. Bănuiesc că proba care a ajuns la NASA a fost obţinută în condiţii similare. N-aş fi surprins dacă ar fi găsit firimituri de pâine şi aşchii de ciocolată în ea.

Cât despre proba metalică care încăpea într-o palmă, era foarte grea şi neobişnuit conturată. Părea că fusese turnată şi solidificată într-o masă de o formă nedefinită. Partea exterioară era gri argintie mată, iar interiorul era de o culoare auriu strălucitoare. Şpanul luat de la ea s-a dovedit a fi din cupru cu urme de crom şi cositor. (Mina Mary Hazel produce aur şi fier, nu şi cupru.) Cu alte cuvinte, proba era un aliaj aproape obişnuit care ar fi putut lua naştere pe mai multe căi naturale.

Proba fizică s-a dovedit a fi foarte slabă, dar familia Chapin, sunt convins, nu minţea. Dacă ar fi inventat

întreaga poveste, n-am nicio îndoială că Jane ar fi venit cu ceva mai imaginativ şi mai colorat decât un obiect de formă ovală şi piele cu cicatrici. Anumite amănunte, pe care mi le-a spus în particular, au deranjat-o considerabil până la punctul de a o ţine trează toată noaptea.

Un cercetător al unuia din grupurile civile de cercetare care a realizat o analiză extinsă a cazului, a raportat în scris că obiectul „s-a ridicat de pe pământ la câteva picioare, apoi a decolat ca din puşcă spre vârful canionului, balansându-se, dar nelovind arbuştii când trecea pe lângă ei”. Jane mi-a spus o poveste diferită: obiectul a zburat *prin copaci*, trecând prin ei ca şi când n-ar fi existat.

— De ce n-aţi spus asta cercetătorilor OZN? am întrebat-o.

— Am crezut că nu m-ar fi crezut dacă le-aş fi spus adevărul. Erau nişte oameni aşa de prietenoşi. N-am vrut să-i şochez.

În cea de-a doua vizită la rulota familiei Chapin, Jane mi-a spus povestea vieţii ei. Se născuse în Franţa în 1903. Familia ei era din Marsilia şi mai târziu s-au mutat la Nisa, apoi în America. Fraţii ei s-au întors să viziteze Franţa, dar ea a rămas pe loc. S-a mutat la Redding cu Clint în 1933.

— Ce credeţi că sunt OZN-urile? i-am întrebat.

Jane spune că probabil sunt dispozitive de spionaj din Rusia sau China. Clint o dezaprobă; el credea că sosesc din interiorul pământului, o teorie pe care o preluase dintr-o emisiune recentă de televiziune despre „găurile de la pol” presupuse a fi găsite de amiralul Bird, o poveste falsă şi frenetică în marea mitologie a cunoştinţelor despre OZN-uri.

— Vi s-a mai întâmplat ceva ciudat de la observaţie? i-am întrebat.

Jane m-a pus să-i promit că nu spun celorlalţi cercetători. La 14 ianuarie 1978 a văzut o entitate apărând lângă patul său. N-a remarcat picioare. Mi-a desenat o siluetă. Capul era plat, cu ochi mari şi un nas mare, un braţ prelungit. Era preocupată de faptul că această deviere

s-ar putea să o discrediteze ca martor OZN.

Deşi câştigam încet, încet încrederea bătrânului cuplu, totuşi aveam senzaţia că mi se ascundeau anumite amănunte, aşa cum le ascundeau celorlalţi cercetători. Familia Chapin era bolnavă, era speriată; voiau ca oamenii să creadă povestirea lor până în punctul de amplificare a anumitor detalii şi de încercare pentru utilizarea ciudatelor probe ca mărturii pentru confirmare.

La începutul lui februarie 1978, cazul a devenit public prin ceea ce credeam că este o acţiune destul de iresponsabilă din partea ozeniştilor locali, care au dat relatarea la ziare şi au trimis reporteri la faţa locului. Rezultatele erau previzibile: s-a tipărit un reportaj sumar, incorect şi familia Chapin s-a cam supărat. Totuşi n-au făcut legătura cu mine pentru scurgerea informaţiilor lor. Am continuat să corespondăm şi să-mi întâmpine cu bunăvoinţă vizitele, care se centrau tot mai mult asupra parametrilor medicali ai cazului. La cererea mea, Jane mi-a dat o listă a doctorilor care au consultat-o şi mi-a permis să transcriu medicaţia pe care o lua. Am obţinut o apreciere independentă a stării ei prin intermediul specialiştilor locali care s-au interesat personal de caz. Le-am acordat îngrijire specializată ei şi lui Clint, fără să îi coste ceva. Dar Jane, mereu bănuitoare, a interpretat greşit întrebările mele. Credea că examinam natura simptomelor lor pentru că mă îndoiam de relatarea lor.

Totuşi am considerat de datoria mea să documentez fiecare element, fiecare detaliu, de la buletine de starea vremii şi până la dosarele cu revendicările de minereu.2 La sfârşitul lui februarie, Jane Chapin mi-a scris că nu vor mai accepta să primească musafiri, pentru că un cercetător de la Centrul de Studii OZN (CUFOS) i-a vizitat pe vecinii lor, punându-le întrebări despre ei.

În martie 1978 mi-a scris din nou ca să se plângă de „amatorii OZN” care îi necăjeau. A ridicat numeroase inadvertenţe din reportajul pe care aceştia l-au publicat. Mi-a trimis o schiţă a zonei, arătând poziţia ei exactă în timpul celei de-a doua întâlniri. Le-am răspuns cu întrebări

specifice despre leziunile lui Clint, oferindu-le din nou îngrijire medicală specializată, dacă o doreau.

La 15 martie Jane a răspuns într-un mod incoerent, necooperant, fără să-mi răspundă la întrebări, plângându-se din nou cu amărăciune de grupurile de OZN-işti. Dar o săptămână mai târziu mi-a înapoiat o hartă care le-o trimisesem şi pe care a marcat poziţia exactă a diferitelor observaţii pe care le-au făcut. De asemenea, a indicat faptul că soţul ei, Clint, se ducea la spital pentru analize şi radiografii:

— Clin* transpiră când stă pe scaun şi noaptea se înroşeşte la faţă.

La 9 mai, ca răspuns la una dintre scrisorile mele, părea din nou să nu înţeleagă obiectivul întrebărilor mele:

— Am dovada de la medici că, cu patru ani înainte de eveniment, nu aveam asta, nici Clint nu avea probleme cu inima. Aşa că nu voi mai răspunde la alte întrebări.

În jur de 1 august 1978, băiatul de 12 ani al unui doctor din localitate a văzut o creatură neobişnuită, cu aspect umanoid, lângă Lewistown, nu departe de mina Chapin. Băiatul a fost foarte necăjit din cauza întâlnirii.

La începutul lui septembrie, Jane mi-a scris într-un mod mai prietenos, arătând că ea şi Clint se simţeau mai bine şi doreau să le fie „înapoiat tot materialul de valoare”, deşi mi-a permis să păstrez ceva sticlă, care după părerea mea era singura substanţă mai importantă pentru fenomen.

În octombrie Jane mi-a scris altă scrisoare prietenoasă, însoţită de o fotografie cu ea şi soţul său la mină. Adăuga: „Când se liniştesc lucrurile, vă vom duce la locul preferat de OZN”.

Nu a menţionat că, potrivit zvonurilor locale, aşezase dinamită sub o grămadă de pietriş în locul unde mai demult plutise OZN-ul, sperând că se va reîntoarce. Când am întrebat-o despre aceasta, nu a ezitat deloc: dacă s-ar fi întors, l-ar fi făcut ţăndări, o dată pentru totdeauna, şi noi, oamenii de ştiinţă, am fi avut într-adevăr ceva de analizat!

Am corespondat tot anul 1979, dar încă n-am putut

să obţin data exactă de la Jane, care considera orice experiment specific drept o indicaţie că mă îndoiam de veridicitatea ideilor ei. Am continuat să discut cu geologi din Statele Unite, cu fizicieni din Franţa şi cu experţi medicali, care din motive evident profesionale nu puteau să se implice fără să fie invitaţi de pacienţii medicilor curanţi.

Am fost foarte înşelat în aşteptări în acest caz, botezat acum Copper Medic, care avea un dosar gros de trei inch. Aici era un loc unde, dacă am crede martorii (eu îi credeam şi încă îi cred), s-au repetat fenomene extraordinare din când în când, în acelaşi loc.

FRUMOASA DIN PĂDUREA ADORMITĂ

Când cazul Chapin a devenit o enigmă la scară mare, fiul meu şi cu mine lucram de câtva timp la proiectarea unui sistem de urmărire fotografică pe termen lung a locurilor cu evenimente OZN, o idee care ne-a venit odată cu observaţiile de la Happy Câmp, dar n-a fost niciodată implementată acolo. În iulie 1978 chiar am obţinut permisiunea de la statul California de a instala echipamentul pe vârful unui munte de pe care se supraveghea toată zona, dar nu eram încă gata cu echipamentul. Alte două motive ne-au descurajat să utilizăm Happy Câmp ca primul nostru loc de încercări: n-aveam pe niciun localnic căruia să-i încredinţăm supravegherea echipamentului şi ne-a luat o zi întreagă doar să ajungem în acel loc.

Situaţia la Copper Medic era diferită. Prietenul nostru Bill Murphy, care locuia pe atunci în Redding, era entuziasmat de proiect şi împărtăşea cu noi înşelarea în aşteptări în ceea ce priveşte cazul. Şi drumul de patru ore şi jumătate cu maşina de la San Francisco făcea posibilă călătoria într-o singură zi, rămânând timp şi de lucru la faţa locului.

Între august 1978 şi august 1980 mi-am dezvoltat capacitatea de a fotografia locuri îndepărtate utilizând un aparat automat de fotografiat, camuflat ca o piatră obişnuită. Aparatul era conectat la o baterie îngropată

separat.

Aparatul nostru realiza 60 de expuneri pe o perioadă de şase ore zilnic, după care se oprea optsprezece ore, reîncepând a doua zi la aceeaşi oră. Realiza expuneri color de 16 mm utilizând film Kodak obişnuit. Imaginile puteau fi mărite convenabil pentru a reda fotografii clare de 3 x5 inch. Setul de baterii putea alimenta aparatul o lună întreagă.

Voi explica mai jos cum am început să proiectăm această structură, cu soluţiile tehnice pe care le-am adoptat pentru aceste operaţii, dacă cumva şi alţi cercetători vor dori să adapteze tehnica la necesităţile lor.

Primul pas a fost cumpărarea a trei aparate de fotografiat Bell & Howell cu declanşator care utilizează film de 16 mm în role de 50 de picioare. Dacă este reglat să efectueze o fotografie la fiecare şase minute (zece declanşări pe oră) şase ore zilnic, se vor realiza 1800 expuneri pe lună, terminând o rolă întreagă de film. Sursa de tensiune a fost realizată din două baterii Eagle-Picher montate pentru a da curent continuu de 12 V.

Aceasta era teoria. Punerea în practică a durat mai mult decât ne aşteptam.

Deşi aparatele de fotografiat pe care le-am cumpărat erau de tip standard, utilizate în proiectele de recunoaştere militară, ele erau destinate să fotografieze 24 de cadre pe secundă, având un timp de expunere de o cincime de secundă. Am început prin înlocuirea obiectivului cu lentile Berthiot de 25 mm, care puteau fi reglate la o diafragmă de la f 1, 9 la f 16 şi am hotărât să utilizăm un film de zi cu acţiune lentă.

Decizia de a fotografia ziua a fost influenţată de faptul că observaţiile familiei Chapin s-au realizat între orele 10 şi 11 a.m. Am fi putut la fel de bine să facem fotografii noaptea, sub forma unor expuneri de şase minute. Privind în urmă, într-adevăr ar fi trebuit să le facem pe amândouă.

Următorul pas a fost proiectarea unui circuit de cronometrare exactă a intervalelor de trimitere a

impulsurilor la aparatul de fotografiat. Trebuia să preia o cantitate minimă de tensiune de la baterii, deoarece nu doream să ne întoarcem în acel loc mai devreme de o dată pe lună. Într-un asemenea proiect este util să ai un fiu adolescent energic, care stăpâneşte fizica. După câteva tatonări, circuitul său final care utiliza procedeul tehnic de înfăşurare cu sârmă s-a dovedit a fi foarte exact.

Una este ca un asemenea aparat să lucreze în laborator (a realizat fotografii ale străzii noastre prin fereastra camerei de zi o lună întreagă, fără să aibă vreo defecţiune) şi alta este să îl ambalezi astfel încât să funcţioneze atunci când este îngropat pe un deal, unde există riscul de a fi găsit de cei care se duc la picnic sau la vânătoare, de a fi dislocat de o căprioară speriată său întunecat de păianjeni şi viespi care găsesc lentilele convenabile sau de a fi muşcat de vreun şoarece.

După câteva încercări şi eşecuri, am proiectat o carcasă de beton pentru aparat. A fost foarte greu să fie de forma unei pietre cu bucăţi de lemn şi frunze încrustate, astfel încât să se armonizeze cu dealul. Carcasa a fost împărţită în două, astfel încât să poată fi îndepărtat capacul, expunând aparatul însuşi. A fost umplută cu ceară pentru a nu avea joc, să nu existe spaţiu pentru insecte şi să se creeze o etanşare împotriva apei din jurul aparatului.

Am găsit un loc pe un deal, de unde exista o perspectivă spre partea inferioară a canionului, inclusiv spre zona revendicată de Chapin. După o perioadă de adaptări atât a echipamentului, cât şi a locului unde era îngropat am reglat aparatul, pe care l-am denumit Frumoasa din Pădurea Adormită, ca să facă fotografii zilnic de la 6 dimineaţa până la prânz.

Din nefericire, nu a apărut niciun OZN şi a trebuit să oprim experimentul, dar am tras învăţăminte interesante din el. Astăzi, progresul în electronică şi tehnologia de fotografiere ar face un astfel de proiect de supraveghere mai uşor de realizat şi mă întreb de ce o astfel de tehnologie nu este utilizată ca bază obişnuită atunci când există o repetare a fenomenului OZN într-o anumită zonă.

Pe vremea când am sistat experienţele, la 24 iulie 1979, călătoria la Redding devenise obişnuită. Singura noastră problemă era de a localiza aparatul nostru de fotografiat, pentru că era aşa de bine camuflat încât într-adevăr se integra în peisaj.

La sfârşitul lui 1979 am renunţat la Copper Medic, rămânând ocazional în legătură cu familia Chapin. M-am oferit să-i returnez lui Jane restul probelor. Apoi, în ultima zi a lui iulie 1980, am primit de la ea o scrisoare: „Te-am găsit prea târziu. Clint a murit la 10 iunie... A intrat în comă la ora 8, iar la 10: 20 a murit în braţele mele. Poţi să păstrezi materialul OZN".

A adăugat că în 4 aprilie 1980, înainte de atacul de cord al lui Clint, avuseseră o altă întâlnire: „Ne uitam la drumul care fusese construit pe proprietatea noastră şi am pornit pe şosea în jos către vest; în drum era o chestie slabă şi oul său (nota autorului: „oul său" este referirea lui Jane la OZN-ul oval), la nici 25 de picioare de noi... şi a făcut patru paşi spre noi, iar atunci mi-am pus mâna pe armă şi el s-a întors şi a plecat. Avea un costum gri şi nu a lăsat nicio urmă sau urme ale oului. Nici Clint nu se putea mişca... obiectul a dispărut, apoi oul s-a ridicat în aer şi s-a întors către vest şi amândoi ne-am uitat la partea din spate a oului, care s-a deschis ca o uşă de la o remorcă pentru cai.

Avea o înălţime de patru picioare şi era slab, de aproape 90 de livre. Nu ştiu ce dorea... ei bine, poate mă va duce acolo unde este Clint".

PARTEA A CINCEA

MIEZUL PROBLEMEI

Trebuie să reamintim că Partea a treia a acestei cărţi a lăsat în suspensie problema revendicărilor de vătămări legate de OZN-uri. Erau aceste vătămări reale şi, dacă erau, trebuiau interpretate ca un comportament ostil din partea fenomenului? Care era natura vătămărilor şi prin ce mijloace erau ele produse? Aceste întrebări-cheie n-au fost niciodată analizate corespunzător. Înarmaţi cu informaţiile

pe care le-am căpătat în ultimele capitole, putem acum să revenim asupra problemei.

De-a lungul ultimilor zece ani, m-am retras treptat de la studierea cazurilor obişnuite din SUA, pentru a acorda o prioritate mai mare acelor incidente din care se pot obţine informaţii de încredere, fizice şi biologice. În 1988 m-am întors în Brazilia cu Janine, pentru a evalua şi analiza numeroasele solicitări medicale care par a fi concentrate în acea parte a lumii.

Cu mai mult de 20 de ani în urmă, în cartea noastră intitulată *Provocarea ştiinţei*: *enigma OZN*, am dezvăluit modelele de bază din cazurile de întâlniri apropiate. Unul dintre aceste modele este „legea timpurilor" care afirmă că vârful în probabilitatea unei întâlniri apropiate este atins între ora 1 şi 3 a.m. A doua lege afirmă că respectivele întâlniri se petrec de cele mai multe ori în zone cu o densitate mică de populaţie, în locuri aflate departe de locuinţe.

Călătoria noastră de întoarcere din Brazilia a validat aceste două legi cu mare exactitate şi de asemenea a ilus trai una din concluziile greşite ale cercetării OZN. Majoritatea ozeniştilor locuiesc în oraşe mari şi lucrează pe baza tăieturilor din ziare care le sunt transmise prin poştă sau pe baza interviurilor transmise de corespondenţi9 voluntari locali. Ei pot verifica aceste informaţii prin telefon, dar rareori călătoresc personal la locul evenimentelor despre care scriu. Aceia care le recenzează cărţile şi scepticii care îi critică sunt concentraţi în birouri din New York şi Washington sau în campusuri universitare, unde pot să-şi câştige existenţa. Astfel, majoritatea controverselor despre anumite cazuri-cheie din acest domeniu sunt realizate la un nivel pur intelectual, nepoluat de contactul cu realitatea şi fără ca cineva să fi vorbit într-adevăr cu martorii în locul îndepărtat unde a avut loc evenimentul. Nu e nicio mirare că publicul şi comunitatea ştiinţifică primesc o imagine confuză, distorsionată, adesea senzaţională a situaţiei. Nu e nicio mirare că ei o consideră uşor de ignorat.

De la San Francisco este necesară o călătorie aeriană de două zile întregi pentru a ajunge la baza noastră de operaţii – Fortaleza, unul din principalele oraşe din nord-estul Braziliei. Fortaleza, având o populaţie de 1, 2 milioane de locuitori, este un prosper centru comercial şi academic, unde mai mulţi cercetători activi brazilieni ai fenomenului OZN au acumulat importante colecţii. Cu ajutorul lor, am reuşit să ne planificăm deplasările în vasta regiune de păduri, jungle, râuri largi, şerpuitoare, mlaştini şi plantaţii exotice, prăfuite şi umede la care brazilienii se referă simplu – Interiorul – o regiune la fel de vastă ca şi restul Statelor Unite.

Există hărţi ale Interiorului, dar în general nu sunt sigure. Este destul de rău că numele locurilor nu sunt corelate cu caracteristicile suprafeţelor (cartografilor brazilieni, ca şi ozeniştilor americani, le place să stea în birouri cu aer condiţionat în Brasília şi Rio, plasând fotografiile aeriene pe hărţi mai vechi, care au denumiri de locuri care sunt depăşite), dar interese politice impun câteodată ca autostrăzile drepte moderne să fie trasate pe distanţe teritoriale ample, când există doar *planul* autostrăzii. Te duci acolo aşteptând să găseşti o magistrală, în schimb descoperi o cărare şerpuită, prăfuită, plină de făgaşe de eroziune şi intersectată de râuri de munte, un drum în care o maşină de-abia are loc să treacă într-un singur sens, prin mijlocul unei cirezi de vaci.

Este util să opreşti la fiecare câteva mile pentru o sticlă de Guarana (o băutură nealcoolică, realizată din fructe amazoniene), pentru indicaţii şi sfaturi. Astfel se realizează progrese mici, dar te ajută la înţelegerea condiţiilor locale în această parte extrem de îndepărtată de lume; în drum am întâlnit pe unii dintre cei mai sinceri, oneşti şi ospitalieri oameni pe care i-am cunoscut vreodată. Când li s-a spus de ce am venit în satele lor sau în *fazenda*, şi-au deschis spiritul şi inima către noi. Poliţia locală şi autorităţile administrative ne-au pus la dispoziţie automobile de teren cu tracţiune pe patru roţi, ne-au

sfătuit unde să locuim şi şi-au făcut timp ca să răspundă întrebărilor noastre.

Următoarele trei capitole rezumă descoperirile noastre. Am început cu cazurile din zona intens împădurită aflată la vest, în apropiere de râul Pamaiba, de lângă Parnarama, unde am petrecut trei zile şi două nopţi. Am făcut altă călătorie de-a lungul văii râului Acarau, din zonele situate în jurul Santanei, unde s-au semnalat alte cazuri de vătămare a sănătăţii. Ne-am încheiat investigaţia cu o excursie la São Luis, pe coasta nordică a Braziliei, de unde a luat naştere mişcarea principală din 1977. Am reprodus în figurile 9 şi 10 o vizită de două zile în oraşul Belem, în insula Mosqueiro, la gurile Amazonului, şi pe plaja Baia de Sol, unde militarii brazilieni au fotografiat OZN-urile.

Această investigaţie de două săptămâni, în care am intervievat 50 de martori la locul evenimentelor, nu s-ar fi putut realiza fără ajutorul generos al câtorva prieteni americani şi brazilieni. Suntem recunoscători în special lui Bill Calvert şi Reginei Pereira pentru ospitalitatea lor, profesorului Agobar Oliveira de la Universitatea din Fortaleza, maiorului în rezervă Barros din Parnarama, locotenentului Giraldo Magela de la poliţia militară din São Luis, lui Daniel Rebisso Giese de la serviciul sănătăţii publice din Belém şi multor medici şi ofiţeri de armată care au vorbit cu noi numai cu condiţia ca numele lor să nu fie date publicităţii.

13

Vânători de căprioare

Dacă îţi place New York-ul în iulie sau Houston-ul în august, Parnarama îţi va plăcea în orice anotimp al anului. De la Fortaleza, ajungi după zece ore de condus maşina la Teresina, unul din centrele cele mai calde din Brazilia, urmat de un parcurs de două ore pe un drum mic spre sud până când ajungi la o ieşire plină de nisip care te duce după îmbarcare la colibele de pe malul râului Pamaiba. În cazul nostru, întreaga călătorie a fost fără evenimente, dar înceată, datorită numeroaselor făgaşe de eroziune din

mijlocul autostrăzii. În afară de o întâlnire cu o cobră frumoasă, strălucitoare, lungă de zece picioare, care stătea la soare pe drum, n-am văzut nimic neobişnuit.

Ai ajuns acum în punctul în care spui adio maşinii, pentru că nu există pod pe Parnaiba, şi îţi transferi bagajele într-o mică barcă cu motor, care arată ca o cutie cu sardine, controlată cu entuziasm de un grup vesel de adolescenţi. Luptând împotriva curentului puternic şi înclinându-se mult către tribord, această drăcie te duce într-un ţinut noroios şi plin de nisip şi pe nesimţite te trezeşti pe strada principală din Parnarama, orăşel cu 3.000 de locuitori.

Când am ajuns acolo, la sfârşitul lui iulie 1988, soarele era aproape de asfinţit. Autorităţile locale ne-au recomandat unul din cele două hoteluri ale oraşului. Ni s-a dat o cameră unde ne puteam atârna hamacele şi plasele contra ţânţarilor şi unde ni se putea asigura un mic dejun copios, o cafea bună braziliană şi mese consistente de orez, came la grătar şi tapioca.

Ne-am dus la barul de alături, ca să bem o bere, şi prima persoană cu care am început o discuţie s-a dovedit a fi un martor OZN. Se numea Jorge Pereira şi experienţa sa data din toamna anului 1984. Într-o noapte întunecoasă vâna lângă sătucul Povoada Saco. Aştepta vânatul în hamacul său, legat între doi copaci. Dintr-odată, totul a fost iluminat de sus.

— Aveam o puşcă bună, ne-a spus, şi m-am gândit, ei bine, ori el, ori eu. Dar după câteva secunde, am reflectat mai bine. M-am dat jos din copac, făcându-z lui Dumnezeu o promisiune solemnă că dacă El mi-ar permite să scap nevătămat, nu voi mai ucide căprioare. La scurt timp după ce am ajuns la sol, obiectul a plecat.

— Şi nu mai vânezi acum? l-am întrebat.

— Acum vânez numai în timpul zilei, a venit răspunsul.

Mă întrebam ce credea Dumnezeu despre felul în care acest păcătos deosebit îşi ţinea promisiunea.

— Cât de mare era lumina?

— La fel de mare ca şi luna.

— Cât de mare era zona pe care o lumina?

— Cam de 100 de picioare în diametru şi eu eram chiar în centrul ei.

— Te-ai uitat la lumină?

— Era prea puternică. Doar am aruncat o privire spre ea.

— Ce culoare avea?

— Albă, ca un bec electric.

— Ai simţit ceva?

— Numai o groază teribilă. Nu se auzea niciun zgomot.

Mulţi martori au venit din proprie iniţiativă la noi, ca să ne împărtăşească experienţa lor. Alţii ne-au spus lucruri despre care auziseră. Niciuna din aceste întâmplări nu fusese discutată în presă sau în afara comunităţii. Într-unul din cazuri, datând din septembrie 1987, un grup de şase vânători mergeau pe Drumul 4 într-o camionetă deschisă, când deodată o lumină la fel de puternică precum un arc electric, venind de la un obiect metalic cu un diametru de şase picioare, a apărut în faţa lor, planând. Existau trei lumini puternice sub ea, aprinzându-se pe rând: albastru, roşu, portocaliu, de intensitate variabilă.

În alt caz, care a avut loc la ora 3: 30 a.m. În Cajneiro, în jurul datei de 11 noiembrie 1983, un muncitor de la o fermă, pe când mergea pe bicicletă, a văzut dintr-odată un bărbat gras, strălucind de la o lumină verde pâlpâitoare, venind de pe drum, din faţa lui. În acel moment, bicicleta „s-a blocat” şi el n-a putut s-o facă să meargă înainte, oricât de mult a încercat. Omul a înaintat spre martor şi, pe măsură ce se apropia, devenea înalt şi slab. S-a oprit şi şi-a luat o poziţie ciudată, punându-şi piciorul drept peste genunchiul stâng, mâna dreaptă pe umărul stâng şi braţul drept întins înainte în aer.

După ce a făcut aceasta, pur şi simplu s-a volatilizat.

Martorul a fost atât de tulburat, încât a refuzat să vorbească cu cineva despre incident timp de peste un an, apoi a acceptat să fie chestionat. Încă era agitat când a dat

declaraţia şi nu dorea să discute visele pe care le avusese, după această întâlnire.

Ne-am dat seama imediat că dispuneam de un timp limitat pentru a documenta observaţiile care se acumulaseră în regiunea Parnarama, numărul lor ridicându-se la aproximativ 500. În consecinţă, am decis să ne concentrăm asupra incidentelor specifice care implicau vătămări ale sănătăţii. Astfel, am petrecut majoritatea timpului studiind patru cazuri: cel al lui Cosmo pescarul, experienţa unui explorator numit Manuel, moartea unui funcţionar de ţară numit Ramón şi moartea unui vânător numit Raimundo Souza.

COSMO PESCARUL

Evenimentul a avut loc, cu aproximaţie, în data de 23 septembrie 1984, între ora 6: 30 p.m. şi zorii zilei. José Morais da Silva, de 48 de ani, poreclit Zé Cosmo, s-a dus să pescuiască pe râul Parnaiba, împreună cu fiul său de zece ani. La început, s-au ocupat de procurarea momelii, în jurul orei 6: 30 p.m. au văzut o lumină intermitentă, la fel de strălucitoare ca un fulger, în depărtare. Au continuat să pescuiască.

Pe la ora 8: 00 p.m. s-a întâmplat acelaşi lucru, de data aceasta direct deasupra râului. Cosmo şi-a scos undiţa şi s-a urcat pe ţărmul îngust, pentru a ajunge la fiul său care dormea.

Cosmo îşi pierduse controlul asupra unui genunchi, eu câţiva ani în urmă, într-un accident în care-şi fracturase articulaţia. Leziunea nu se corectase complet, aşa încât era nevoit să se ajute la mers cu un baston. Probabil că a fost foarte greu pentru el să se caţere pe mal ca să-şi avertizeze fiul de pericol. După ce a ajuns acolo, a început să plouă şi lumina s-a stins. Cosmo s-a întors la râu ca să termine de pescuit, în timp ce fiul său a rămas pe mal.

Când era în apă până la brâu, a văzut deodată că în spatele său a apărut o lumină puternică, astfel încât umbra îi era proiectată în apă. Lumina era cam la 60 de picioare deasupra ţărmului, având o rază mare de acţiune. Din nou, Cosmo s-a dus spre fiul său, care se afla sub un copac. Cei

doi s-au lăsat la pământ, pentru a privi obiectul cum se mărea şi se micşora periodic, câteodată contractându-se până ajungea cât un punct luminos. S-a comportat în acest mod până la ora 10: 00 p.m.; până atunci tatăl şi fiul se retrăseseră în spatele unei stânci, pe marginea apei.

La ora 10: 00 p.m. lumina s-a deplasat spre alt loc de pe ţărm, în aval, pe cărarea pe care ei trebuia să plece, părând că îi aşteaptă. Apoi s-a mutat de cealaltă parte a râului, unde se aflau alţi pescari. Între timp, îşi schimbase culoarea, devenind roşie strălucitoare, şi dansa balansându-se deasupra apei. Cosmo a auzit pescarii ţipând şi i-a văzut fugind de acolo.

Obiectul a rămas în acelaşi loc până la ora 4: 00 a.m., când s-a ridicat la 70° deasupra lor, scoţând un sunet „ca dinamul care generează curent la bicicletă". A trecut încet la acel nivel.

— Ploua tot timpul, ne-a spus Cosmo. Obiectul se deplasa înainte şi înapoi deasupra râului, trimiţând raza în direcţia noastră, dar încă ne mai ascundeam sub stâncă. Ne-am acoperit cu frunze de palmieri. A aterizat pe nisip, deasupra noastră. Am auzit ceva ca o uşă de maşină care se închidea trântindu-se. De asemenea am auzit voci, dar n-am putut înţelege limba. La ora 6: 00 a.m. a plecat şi am găsit urme mari în locul unde aterizase.

Am întrebat pescarul dacă a avut atunci vreo senzaţie sau vreo reacţie. Observaţiile lui erau precise şi amănunţite. Când l-a lovit raza de lumină, n-a putut să-şi deschidă ochii şi a simţit o durere intensă. A început să ameţească. N-a avut tulburări la ochi sau vreo modificare a programului de somn. Totuşi, în următorii patru ani durerea nu dispăruse. Începuse să aibă dureri în fiecare zi, în primul rând capul, apoi picioarele şi şoldurile; când se întâmpla asta, trebuia să se oprească din lucru. În plus, se pomenea cu amorţeli şi furnicături în degete. Trebuia să-şi maseze mâinile ca să-şi revină la normal. Câteodată nici nu putea să ridice o linguriţă.

Informaţia de mai sus a fost obţinută şi verificată în două interviuri cu Cosmo. În ambele ocazii l-am găsit

lucrând ajutat de copii, ca să întindă un nou strat de lut pe pereţii colibei sale. Vecinii s-au strâns în jurul nostru, în timp ce purcei negri hoinăreau şi grohăiau pe străzile nepavate şi în zonele deschise invadate de gunoi. O tânără mergea mândră pe lângă noi, întorcându-se de la pădure cu o puşcă lungă pe umăr.

Aceştia sunt oameni care n-au auzit niciodată de *întâlnirile apropiate* sau de Steven Spielberg. Ei pescuiesc şi vânează pentru că sunt prea săraci ca să-şi cumpere hrana necesară. Noaptea, regiunea este în totalitate cufundată în întuneric. Singura linie de înaltă tensiune se află la câteva mile spre vest.

Ne-am dus la râu ca să înţelegem mai bine împrejurările experienţei lui Cosmo. Ţărmul este practic un perete vertical de 15 – 20 de picioare. Copacul sub care se adăpostise la început cu fiul său fusese dezrădăcinat şi dus de inundaţiile din vară.

Cosmo nu bea decât apă. Înainte de a pleca, am căutat să aranjăm ca să ia legătura cu un medic din Fortaleza, căruia îi prezentasem pe scurt simptomele leziunilor legate de OZN-uri, dar există numai cinci telefoane la cei 3.000 de locuitori ai oraşului, iar Fortaleza este foarte departe. Am părăsit coliba sa convinşi că spunea adevărul şi fără să-i putem alina durerea.

MANUEL EXPLORATORUL

Manuel este un prospector de 46 de ani, un om destul de primitiv, care trăieşte în aer liber, stând singur în sălbăticie săptămâni sau luni întregi. În momentul incidentului (toamna anului 1982), avea 40 de ani.

În timpul vizitei noastre, Manuel nu se afla în Parnarama, dar am putut vorbi pe îndelete cu soţia şi copiii săi, care îşi amintesc cu intensitate evenimentul şi ceea ce a urmat.

Când Manuel declarase că se duce să vâneze, soţia încercase din răsputeri să-l facă să se răzgândească; un bărbat de pe aceeaşi stradă (vezi cazul de mai jos, al lui Ramón) murise în ceea ce lumea spunea că a fost o întâlnire cu un *chupa*. Manuel răsese de temerile ei,

susţinând cu machism tipic latin că el nu credea în astfel de basme.

Manuel a împuşcat o căprioară noaptea devreme; pe când se afla în hamacul său încercând să doarmă, două obiecte au apărut deasupra locului său şi au tras asupra lui cu o rază. N-a ezitat niciun moment ca să ţintească şi să tragă asupra luminilor. Văzând că aceasta nu are niciun efect, a sărit din copac şi a început să alerge; unul dintre obiecte a început o urmărire îngrozitoare, trimiţând raza în direcţia lui, când el se mişca printre arbuşti. De fiecare dată când raza îl lovea, se simţea slăbit şi cădea. De asemenea, simţea un miros respingător.

A reuşit să ajungă la o peşteră şi s-a târât înăuntru, crezând că poate găsi adăpost. În schimb, obiectul a luat o astfel de poziţie încât să poată trage direct spre el. A ieşit din nou afară, ameţit de lumină, cu hainele rupte în tufişurile dese şi fără pantofi. A alergat de la ora 10: 00 p.m. Ia 5: 00 a.m., odihnindu-se din când în când sub copaci, până îl găsea din nou lumina. În cele din urmă, a reuşit să ajungă clătinându-se la o casă din Lagoa de Dentro, un mic sat din mijlocul pădurii. Băiatul care i-a deschis uşa a văzut obiectul ce îl urmărea. Avea forma unui frigider, raza roşie luminoasă venind din mijlocul unei feţe. Manuel a atribuit supravieţuirea sa faptului că îşi rupsese o bucată de cămaşă ca să-şi acopere nasul, astfel încât să nu respire gazul urât mirositor eliminat de *chupa*.

Când s-a întors acasă, după două zile de îngrijire a rănilor în Lagoa de Dentro (avea o tăietură la picior, numeroase zgârieturi, tăieturi şi răni infectate pe labele picioarelor), a refuzat să discute despre chinurile îndurate. A fost forţat să-şi schimbe părerea în privinţa existenţei OZN-urilor, experienţa aceasta provocându-i o spaimă groaznică. Şi-a vândut colecţia de arme şi nu s-a mai dus niciodată la vânătoare.

Aflându-mă în casa spaţioasă a lui Manuel din centrul oraşului, înconjurat de copii şi vecini, am cerut mai multe amănunte despre incident.

— Ce s-a întâmplat cu puşca? am întrebat-o pe soţia

lui.

— A rămas acolo, în hamac. De asemenea şi căprioara moartă a rămas acolo. Localnicii s-au dus mai târziu şi le-au luat.

— Cum a descris el lumina?

— Era mai mare ca luna, albă-argintie ca mercurul şi aşa de strălucitoare, încât nu se putea uita direct la ea. Era constantă, fără oscilaţii sau modificări.

— Cum de n-a nimerit când a tras? Nu mă îndoiesc că este un vânător experimentat.

— Lumina a sărit în sus, pe neaşteptate. De asemenea s-ar fi putut să nu nimerească din nervozitate.

— Dar culoarea? De ce a fost descrisă ca fiind roşie?

— Ăsta-i un lucru ciudat, admise ea. Lumina nu era roşie când el se afla sub ea, numai un alb strălucitor, dar de la distanţă părea roşie.

— A văzut el într-adevăr emanaţii de gaze venind dinspre obiect?

— Nu, dar a presupus că emitea valuri de gaze, din cauza mirosului.

— Ce a simţit atunci?

— Căldură şi arsuri.

— Aţi observat reacţii sau efecte neobişnuite pe corpul său, când s-a întors acasă?

— Avea pete pe umeri, braţe, gât, pe spate şi pe piept.

— Când s-au format?

— În ziua care a urmat după incident, când încă se afla la Lagoa de Dendro.

— Cum arătau aceste pete?

— Erau roşii-purpurii, rotunde şi nu dureau.

— Puteţi să descrieţi marginile?

— Erau ascuţite, contururile având o nuanţă mai închisă decât centrul. Erau rotunde, regulate, de unul sau doi inch în diametru.

— Petele erau drepte sau ridicate?

— Pielea era puţin ridicată.

— Existau urme de înţepături?

— Niciuna. M-am uitat îndeaproape.

— Puteţi să le comparaţi cu nişte hematoame?

— Nu, păreau mai degrabă arsuri de aburi.

— Ce se întâmpla la apăsare?

— Se albeau acolo unde degetul atingea pielea, apoi culoarea revenea.

— Cum au dispărut semnele?

— Au rămas de aceeaşi culoare, dar s-au limpezit din ce în ce mai mult, până când au dispărut, cam după zece zile.

— A existat vreo pustulă, vreo descuamare a pielii?

— Niciuna.

— Dar ochii?

— Erau roşii în prima zi când s-a întors. De atunci n-a mai putut citi decât de foarte aproape, iar ochii îi obosesc repede.

În discuţiile ulterioare, am stabilit că Manuel nu suferise o diminuare a auzului, ca efect al incidentului, dar începuse să bea mai mult ca de obicei, fapt care putea explica uşorul tremur al mâinilor.

În timpul incidentului, pe care Manuel îl numeşte „cel mai rău lucru din viaţa lui”, mirosul l-a afectat cel mai mult. Era penetrant, ca sulful care arde, provocându-i scurgeri abundente. Nu i-au apărut modificări în respiraţie, dar era obligat să-şi cureţe gâtul la intervale frecvente. El crede că mai degrabă mirosul decât lumina l-a făcut să cadă şi că bucata de cămaşă pusă la nas l-a salvat.

RAMON, MUNCITORUL DIN REGIUNE

Cazul lui Ramón (sau mai corect Romao, al cărui nume întreg era José Batista Lima) ni s-a prezentat ca primă ocazie de a chestiona martorii unei morţi presupuse a se datora unei *chupa*. Am discutat cu fiul şi fiica victimei, cu mai mulţi oameni care l-au cunoscut, cu prietenii de vânătoare care au fost cu el când a murit şi cu oameni care au văzut cadavrul înaintea înmormântării. Dar n-am putut asocia definitiv decesul său cu acţiunea unui obiect luminat, astfel încât cauza morţii trebuie să rămână un

posibil atac de cord până când vor fi obţinute mai multe probe.

Cea mai importantă declaraţie este cea a lui Pedro Curto, pe care l-am găsit în micul sat Jejo, cam la 40 de minute de mers cu automobilul de teren de la Parnarama, pe un drum sinuos, plin de noroi din cauza ploilor de vară.

Fiica lui Ramón, care avea 11 ani când i-a murit tatăl, ne-a povestit faptele principale: la 26 august 1982 a plecat de acasă devreme, cu hamacul şi arma pentru a petrece noaptea vânând lângă localinho, împreună cu trei prieteni care cunoşteau bine zona.

A omorât o căprioară, apoi a dormit într-un copac, în zorii zilei care-a urmat, a coborât din copac, şi-a împachetat hamacul şi s-a dus să ia căprioara. În acel moment s-a simţit rău, s-a întins jos şi a murit. Asta se întâmpla în jurul orei 6: 00 a.m. A fost adus acasă pe la prânz. Şi în cazul lui, familia îl rugase să nu se ducă să vâneze, de frica e/zwpos-urilor, dar el răsese de spaimele lor. Unul din prietenii lui văzuse o lumină foarte strălucitoare pe cer în acea noapte, dar nu se ştia dacă fusese sau nu în apropierea lui Ramón.

Pedro Curto ne-a dat mai multe amănunte: cei patru vânători se răspândiseră în seara dinainte pe o zonă de câteva mile, astfel încât nu se aflau în contact vizual sau verbal. Când Pedro s-a dus de dimineaţă spre locul unde era Ramón, l-a găsit aşezat pe pământ şi nu a primit niciun răspuns atunci când l-a strigat pe nume. Mai târziu Ramón s-a ridicat singur. Avea respiraţia tăiată. L-a îmbrăţişat pe Pedro cu emoţie.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Pedro. La această întrebare a dat din cap. Pedro l-a ajutat să se aşeze din nou.

— Ai vreo pastilă la tine?

Răspunsul a fost afirmativ. A scos pastila (despre care Pedro insista că era doar aspirină, nu medicament pentru inimă) şi a înghiţit-o cu apă. Ramón părea să se simtă mai bine. I-a spus lui Pedro să se ducă să lege căprioara ca să o poată lua.

Ramón s-a aşezat apoi cu un picior îndoit sub el şi celălalt în afară, cu braţele puse pe genunchiul stâng şi cu capul pe braţe. A rămas în această poziţie până când ceilalţi doi vânători (Ze Zinho şi Manuel Eugenio) au ajuns lângă ei.

— Ce s-a întâmplat cu Ramón? a întrebat unul din ei.

— Se odihneşte, a spus Pedro, ocupat cu căprioara.

Ceilalţi s-au uitat la el cu atenţie, iar Ze Zinho i-a examinat ochii.

— Nu se odihneşte. Este mort.

N-au existat mişcări de agonie, nici convulsii. A murit cam la zece minute după ce băuse apă. Nu părea să fi avut dureri. Nu şi-a ţinut mâna pe piept sau pe orice altă parte a corpului. Înainte de a lua pastila, când stătea pe pământ, conform afirmaţiei lui Pedro, Ramón trăgea de iarbă în mod repetat fie de durere, fie încercând să se ridice.

Pedro a rămas cu cadavrul, în timp ce ceilalţi s-au dus să aducă familia.

La o oră după moarte, cadavrul era încă flexibil. Nu avea sânge la gură. Relatarea despre o lumină în zonă a sosit de la un bărbat numit Velho Tonio, care se întorcea călare în acea noapte la localinho. Dar nu era nimic deosebit în observaţia lui şi nu puteam să o legăm de întâmplarea lui Ramón.

Un fapt curios în acest caz se referă la observarea a doua pete roşii, rotunde, pe ambele părţi ale gâtului, la doi inch sub ureche, observare realizată de mai mulţi oameni.

Mai târziu, Eugenio, al doilea martor, a venit la noi la hotel. Ne-a spus că nu accepta ideea că Ramón suferise un simplu atac de cord. A confirmat că Ramón era întins la pământ şi deja mort când ajunsese la faţa locului cu Ze Zinho. Observase petele rotunde, roşii-purpurii, netede, de pe gât, de aproape un inch şi un sfert în diametru.

— Am văzut multe cadavre, ne-a spus, dar niciunul ca acesta.

Se întorsese în oraş cu cadavrul şi la sosire observase că petele căpătaseră o nuanţă purpurie mai închisă.

Sugerase să fie efectuată o autopsie, dar familia nu

fusese de acord. Examinase cu atenţie întreg corpul, dar nu mai găsise alte pete.

În acea noapte, conform afirmaţiei lui Eugenio, cerul fusese iluminat de la ora 10: 00 p.m. şi până la miezul nopţii de o lumină care îi reamintea de strălucirea unui oraş.

Ne-am întors la casa lui Ramón înarmaţi cu aceste informaţii şi i-am chestionat din nou pe copii. Fiul său care are 20 de ani, a confirmat ca Ramón avea doar 40 de ani, că nu avusese probleme cu inima şi că nu lua medicamente la intervale regulate. Când plecase la vânătoare, nu luase decât o pastilă pentru durere de cap, nu aspirină cum ni s-a spus, ci un medicament numit Fontol.

La două săptămâni de la înmormântare, copiii şi soţia lui Ramón se duseseră la locul unde murise. îşi pusese hamacul într-un copac foarte înalt. Totul în jur era normal, în afara unui frunziş care fusese rupt acolo unde-l cuprinsese suferinţa.

Am parcurs din nou fişa medicală a lui Ramón: era musculos, dar nu gras; nu suferise de astenie sau insuficienţă respiratorie. Nu fuma şi familia nu avea ca antecedente boli cardiace. De fapt, tatăl lui Ramón era încă în viaţă şi se simţea bine.

Am examinat îndeaproape fotografii ale feţei lui Ramón pe când era aşezat în sicriu, înainte de înmormântare. Din păcate însă fuseseră luate dintr-un asemenea unghi încât nu puteam verifica dacă existau sau nu petele circulare de pe gât.

Mai târziu, în acea noapte, ne-am întâlnit cu domnul Barros, maiorul în rezervă de la Parnarama, care era atunci şeful lui Ramón. Fusese foarte surprins de moartea acestuia: Ramón era în formă bună şi nu avea probleme de muncă, ne-a spus.

Murise oare Ramón de extenuare, când se lupta să coboare hamacul din copac, în zori, pe stomacul gol şi cu glicemia scăzută? Sau moartea lui a fost precipitată în vreun fel de o întâlnire cu o *chupa* în timpul nopţii? Am ieşit din acest caz fără să deţinem probele-cheie care ne-ar

fi permis să rezolvăm controversa.

souza vânătorul

Cazul lui Raimundo Souza a fost prima dată publicat în decembrie 1981, într-un articol senzaţional al unui ziar american de scandal, articol intitulat „OZN-urile omoară patru oameni”. Acolo era citată declaraţia fostului şef al poliţiei din Parnarama, locotenentul Magela, care ar fi spus că văzuse atât cadavrul lui Souza, cât şi pe cel al altei victime şi că acestora le fusese „extras sângele”.

Am zburat la São Luis, pentru a recapitula cazul cu locotenentul Magela şi am stabilit rapid că de fapt nu văzuse cadavrele, contrar celor relatate de ziar într-un mod tipic hiperbolic. Cât despre extragerea sângelui, a considerat-o ca fiind o sugestie ridicolă. Dar a confirmat câteva fapte importante.

Experienţa lui Magela ca şef al poliţiei în timpul perioadei-cheie a valului OZN din 1981 şi 1982 era foarte interesantă. El însuşi observase obiecte luminoase zburătoare, incluzând lumini roşii, rotindu-se deasupra instalaţiilor de televiziune de pe vârful lui Serra de Tarantide. Odată, un obiect declanşase o cădere a generatorului diesel de tensiune al staţiei TV şi fusese chemat să examineze motorul ars.

Nu numai că luase multe declaraţii de la oamenii care văzuseră obiectul, dar şi el însuşi remarcase o lumină la fel de mare ca o lună plină şi un obiect de forma „cupolei Sf. Petru”. În două cazuri, obiectele zburaseră peste martorii care intrau în panică şi cădeau. Într-o anumită ocazie, fusese chemat să conducă la Teresina o femeie care-şi rupsese clavicula; mai existase şi alt caz cu un braţ rupt.

Conform afirmaţiei locotenentului Magela, Raimundo Souza, om la 40 de ani, era un vânător experimentat şi avea o sănătate bună. Aştepta vânatul într-o noapte din august 1981, când a dat foc unui chibrit ca să-şi aprindă o ţigară. Partenerul lui de vânătoare, Anastasio Barbosa crede că lumina chibritului le-a dezvăluit poziţia unui obiect, care a venit rapid deasupra lor şi a tras către ei o

ră. Văzând aceasta, Barbosa a sărit din hamac, s-a târât sub tufişuri şi a privit obiectul cum se rotea în aer. Speriat, a rămas printre arbuşti până în zori, când a descoperit corpul lui Souza. Era întins pe pământ, în locul unde căzuse din hamac, rupându-şi o mână, iar pe întregul corp, cu excepţia feţei, avea multe pete purpurii. Nu existau răni prin penetraţie nicăieri.

Locotenentul Magela, care conducea ancheta incidentului, luase declaraţii de la Barbosa şi de la alţi 12 oameni care însoţiseră victima. Este sigur de credibilitatea raportului. Petele erau circulare şi netede ca o vânătaie, având mărimi între un inch şi doi inch şi jumătate.

Nu fusese efectuată o autopsie, dar întregul corp fusese atent examinat. Petele nu se schimbaseră în perioada dintre momentul decesului şi cel al înmormântării. În absenţa autopsiei, Magela este de acord că nu există niciun indiciu că lumina OZN-ului a cauzat leziunile fatale. În schimb, este posibil ca Souza să fi murit din cauza unei insuficienţe cardiace; când a simţit raza lovindu-l, a intrat în panică, căzând din hamac. Petele de pe corp sunt asemănătoare cu cele observate în alte cazuri în care vieţimele au supravieţuit. Luându-se în considerare probele, Barbosa nu a fost bănuit de a-şi fi ucis prietenul.

Cele de mai sus sunt numai o selecţie a celor mai

relevante cazuri de vătămări printre numeroasele descrieri pe care le-am auzit în Parnarama. În multe alte cazuri, oamenii au observat OZN-uri, fiind expuşi la lumină în timp ce călăreau. Într-un incident din 1983, calul s-a speriat şi a căzut, dar nu au existat efecte ulterioare nefavorabile. Într-o *fazenda* îndepărtată, muncitorii ne-au spus că vedeau adesea lumina care făcea solul să fie aşa de strălucitor, încât puteai vedea un ac.

Activitatea din regiunea Parnarama nu a încetat: în duminica dinaintea sosirii noastre (petrecută la 24 iulie 1988), Antonio José Carvalho, în timp ce pescuia în Parnaiba, a văzut o lumină albastră, însoţită de o lumină albă constantă. Nu s-a speriat de ea până când obiectul a

zburat deasupra lui şi a dispărut brusc. Ne-a spus că s-a oprit din pescuit şi s-a grăbit să se întoarcă acasă.

Două persoane ne-au dat declaraţii despre natura fizică a razei. Luis Silveira (avea 22 de ani în momentul incidentului) se plimba prin Interior în 1978, când a văzut o lumină strălucind deasupra lui. A fugit înapoi în casă, unde a căzut stors de vlagă. A avut febră mare două zile, dar nu a avut pete pe corp, nici măcar o arsură de soare. A spus că „existau mai multe culori în aceeaşi rază", ceea ce l-a făcut „să se simtă ciudat şi nervos". A avut o durere de cap, care a trecut rapid.

Alt martor, Manuel Duarte Pinheiro, ne-a dat o descriere directă a unei foarte recente experienţe cu o rază de lumină, într-un incident care a avut loc vineri 15 iulie 1988, cu 11 zile înainte de sosirea noastră.

Pinheiro era afară cu companionii săi, la ora 4: 00 a.m., pregătindu-se să meargă la lucru, când au văzut o lumină sinuoasă venind dinspre nord, „privind în jur", realizând un loc luminos pe pământ. Cei opt martori au văzut obiectul strălucind într-un loc, stingându-se, apoi luminând alt loc. Când era stins, martorii nu au văzut absolut nimic pe cer. Era ca şi când numai lumina era reală. Au fugit să se adăpostească, în timp ce raza, jucăuşă, părea că-i urmăreşte.

La un moment dat, Pinheiro a fost prins în lumină şi s-a uitat drept la ea.

— Îţi strică ochii, ne-a spus. îi face să lăcrimeze. Simţi o căldură mare la ochi. Este constantă în culoare şi intensitate, cu margini ascuţite.

Este bine să reţinem că în multe dintre aceste incidente victimele erau vânători care la rândul lor au devenit vânat, fiind loviţi de o rază, întrucâtva în maniera tehnicii lor de vânătoare. Pe măsură ce umblam de-a lungul cărărilor prăfuite din jurul Parnaramei, puteam înţelege uşor sentimentele prevestitoare de rău ale vânătorilor care au văzut un *chupa* şi panica pe care o trăiseră atunci când, dintr-odată, o lumină neaşteptată apărea deasupra lor.

14

Raze puternice

Râul Acarau este o altă apă curgătoare care traversează Interiorul Braziliei de la nord spre vastele mlaştini, bazinele sărate şi bălţile din vecinătatea Oceanului Atlantic. După un drum de patru ore cu maşina la vest de Fortaleza, şoseaua coteşte spre nord, la Sobral, şi devine o cale prăfuită interminabilă până la Santana, unde colibele de chirpici şi de lemn, acoperite cu frunze mari, sunt aliniate de ambele părţi.

Ajungând acolo, în vreme ce căutam drumul către casa unui martor care se mutase recent, am găsit o bătrână care şi-a oferit propriile observaţii, datând de un an, făcute chiar pe drumul pe care ne aflam. Un obiect rotund de mărimea lunii zburase deasupra ei, luminând solul pe măsură ce se deplasa.

Am pornit pe şoseaua care duce la Santa Rita Fazenda, un drum sinuos de ţară, pierzând o oră ca să mergem 12 km, bucurându-ne din când în când de umbra binefăcătoare a bananilor, copacilor mango şi mahonilor. Lângă *fazenda* a trebuit să încetinim mersul pe drumul plin de pietre. După ce am înlocuit un cauciuc care nu a rezistat la condiţiile dure, am urmărit prin praf o cireadă de vaci condusă de cowboy în haine tipice de piele roşie şi cu pălărie, purtate intenţionat ca să poată să se mişte prin arboretul des. Ne-au condus la casa principală, unde un fermier ne-a spus că el „nu crezuse niciodată astfel de poveşti”, până într-o noapte când pescuia într-unul din numeroasele lacuri ale proprietăţii sale şi a văzut două obiecte zburând deasupra lui.

Un bărbat de 52 de ani, Almundo Marie Araugo, ne-a spus că în timpul iernii din 1979, pe la miezul nopţii, el şi companionii săi au văzut trei obiecte în spatele lor, fiecare de mărimea lunii pline, în vreme ce vânau *armadillos*. Şi-au stins lanternele şi s-au ascuns în arboretul des. Obiectele au zburat deasupra lor, având o lumină galbenă spre portocaliu, la fel de strălucitoare că lumina zilei. Nu se auzea niciun zgomot. Câinii lor erau nervoşi şi au stat

aproape de ei până când obiectele s-au îndepărtat.

În valea Acarau există o legendă despre o fiinţă asemănătoare cu zânele din folclorul celtic. Această fiinţă, înaltă de aproximativ patru picioare, este numită Caipora. Un bătrân pe care l-am intervievat la fazenda Santa Rita, ne-a spus că ştia persoane care încă mai trăiau şi care o văzuseră pe Caipora. Oamenii mai bătrâni spun că trebuie să-i dai *fumo* (tutun de mestecat), iar câinii care o întâlneau deveneau fricoşi, neputând să mai vâneze. Caipora are formă umanoidă şi poate să se deplaseze dintr-un loc în altul instantaneu, fără să-şi folosească picioarele, în maniera entităţilor moderne OZN.

Înapoindu-se în sat, am vorbit cu Antonio Gomes, un om de 45 de ani, care în iulie 1987, a văzut două lumini roşii, orbitoare, deasupra lui, pe când pescuia în râul Acarau. S-a adăpostit la baza unui copac înalt, în timp ce luminile se mişcau deasupra lui, aparent conectate la un singur obiect masiv.

Ţintind între cele două lumini, a tras în forma dreptunghiulară, închisă la culoare, auzind un pocnet ca şi când glonţul ar fi lovit în metal. Obiectul a plecat fără să fi suferit vreo vătămare.

Apoi am chestionat-o pe fiica lui „Chico" Chiliano, care de asemenea a văzut un OZN deasupra râului Acarau, pe când pescuia în mai 1984. Lumina era aşa de puternică, încât ilumina bolovanii de pe fundul râului. Bărbatul a fugit spre mal, dar s-a simţit foarte slăbit; a căutat adăpost sub un copac mare, apoi a fugit mai departe. Obiectul a zburat de jur-împrejur, ca şi cum l-ar fi căutat; în final, s-a îndepărtat. 6

Făcându-şi curaj, Chiliano s-a îndreptat spre un gard, intenţionând să îl sară ca să ajungă acasă, dar deodată a apărut iarăşi lumina şi a simţit căldura, „ca şi când ar fi mers înaintea unei sobe cu uşa deschisă". A ajuns acasă zgâriat, tremurând şi gâfâind, dar fără a suferi efecte de durată.

Câteva luni mai târziu, în august 1984, soţia sa, Maria Frota, a întâlnit un obiect similar la ora 10: 00 p.m.,

în timp ce se întorcea din oraş. Era întuneric şi ea fuma o ţigară, când deasupra ei a zburat un obiect luminos. S-a ascuns în tufişurile de pe malul râului. Imediat ce obiectul a trecut, şi-a urmat drumul ajungând la acelaşi gard, unde a ajuns-o din urmă lumina. Era mai mare de data aceasta, schimbându-se din galben în verde înainte să se ridice spre cer. Maria şi-a încolăcit braţele în jurul trunchiului copacului care a adăpostit-o, până când obiectul s-a îndepărtat în zbor.

După această întâmplare, a fost speriată şi nervoasă cronic, dar fiica sa ne-a spus că nu a suferit arsuri, pete sau alte efecte nefavorabile. A murit de cauze naturale în septembrie 1986, la vârsta de 46 de ani.

Am auzit de multe cazuri OZN în regiunea Sobral şi Santana, dar nu s-au semnalat vătămări corporale, fapt care ne-a îndreptăţit să cântărim mai bine observaţiile din Parnarama îşi pe acelea pe care urma să le investigăm mai târziu în Belem.

Din călătoria noastră acolo mi-au rămas în memorie cu precădere ospitalitatea oamenilor care şi-au deschis casele şi inimile către noi; un stol de papagali zburând la distanţă în timp ce discutam în contradictoriu despre Caipora cu un bătrân fermier; o iguana extraordinară ieşind din tufişuri în faţa unei maşini, ca un balaur multicolor din altă eră.

Şi sinceritatea cu care oamenii ne-au povestit despre experienţele lor! O sinceritate şi o onestitate pe care rar le-am întâlnit în Franţa, în Statele Unite, în ţările mai „avansate”. Sunt obişnuit ca oamenii să spună: „Veţi crede că sunt nebun, dar am văzut acest obiect”, sau pur şi simplu să nu ne relateze informaţii-cheie, admiţându-le ca evenimente paranormale numai în ultimă instanţă. Sunt obişnuit cu martori a căror mentalitate este influenţată de superstaruri ştiinţificer sau savanţi de la televiziune imaginându-şi că totul din cosmos poate fi explicat raţional de ştiinţa modernă.

Oamenii din Interior sunt mai aproape de natură decât orice om de ştiinţă: ei supravieţuiesc observând,

înţelegând modelele din sălbăticie şi fenomenele naturale pe o zonă cât jumătate din suprafaţa Statelor Unite, unde s-au aventurat foarte puţini oameni de ştiinţă.

Nimeni nu i-a ridiculizat vreodată pe aceşti oameni. Inteligenţa lor n-a fost niciodată insultată de erudiţii de la *New York Times* sau de arbitrii raţionalismului de la *Le Monde*. Ei vorbesc în mod simplu, direct despre ceea ce au văzut. Admit că sunt speriaţi, iar când vorbesc despre boală şi moarte, o fac cu aceeaşi voce calmă, liniştită, cu care discută despre realitatea tuturor misterelor care ne înconjoară.

TABELUL 2

Decese pretinse a fi în legătură cu OZN-urile.

CAZ	DATA	VICTIMA	TIMP DE SUPRAVIEŢUIRI	SIMPTOME
1. Arcriguama. Brazilia	1946	João Prestes	6 ore	carne desprinsă de pe os
2. Muntele Kenya, 1954 întreg satul Africa	iunie			
3. Duas, Pontes. Brazilia	20 aug. 1962	Rivalino de Alevia. 54 ani		dispărut
4. Niterai. Brazilia	20 aug. 1966	Miguel Viana 34 ani		niciunul
5.	5	Arc	7	diare

Anolaima.	iul.	esio	zile	e	
Columbia	1969				
6. Colares.	oct. 1977	Fe meie	12 ore	piele roşie.	
Brazilia				Înţepături	
7. Parnarama.	17 oct.	Abel Boro	1 oră	necunoscute	
Brazilia	1981				
8. Parnarama.	19 oct.	Rai mundo		necunoscute	
Brazilia	1981	Souza			
9. Parnarama.	1981	José Vitorio sa		necunoscute	
Brazilia	1982				
10. Parnarama.	1981	Dionizio sa	3 zile	necunoscute	
Brazilia	1982	Gen eral			
11. localinho.	26 aug.	Ra món		necunoscute	
Brazilia	1982				

Decesele accidentale au fost excluse în timpul călătoriei lungi de înapoiere de la Valea Acarau, am încercat să ne luptăm cu natura dovezilor. Testa oare cineva vreo armă exotică deasupra vastului Interior al Braziliei, unde comunicaţiile sunt aproape inexistente şi unde şansele de observaţie sunt mici? Ipoteza poate explica anumite cazuri, dar intră imediat într-o contradicţie logică: ce fel de sistem sofisticat de arme era necesar pentru a urmări o ţintă uşoară ca Manuel timp de şapte ore prin arboret, fără să poată trage cum trebuie măcar o dată? Avem deja elicoptere care nu emit nicio

lumină şi niciun zgomot şi avem multe modele Rambo care l-ar fi ţintit pe Manuel între ochi cu un glonţ de la o puşcă cu dispozitiv de infraroşu, înainte ca acesta să apuce să facă o singură mişcare.

Dovezile par din nou la fel de incontestabile, pe cât sunt de absurde. Se nasc şi legende locale care ajung la acest nivel de absurditate: anumiţi oameni îşi închipuie că *chupas* extrag sângele victimelor pentru a-l duce în Lună. Sau în America, ceea ce pare mai îndepărtat, când soarele apare dinspre nord şi asfinţeşte în spatele masivelor dealuri negre.

Dacă ne uităm pe hartă (fig. 4), vom vedea că regiunea pe care am străbătut-o în lung şi în lat în investigaţiile

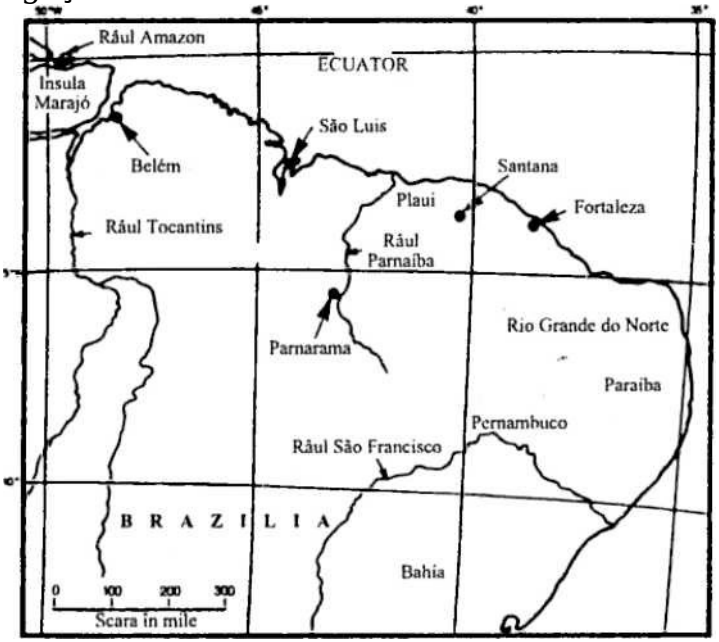

Figura 4. Detaliu din nord-estul Braziliei noastre se întinde de la Guyana Franceză la Natal; cu alte cuvinte, de la spaţiodromul european de la Kourou, unde sunt pregătite rampele de lansare pentru racheta Ariane V, la instalaţiile spaţiale braziliene la Barrera de Infemo. Dar principalele concentrări de observaţii se află în zone primitive, departe de centrele de tehnologie. Există o

singură corelaţie cu caracteristicile de suprafaţă şi ea interesează marile cursuri de apa: Pamaiba, Acarau, marile golfuri de la São Luis. Şi bineînţeles, cum am aflat la sfârşitul călătoriei noastre, oceanul, lângă Belem.

15

Adevărul fundamental în insulele din jurul Belemului, unde apele Tarantinelor şi Amazonului vin maiestuos să se întâlnească cu oceanul, la un grad spre sud de Ecuator, a atins apogeul valul brazilian din 1977, iar acolo s-a obţinut prima dată dovada realităţii fenomenului. Mai exact, aşa cum a arătat Daniel Rebisso Giese, punctul culminant s-a desfăşurat pe o perioadă de trei luni, începând din iulie şi până în septembrie 1977, pe insula Colares şi pe plaja de la Baia de Sol, pe insula Mosqueiro.1

Am găsit acolo pescari care au văzut obiectele şi o doctoriţă care a acordat asistenţă medicală multor oameni atinşi de lumina e/iMpos-urilor. Ea a confirmat că unul dintre pacienţii săi a murit după eveniment. De asemenea, mulţi dintre aceşti martori ne-au spus că au observat două echipe militare filmând obiectele şi încercând să intre în contact cu ele.

Adevărul fundamental: nu s-a negat existenţa valului din 1977. Acesta a început în iunie, lângă Cape Gurupi, la nord de oraşul Vizeu, şi s-a deplasat în ambele direcţii de-a lungul coastei: către São Luis, la est, şi către Belem, la vest, în iunie şi iulie; a atins apogeul în septembrie şi octombrie.

Motivul pentru care fenomenul nu a putut fi negat este foarte simplu: în fiecare seară apăreau dinspre nord OZN-urile. În anumite cazuri, ele veneau în zbor pe cer, în altele ieşeau din ocean. Am văzut o fotografie a unui obiect cu un cerc alb luminos ieşind în zbor din apele sărate ale oceanului, în amurg.

Veneau deasupra insulelor la joasă altitudine şi se roteau; coborau ca şi când ar fi aterizat; făceau lupinguri şi accelerau brusc, planau peste case şi cercetau interiorul cu raze. Ieşeau chiar din obiecte mai mari şi intrau din nou în acestea. Şi toate se întâmplau conform unui orar, în

fiecare seară, timp de trei luni.

Panica de pe insula Colares, conform afirmaţiei unui martor ocular care a trăit calvarul, era greu de imaginat. Toţi oamerâii care puteau pleca, inclusiv dentistul şi profesorii de la şcoală, şi-au abandonat posturile. Toate persoanele care aveau familie pe continent au plecat. Şeriful a fugit.

Obiectele nu erau niciodată singure. Pe numeroase fotografii făcute de ziarişti se vede că sunt însoţite de sonde mai mici. Prezintă o varietate de forme care ar împinge un inginer de aeronave în pragul nebuniei. Ca dimensiuni, se situează de la obiectele de mărimea unei stele şi până la mărimea a doua avioane Boeing 737 de la un capăt la altul. Obiectele mai mari erau mai frecvente decât cele mici şi planau în aer aparent în siguranţă, ca şi cum cei ce le trimiteau ar fi nutrit credinţa că acolo, în ceaţa şi nămolul gurilor Amazonului, nimeni nu i-ar fi deranjat vreodată.

Probabil ştiau că Forţele Aeriene Braziliene dăduseră ordine confidenţiale, direcţionând traficul aerian în afara zonei.

Nu exista nimic pe care să te poţi baza în ceea ce priveşte aceste obiecte. Nu constituiau fenomenul trecător adesea descris de literatura americană sau manifestările fantastice trăite de cei contactaţi, care au devenit şi mai iluzorii sub regresie hipnotică. Exista o tehnică superioară care acţiona asupra lui Colares şi tot ce puteau face observatorii era să filmeze şi să privească în extaz.

Doctoriţa Wellaide Cecim Carvalho de Oliveira, care a rămas pe insulă pe tot timpul duratei valului, a consimţit să vorbească cu mine. Ca director al centrului de sănătate al comunităţii arhipelagului Marajo (o populaţie de 6.000 locuitori), a fost citată de Daniel Rebisso Giese în raportul său. A amplificat prima ei declaraţie despre cazurile de boală din zonă.

Adevărul fundamental: dr. Carvalho a lucrat în Colares opt luni, până când a început să examineze pacienţii care pretindeau că au fost atacaţi de lumini

ciudate. Până atunci pusese aceste povestiri pe seama halucinaţiilor şi a efectelor beţiei. A fost nevoită să-şi revizuiască concluziile atunci când a observat că pacienţii ei prezentau simptome similare:

1. O senzaţie de slăbiciune; unii de-abia puteau merge.

2. Ameţeli şi dureri de cap.

3. Pierderi locale de sensibilitate. Amorţeli şi tremurături.

4. Paloare.

5. Tensiune arterială scăzută (hipotensiune).

6. Anemie, cu nivel scăzut al hemoglobinei.

7. Piele înnegrită acolo unde fusese atinsă de lumină, cu numeroase cercuri roşii-purpurii, calde şi dureroase având diametrul între l-l, 25 inch (vezi fig. 16 şi 17).

8. Două semne de înţepături în interiorul cercurilor roşii, asemănătoare cu muşcăturile de ţânţari, tari la apăsare.

9. Părul din zonele înnegrite a căzut, fără să se mai regenereze ca şi când foliculii ar fi fost distruşi.

10. Fără greaţă şi diaree.

Doctoriţa mi-a spus că în vremea aceea nu avea acces la un laborator dotat pentru testări, dar a constatat o scădere a numărului hematiilor la toţi pacienţii. A ţinut victimele sub observaţie patru sau cinci zile.

În acest mod au fost trataţi cam 20 de pacienţi între 18 şi 50 de ani. Toţi mi-au spus aceeaşi poveste: se odihneau în hamacele lor când i-a atins lumina de sus. Au fost imediat imobilizaţi, ca şi când o greutate mare ar fi fost presărată pe pieptul lor. Raza era aproximativ de 3 inch în diametru şi de culoare albă. Niciodată nu îi vâna, ci îi lovea fulgerător.

Când încercau să ţipe, nu puteau scoate niciun sunet, dar ochii le rămâneau deschişi. Raza era caldă, „aproape la fel de caldă ca şi arsura de ţigară”, greu tolerabilă. După câteva minute, coloana de lumină se retrăgea încet şi dispărea.

Raza nu lovea niciodată victimele pe mâini sau pe

braţe, ci întotdeauna pe gât şi pe spate. Decolorarea şi semnul apăreau imediat. Părul de pe corp cădea mai târziu. Şi totul revenea de obicei la normal după şapte zile.

Erau şi câteva excepţii; într-un caz, o femeie de 48 de ani fusese rănită serios. Se trezise în timpul nopţii şi începuse să croşeteze ca să treacă timpul, când deodată o lovise lumina în piept. După ce se retrăsese, femeia se dusese la medicii militari care îi dăduseră un simplu tranchilizant (somalium) şi 5 mg de diazepam, care o ajutaseră să doarmă. Dimineaţa venise la Centrul de sănătate pentru tratament, dar nu se refăcuse complet niciodată, prezentând până astăzi simptome de ameţeală şi slăbiciune.

În alt caz, un bărbat de 32 de ani, avusese o soartă asemănătoare. Şi, aşa cum s-a afirmat în Capitolul 9, o altă femeie murise în ziua următoare expunerii la lumină, care se pare că-i agravase starea cardiacă preexistentă.

Adevărul fundamental: când valul de relatări şi vătămări corporale a atins centrul oraşului, oamenii au intrat în panică. Nu dormeau de frica atacurilor nocturne. Numai preotul, primarul şi medicul au rămas pe poziţii, atunci când stâlpii comunităţii au părăsit oraşul. Autobuzele erau ticsite de oameni care plecau. Pescarii refuzau să iasă noaptea în larg. În curând, s-a terminat mâncarea; oamenii au fost nevoiţi să recurgă la hrană conservată.

Oamenii beau cafea noaptea ca să rămână treji. Când observau ceva neobişnuit zburând deasupra lor, trăgeau cu artificii şi băteau în tigăi pentru a-l determina să plece.

Într-un târziu, Guvernul Federal a trimis o echipă militară cu ordine stricte de a observa, dar de a nu se amesteca. Un martor cu care am vorbit i-a cunoscut pe toţi membrii echipei. Aveau o bază pe plajă şi alta mai sus, pe drum. Erau biologi, fizicieni, medici, chimişti – 40 de oameni în total, cu aparate de fotografiat, corturi, magnetofoane şi telescoape. Ei erau din statele sudice şi aveau grade până la căpitan. Dispuneau de autocamioane, medicamente, termometre şi aparate de tensiune. Tratau

oamenii în timpul nopţii, când erau treji, în aşteptarea obiectelor.

Adevărul fundamental: am întrebat-o pe doctoriţa Carvalho despre propria observaţie care a avut loc într-o zi la ora 6: 00 p.m. şi ne-a spus că a fost cel mai frumos lucru la care a fost vreodată martoră. Chiar şi astăzi, dacă îşi închide ochii, poate să-şi redeştepte acea imagine.

— În zece ani, mi s-au şters din minte o mulţime de lucruri, dar nu voi uita niciodată aceasta! afirmă ea.

Era un cilindru mare, strălucitor, cu o lumină roşiatică pe partea superioară şi pe cea inferioară, luminând în cercuri concentrice. Zbura la joasă altitudine deasupra străzii, dansând în cercuri maestioase pe măsură ce se mişca. Nu avea uşi sau ferestre. Servitoarea ei a leşinat şi a căzut când l-a văzut, iar dr. Carvalho a ignorat-o şi a urmat obiectul într-o stare pe care o descria ca „aproape de extaz”, atât de frumos era. Spera că va ateriza şi o va lua.

Un grup de persoane s-au grăbit să plece din oraş, bătând în tobe şi tigăi, trăgând cu artificii. Obiectul continua să danseze, mai sus şi mai sus, îndepărtându-se în zbor.

Câteva nopţi mai târziu, unul din obiecte a zburat la joasă altitudine, aterizând pe terenul de fotbal. Militarii au alergat spre acesta, sperând să intre în contact, dar mulţimea se afla deja acolo cu surle şi tobe, iar obiectul a zburat.

E culmea ironiei că sperăm să comunicăm cu fiinţe extraterestre, când nu putem comunica nici între noi; că civilii şi militarii nu pot fi de acord asupra realităţii fenomenului, că informaţiile nu pot fi împărtăşite doctorilor, cercetătorilor, ţărilor.

Toate informaţiile medicale pe care le-am strâns în timpul călătoriei noastre par să sprijine concluzia că ozn-urile pot să concentreze asupra subiecţilor umani selectaţi o rază care conţine, printre altele, microunde oscilatorii care acţionează asupra sistemului nervos central. O astfel de rază poate să cauzeze ameţeală, dureri de cap,

paralizie, furnicături, amorţeli, cum ne-au relatat foarte mulţi martori. De asemenea, ar putea crea efecte comportamentale pe termen lung, modificări în orarul de somn, chiar episoade halucinogene, miraje. Întreaga fenomenologie actuală referitoare la contactele OZN va trebui să fie revizuită.

Unde este dovada tuturor acestora? Cititorul este îndreptăţit să întrebe, aşa cum am făcut Janine şi cu mine când am întâlnit persoanele care au trăit experienţa pe plaja de la Baia de Sol.

Răspunsul a constituit o hrană pentru sufletul meu. În această perioadă au fost realizate două serii de fotografii, filme, înregistrări audio. Se ştie că echipa militară, care opera la vedere, a întocmit un dosar gros, conţinând şi un număr mare de măsurători fizice.

Dosarul a fost trimis înaltelor oficialităţi din Brazilia, dar se presupune că a ajuns într-un sertar.

A doua echipă era compusă din ziarişti şi cameramani care erau aproape la fel de bine echipaţi ca şi militarii. Ei au obţinut fotografii excelente, care pot fi consultate în arhivele ziarului din acea perioadă. Din nefericire, cum am explicat mai înainte, numai negativele au potenţial ştiinţific. Şi toate negativele realizate de echipa de ziarişti au părăsit Brazilia, fiind cumpărate de o firmă americană necunoscută.

Cineva din Statele Unite deţine o colecţie de dosare care conţin dovezi ale realităţii fenomenului.

Adevărul fundamental: există un motiv simplu în ceea ce priveşte absenţa interesului savanţilor asupra fenomenului OZN. Aşa cum am văzut de-a lungul acestei cărţi, nu există lipsă de dovezi.

Dimpotrivă.

Dovezile care au fost obţinute de marile puteri sunt perfect valabile şi au implicaţii atât de devastatoare pentru viitoarele sisteme militare, încât a fost luată hotărârea de a le ţine sub cheie şi de a încredinţa studiul lor echipelor ultraspecializate, cu acces selectat pe compartimente. După părerea mea, activitatea acestor echipe este

destinată eşecului, aşa cum a fost încă din 1953, în ciuda tuturor resurselor de care dispun şi a activităţilor absurde de dezinformare.

Fenomenul OZN nu poate fi compartimentat. Este de natură globală şi atinge fiecare latură a cunoştinţelor umane – de la folclor la astrofizică, de la etnologie la mucrounde, de la particule la parapsihologic.

Adevărul fundamental: ceea ce s-a întâmplat la Baia de Sol se poate întâmpla mâine din nou, oriunde. Detest gândul că ne va găsi nepregătiţi. Încă o dată.

Concluzii

Materialul strâns în această carte reprezintă doar o parte din cazurile pe care le-am cercetat personal şi un procentaj foarte mic din informaţiile redactate de alţi cercetători şi agenţii guvernamentale. Faptul că nimic din acest material nu a fost vreodată examinat serios de către oameni de ştiinţă renumiţi este incredibil. În termeni siricţi de sociologie a ştiinţei, refuzul de a da atenţie faptelor fenomenelor OZN este o afirmaţie de netăgăduit despre limitele înguste în care societatea noastră autorizează preocuparea serioasă pentru cunoaştere. Speranţa, mea este că, într-un anumit fel, acest raport asupra activităţii mele în domeniu va ajuta la schimbarea situaţiei.

Ceea ce află publicul despre fenomen reiese din acea mică parte de evenimente preselectate de cei care cred în aceasta, pentru a încuraja susţinerea entuziastă a teoriei extraterestre. Cred că am arătat că a venit vremea să avem o privire de ansamblu asupra problemei şi să realizăm o evaluare nouă, obiectivă, a materialului acumulat.

Printre marea varietate de observaţii care compun fenomenul OZN, cred că documentarea atentă asupra efectelor fizice şi a consecinţelor lor medicale pot furniza elemente noi, mai mult decât cazurile de răpiri care au devenit moderne datorită naturii lor senzaţionale.

Obiectivul meu principal, în această carte, a fost documentarea atentă asupra efectelor fiziologice şi a vătămărilor. Am încercat să clarific extinderea şi tipul

acestor vătămări. În aceste cazuri, decizia de a ajuta martorii nu trebuie să se bazeze pe faptul dacă admitem sau respingem idecă existentei OZN-urilor. Este vorba de fiinţe umane care efectiv au nevoie de îngrijire; ei prezintă simptome care nu pot fi autoinduse sau simulate.

Este remarcabil faptul că am găsit cea mai mare concentrare de cazuri de vătămări în Brazilia, una din puţinele zone din lume în care oamenii de ştiinţă nu prea se încumetă să pătrundă; zonă care combină izolarea, întinsele ţinuturi necartografiate, nepopulate şi accesul la imense cantităţi de apă. De fapt, la un moment dat, Forţele Aeriene Braziliene şi Agenţia de Informaţii a Marinei au speculat faptul că bazele reale ale OZN-urilor s-ar afla undeva între gurile Amazonului şi zona São Luis.

În afara dovezilor referitoare la vătămările suferite de către mulţi martori, se pune acum o altă întrebare: cum ar trebui să reacţionăm împotriva manifestărilor potenţial ostile ale fenomenului?

După cum am subliniat, ostilitatea poate fi de două niveluri. Ostilicatea de primă clasă, cum s-a manifestat în Coreea în 1951 sau în Parnarama în ani mai recenţi, implică lovituri directe împotriva oamenilor, vătămări ale sistemului nervos şi decese ocazionale. Totuşi, raza nu pare eficientă ca armă. Am notat că elicopterele silenţioase echipate cu dispozitive moderne de luptă antigherilă i-ar fi putut lichida în câteva minute pe vânătorii brazilieni izolaţi. În incidentul Triunghiului de Fier, martorii luptei împotriva OZN-urilor au trăit aproape 40 de ani ca să vorbească despre aceasta, deşi au mai suferit vătămări epuizante, de durată.

În vremurile de demult, când acest domeniu era necunoscut, vătămările provocate de OZN-uri puteau fi considerate accidentale. Dr. J. Allen Hynek a comparat efectele suferite de Floyd şi Michalak cu ceea ce se întâmplă când un copil îşi pune degetele în priză: nu trebuie să se tragă concluzia că o companie de electricitate este ostilă. Acele zile de inocenţă au trecut: martorii din Parnarama şi Colares au fost în mod deliberat

distruşi de o tehnologie avansată superbă, căreia nu-i păsa dacă efectele ei sunt mortale sau nu.

În anii din urmă marile puteri au realizat şi ele o dezvoltare proprie în domeniul armelor cu raze.1 Tehnologia microundelor este acum utilizată sub acronimul general HPM (high-power microwaves – microunde de mare putere) pentru a bloca sau arde hardware-ul rachetelor, avioanelor şi tancurilor inamice.

Generatoarele tipurilor de raze utilizate la noile arme includ magnetroane şi clistroane, cât şi nişte dispozitive ca girotroanele şi vircatoarele (oscilator virtual catodic). Vircatoarele sunt importante aici în mod special. Ele operează în mod oscilator la puteri demonstrate de până la 20 gigawaţi.

Un efect biologic clar al microundelor îl constituie încălzirea ţesuturilor. Modificări ale temperaturii creierului de numai câteva grade s-au dovedit că produc la şobolani convulsii, pierderi de cunoştinţă şi amnezie. Chiar şi impulsuri mai mici de microunde, prea slabe pentru a încălzi ţesutul animal, pot avea efecte serioase, deteriorând membranele celulare. Howard Wachtel şi colegii săi de la Universitatea din Colorado au arătat că celulele nervoase pot fi deteriorate temporar de un singur impuls de microunde.2 Ei au observat, de asemenea, „o mică depresiune în electroencefalograma rozătoarelor expuse la asemenea impulsuri” şi au adăugăt că „efectele unor astfel de impulsuri asupra oamenilor sunt necunoscute”.

În analiza sa retrospectivă asupra acestui domeniu, dr. Keith Florig, expert în cazuri politice implicând radiaţii ionizante şi neionizante, notează că „armele HPM care doar ameţesc temporar sistemul nervos, par a fi, ca şi agenţii chimici cu acţiune redusă, mai umane decât forţa letală… Armele HPM care orbesc, ard sau prăjesc oamenii până mor s-ar putea să fie văzute ca un adaos oribil la arsenal”.

Se pare că obiectele observate în Brazilia nu manifestă astfel de rezerve.

Dr. Floring remarca interesant: „Diferenţa între o forţă schiloditoare şi o forţă letală este în mare măsură una de parcurgere. Astfel că va fi greu de arătat că o armă, construită intenţionat ca să schilodească, nu poate fi mortală pe un parcurs mic”.

Necesităţile de tensiune ale armelor cu raze sunt de asemenea natură încât trebuie să fie desfăşurate iniţial fie pe pământ, fie pe nave mari. În stadiul nostru actual de tehnologie, este dificil de conceput ca o microundă oscilantă să fie purtată la altitudine de ceva aşa de mic ca o *chupa*. Dar poate că o armă proiectată să schilodească oameni pe pământ nu are nevoie să fie grea şi mare. Aici, din nou, OZN-urile par să reprezinte o forţă extraterestră care anticipează propria noastră dezvoltare ştiinţifică cu decenii, sfidând eforturile noastre de a-i identifica natura şi intenţiile pe termen lung. Este de înţeles că forurile militare nu se simt confortabil din cauza dezvăluirii slăbiciunii noastre, după cum nici forurile ştiinţifice nu se simt înclinate să îşi dezvăluie ignoranţa.

Progresul ulterior va trebui să pornească de la câţiva indivizi cu destul curaj pentru a se duce ei înşişi pe teren spre a întâmpina necunoscutul în faţă.

Anexă

Aducând ordine în haos: Definiţii şi clasificări

Infinita varietate a fenomenului care îşi croieşte într-un fel drumul în literatura OZN este aşa de uluitoare încât oamenii de ştiinţă găsesc puţine prilejuri pentru a începe un studiu raţional. Cum poate analiza un specialist în cadrul aceluiaşi proiect relatări atât de diverse cum sunt cele implicând sechelele medicale ale doctorului X şi magneziul caracteristic din Ubatuba? Ce putem face când un raport descrie un obiect straniu zburând pe deasupra, creând un vârtej în urma sa, iar următorul raport menţionează un vârtej, dar fără niciun obiect zburător, aşa cum am văzut într-unul din cazurile Valensole?

Luaţi în considerare, de asemenea, rapoartele de răpire: în majoritatea cazurilor martorii afirmă că erau opriţi pe un drum nefrecventat şi că nişte fiinţe îi luau în

interiorul unui OZN, unde erau examinaţi. Totuşi acest scenariu care a fost prezentat în mai multe cărţi recente nu este în niciun caz universal. Există rapoarte de răpiri în care corpul celui răpit nici nu şi-a părăsit maşina, în timp ce conştiinţa lui sau a ei se spunea că este ridicată într-un obiect plutitor. Sunt de asemenea multe cazuri de răpiri care nu implică deloc vreun OZN. Cu alte cuvinte, martorii relatează că îşi părăseau corpul, mergând în alt tărâm. În anumite momente erau prezentaţi oameni care pot jura că trapul martorului nu a părăsit pământul, deşi autenticitatea interacţiunii, aşa cum este percepută de subiect, trebuie luată serios în consideraţie.

În această anexă îmi propun să formulez definiţii şi clasificări care ne pot ajuta să recunoaştem ceea ce căutăm. Sugerând priorităţi şi furnizând prilejuri pierdute, un astfel de sistem poate salva mult timp valoros de cercetare şi ne poate da posibilitatea de a schimba informaţii mult mai eficient în viitor. Cel mai semnificativ este faptul că, de asemenea, ar avea posibilitatea să scoată la iveală anumite cazuri necunoscute.

DEFINIŢII

Deşi s-a manifestat un uriaş interes pentru observaţiile OZN, au existat puţine încercări de a defini fenomenul ca atare. Pentru entuziaşti, astfel de definiţii nu sunt necesare, deoarece ei ştiu deja ce sunt OZN-urile: ele sunt… ei bine, farfurii zburătoare! Când vedeţi una, o recunoaşteţi pentru că este rotundă şi are lumini pe ea. Dar dacă noaptea este întunecată şi vedeţi numai nişte lumini? Ei bine, trebuie doar să presupuneţi că este o formă rotundă undeva în întuneric, în spatele luminilor. Dar dacă luminile sunt atât de slabe încât nu poţi spune cu adevărat dacă ele aparţin sau nu unui OZN? Ei bine, atunci faceţi uz de intuiţie! Am văzut câteva celebrităţi OZN indicând lămpi de stradă îndepărtate, faruri şi licurici clipitori, ca dovadă a existenţei unei nave extraterestre care-i observă.

Pentru acei oameni de ştiinţă care n-au fost dezgustaţi în întregime de acest exerciţiu şi care au avut

răbdare să aplice aptitudinile lor critice fenomenului, OZN-ul este pur şi simplu „orice observaţie care este enigmatică pentru observator”, aşa cum a arătat Raportul Condon. Dar această definiţie greşeşte în direcţia opusă; este mult prea vagă şi prea exhaustivă, pentru că orice observaţie va deveni mai devreme sau mai târziu enigmatică pentru cineva. Aceasta nu o face subiect potrivit pentru cercetarea ştiinţifică.

În cartea sa *Experienţa OZN*, J. Allen Hynek a realizat o abordare mai atentă, insistând asupra faptului că noi ar trebui să fim interesaţi numai de acele cazuri care rămân neexplicate după studiul oamenilor de ştiinţă competenţi. El scria că „pur şi simplu” (?) vom defini OZN-ul ca:

Percepţia raportată a unui obiect sau a unei lumini văzute pe cer sau deasupra pământului, înfăţişarea, traiectoria sau dinamica generală şi comportamentul luminescent care nu sugerează o explicaţie logică, convenţională şi care nu este numai mistificatoare pentru receptorii originali, ci rămâne neidentificat după o cercetare atentă a tuturor dovezilor disponibile, de către persoane care sunt tehnic capabile să facă o identificare de bun simţ, dacă este posibil.

Va trebui să acceptăm acest gen de definiţie până vom şti mai multe despre fenomen; totuşi ea prezintă anumite probleme supărătoare. Nu este operaţională, deoarece se bazează pe grupuri arbitrare de „persoane tehnic capabile” pentru a realiza o selecţie. Cum persoanele cu profesii legate de lege ştiu foarte bine, pentru fiecare expert care doreşte să susţină în instanţă, că A + B = C, cineva va putea aduce alt expert care, cu recomandări la fel de bune, va declara ca A + BC sau chiar că A şi B nici măcar n-ar fi trebuit să fie adunate.

Definiţia lui Hynek este insuficientă pentru că porneşte de la presupunerea că există undeva un grup de persoane înţelepte, tehnic capabile, care pot ajunge tot timpul la un consens pentru a decide, de exemplu, dacă o anumită lumină de pe cer poate să nu fie o reflexie a

aripilor unui avion îndepărtat.

Altă problemă legată de definiţie este că lasă în afară multe fenomene pe care majoritatea ozeniştilor le găsesc relevante. De exemplu, nu lasă loc pentru rapoarte despre fiinţe văzute de ei înşişi, independent de „un obiect sau o lumină”, şi nu cuprinde cazuri în care a fost observat un model de efecte fizice neobişnuite, sugerând un fenomen OZN, deşi n-a fost văzut nici „un obiect sau o lumină”.

Deşi această situaţie este frustrantă, nu este unică în ştiinţă. Probleme asemănătoare sunt regăsite în matematica pură. Un exemplu excelent este furnizat de numerele prime. De multe secole, cele mai rafinate minţi ale matematicii au încercat să realizeze o caracterizare directă a numerelor prime: nu există vreo formulă care va genera automat al «-lea număr prim sau toate numerele prime, în aceeaşi măsură în care avem formule care vor genera toate numerele pare şi toate numerele impare. Ştim că 5 este un număr prim pentru că poate fi divizat de unu şi de el însuşi. Dar 21.637? Singurul mod de a afla este de a încerca toţi factorii primi posibili.

Ştim că numere pare ca 232 nu pot fi prime pentru că le putem divide tot timpul cu 2. Anumite numere impare nu pot fi nici ele prime; de exemplu acelea care se termină cu 5. În astfel de cazuri, matematicienii au dat o definiţie în două părţi: (1) numerele prime se găsesc în cadrul unui set care include 1, 2, 3, 5 şi acele numere întregi impare mai mari ca 5 care nu se termină cu 5; şi (2) o „reţetă” empirică este furnizată pentru a verifica dacă sau nu un membru al acestui set este prim sau nu.

Acum 25 de ani, în *Anatomia unui fenomen*, am propus să se aplice aceeaşi construcţie în definirea OZN-urilor. Prima parte a unei definiţii la zi ar afirma;

Fenomenul OZN *se va găsi* printre rapoartele despre obiecte, lumini, fiinţe sau efecte fizice care sunt considerate de către martori ca anomalii din cauza înfăţişării lor sau comportamentului lor.

A doua parte a definiţiei ar fi o reţetă empirică care poate fi utilizată pentru a determina dacă un raport dat

unor astfel de anomalii aparţine fenomenului OZN sau nu. Dar nu ne-am întors la problema lui Hynek? Pentru că putem verifica autenticitatea unui OZN numai eliminând ceea ce *nu* poate fi (elicopter, avio, n, pasăre etc.). Unde vom găsi grupul de experţi înţelepţi pe care să ne bazăm pentru a aplica acelaşi tipar de cunoştinţe specializate tuturor cazurilor? Din fericire, există un răspuns bun la această întrebare, un răspuns care nu exista acum 25 de ani.

PROBLEMA SELECŢIEI

Presupuneţi că înfruntăm acum o nouă situaţie: suntem responsabilii unui centru operaţional pentru urmărirea fenomenelor aeriene neobişnuite şi trebuie să separăm rapoartele OZN de efectele obişnuite. Mai mult, suntem neliniştiţi de frecvenţa rapoartelor OZN. în perioadele liniştite, un centru de selecţie nu primeşte mai mult de două sau trei rapoarte OZN pe zi. Dar situaţia este foarte diferită în timpul unui val.

În consecinţă, date fiind aceste condiţii, cum ar funcţiona centrul nostru de urmărire? Se exclude din capul locului expedierea cercetătorilor pe teren pentru a chestiona martorii a 200 de observaţii zilnice. Trebuie să eliminăm cazurile marginale care au o probabilitate mare de explicaţii convenţionale şi să atribuim priorităţi câtorva cazuri potenţial semnificative – acelea care ne pot învăţa ceva despre fenomen.

A doua noastră problemă este nevoia acută de expertize ultraspecializate, ceea ce face improbabil ca un singur om de ştiinţă să poată fi bine informat despre întreaga gamă de fenomene convenţionale care explică OZN-urile. Deşi am petrecut destule ore urmărind obiecte pe cer pentru a mă familiariza cu orice fenomen astronomic, îmi amintesc că am fost absolut şocat prima dată când am devenit martorul unei operaţiuni de realimentare cu combustibil, a Forţelor Aeriene. De asemenea, îmi amintesc de afirmaţia unui reputat cercetător spaţial, în cadrul unei mese rotunde la radio, care se gândea serios că OZN-urile ar putea fi explicate în

întregime de corpusculele plutitoare din mediul lichid al ochiului.

Avem nevoie de un sistem uniform, standard, de cunoştinţe care să conţină toate regulile pentru recunoaşterea oricărui fapt, de la operaţiuni de realimentare cu combustibil la corpusculele plutitoare de pe cornee şi care să ia în consideraţie toate ipotezele pentru a face o judecare imparţială.

OVNIBASE: UN SISTEM DE SELECTARE

În ultimii zece ani, ştiinţa computerelor a evoluat rapid în reprezentarea cunoştinţelor umane şi a complexei luări de decizie. Anumite perfecţionări rezultante sunt direct aplicabile problemei noastre de urmărire a rapoartelor OZN printre toate celelalte anomalii potenţiale. În cursul anilor 1985 şi 1986 am realizat un sistem specializat numit OVNIBASE (OVNI sunt iniţialele pentru OZN în limba franceză), care are multe dintre caracteristicile dorite. Programul, care a fost prezentat Institutului American de Aeronautică şi Astronautică şi Societăţii pentru Explorare Ştiinţifică, este un sistem specializat care conţine regulile recunoaşterii fenomenului cel mai adesea supus erorii ca OZN-urile.

Un astfel de sistem poate integra contribuţiile realizate de către specialişti ai multor discipline, într-un tot unitar. El prezintă avantajul suplimentar de a fi portabil (versiunea mea poate lucra pe computere compatibile MacIntosh sau IBM PC-AT) şi utilizabil de către persoane cum ar fi un funcţionar sau o secretară care nu sunt şcolarizaţi în specialităţile pertinente. Tot ce are de făcut utilizatorul este să completeze un formular care include anul observaţiei, dacă era zi sau noapte, durata în minute, numărul obiectelor şi un răspuns: adevărat/fals la întrebarea: „Era Traiectoria continuă?” (*necunoscută* este un răspuns acceptabil).

Bazat pe aceste piese simple de informaţii, OVNIBASE va face deducţii, trecând în revistă lista sa de ipoteze pentru a afla care reguli sunt aplicabile şi punând întrebări specifice să-şi ghideze raţionamentul.

Pentru că sistemul funcţionează într-un timp real, poate fi utilizat să selecteze rapoarte în timp ce martorul se află la telefon. Versiuni viitoare pot fi furnizate publicului prin reţele de comunicaţii utilizând terminale domestice cum ar fi reţeaua MINITEL în Franţa.

În pofida progresului actual în domeniul inteligenţei artificiale, majoritatea inginerilor automatişti sunt de acord că niciun sistem specializat nu poate înlocui inteligenţa umană. Un program cum este OVNIBASE trebuie să elimine cel puţin 30% din toate rapoartele OZN, altfel nu este util ca instrument de selecţie, însă nu trebuie să elimine mai mult de 75% din ele, sau va intra într-o zonă unde să poată interveni judecata omenească.

Cele mai utile produse ale OVNIBASE sunt un raport scris al tuturor „cazurilor respinse", *cu motivul respingerii* sub forma unei liste cu reguli de recunoaştere, care sunt adevărate şi corespund unei explicaţii normale, şi o listă cu toate OZN-urile posibile şi probabile, cu lista tuturor modelelor de fenomene naturale care sunt contrazise de informaţii. Atunci este la latitudinea analistului să nu ţină cont de judecata sistemului dacă se crede că motive speciale fac ca anumite reguli să fie lipsite de importanţă.

Am îmbunătăţit definiţiile anterioare ale fenomenu-l»

lui OZN: (1) arătând unde pot fi găsite dovezi ale acestuia şi (2) furnizând un sistem automat care întruchipează cunoştinţele empirice necesare pentru separarea OZN-urilor posibile şi probabile de fenomenele convenţionale.

Acest rest de rapoarte originale despre OZN-uri trebuie să îl clasificăm acum.

SISTEME DE CLASIFICARE VECHI
ALE FENOMENULUI OZN

Conform informaţiilor mele, primul sistem de clasificare a fenomenului OZN a rezultat din activitatea mea desfăşurată în anii 1961 şi 1962 împreună cu Aimé Michel şi dr. Pierre Guerin în Paris. Am propus să separ colecţiile uriaşe de observaţii franceze în patru mari categorii. Rezumate pe scurt, ele cuprind următoarele:

Tipul I, care a fost împărţit în trei subgrupe, a cuprins toate rapoartele de aterizări pe care Allen Hynek le va numi mai târziu întâlniri apropiate. Poate că e greu pentru cititorii moderni să-şi dea seama că până la sfârşitul anilor ’60 ozenologia americană nu admitea însăşi existenţa unor astfel de rapoarte. Printre principalele organizaţii civile, numai APRO, condusă de Jim şi Coral Lorenzen, i-a recunoscut semnificaţia.

Proiectul Forţelor Aeriene, intitulat *Cartea Albastră*, a plasat automat rapoartele de aterizări în categoria psihologică.

Tipul II de rapoarte erau observaţii asupra unor straturi de nori atât de predominante în Franţa, în 1954, şi al căror rol în dezvoltarea principalelor valuri a fost descoperit de Aimé Michel. Este o enigmă pentru mine faptul că aceste rapoarte au dispărut practic de pe scenă. Sunt în imposibilitate de a specula găsirea unui motiv pentru această modificare. Dar realitatea este că această categorie nu mai e justificată.

Tipul III erau acele observaţii de obiecte care aveau o discontinuitate în traiectoria lor; fie că se opreau şi planau sau veneau spre pământ cu o mişcare de frunză în cădere înainte de a-şi relua zborul sau realizau anumite manevre care identificau un punct specific în spaţiu şi timp. Acest lucru era important pentru mine, deoarece redactam un catalog de cazuri în care voiam să inserez longitudinile şi latitudinile exacte.

Tipul spre deosebire de celelalte, cuprinde toate cazurile de zboruri neîntrerupte.

Această clasificare şi-a atins scopul mulţi ani, permiţându-ne să descoperim modele specifice pentru diferite tipuri de comportamente ale OZN-urilor, în primul rând legea timpului pentru rapoartele de aterizare.

În 1972, Allen Hynek s-a bazat pe prima clasificare când a propus, în *Experienţa OZN*, să împartă în două grupe toate rapoartele: observaţiile pe termen scurt, care corespundeau cu Tipul I şi pe care le-a denumit întâlniri apropiate, un termen imortalizat mai târziu de Steven

Spielberg, şi obiectele observate de la „o anumită distanţă” împărţite apoi în trei categorii:

1. Lumini nocturne, pentru lumini văzute noaptea (NL).
2. Discuri diurne, pentru cele observate ziua (DD).
3. Vizualizare radar, pentru cele detectate pe radar (N).

Hynek era conştient că această împărţire era arbitrară şi a remarcat el însuşi că, în general, categoriile „nu trebuie să fie exclusive reciproc”.

Contribuţia principală adusă de clasificarea lui Hynek a fost claritatea cu care au fost definite aterizările:

CE 1 era clasa de obiecte văzute pe sol sau la mică distanţă de observator.

CE 2 era clasa de întâlniri apropiate în care erau prezente efecte fizice sau urme.

CE 3 era clasa de întâlniri apropiate clare implicând „entităţi” sau „ocupanţi”, categorie din care el a exclus contactele repetate.

Aceste categorii au rezistat testului vremii şi continuă să fie şi azi folositoare. În anii din urmă, s-a adăugat o a patra categorie, numită *CE 4*, care cuprinde rapoartele de răpiri în care martorii nu numai că au văzut ocupanţii, ci pretind că au interacţionat mult cu ei, în interiorul navei.

Totuşi, atunci când se încearcă să se utilizeze categoriile lui Hynek cu cazuri de lumini nocturne, discuri diurne şi vizualizări radar, apar probleme serioase, în special când procesul de selecţie acţionează de la o bază de date computerizată, cum va fi. nevoie să se facă în orice efort complex de a ataca în viitor problema OZN. După cum a observat Hynek, aceste categorii nu sunt absolute, dar multe rapoarte nu pot fi plasate în niciuna din aceste clase.

Exemple de probleme anterioare sunt furnizate de numeroase cazuri de discuri văzute ziua şi urmărite pe radar în acelaşi timp. Dacă sunt cuprinse în categoria N, statistica de cazuri DD este privată de un potenţial punct

de vedere important şi viceversa.

Un exemplu de o ultimă deficienţă în observaţia lui Whitley Strieber asupra unui disc întunecat zburând între el şi câmpul de stele în timpul nopţii: acesta nu a fost nici disc diurn, nici lumină nocturnă.

Alte probleme apar atunci când obiectele diurne, care nu sunt discuri, cum ar fi hexagonul zburător văzut de

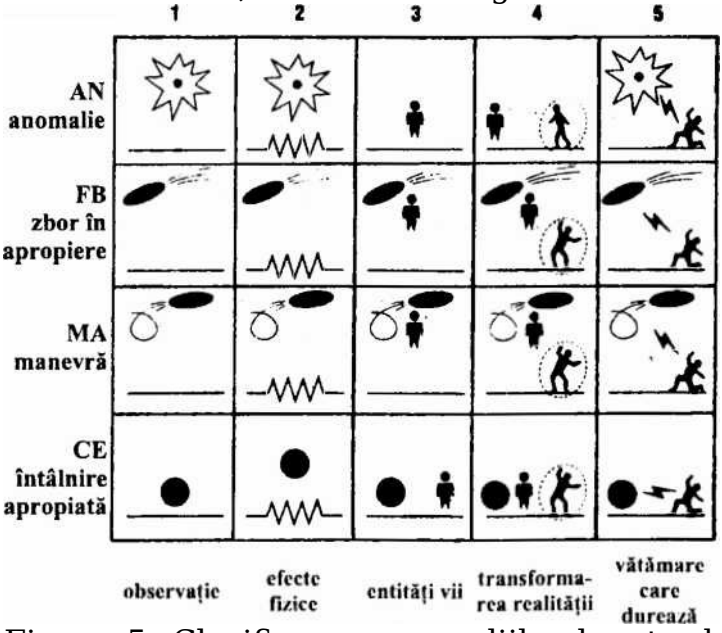

Figura 5. Clasificarea anomaliilor legate de OZN-uri domnul Dillon în 1928 şi cazurile observate în amurg sau în zori, se poate presupune că aparţin mai multor categorii.

Activitatea pe care am realizat-o cu sisteme specializate, bazate pe computer, în ultimii trei ani, a sugerat soluţii noi, mai practice, pentru aceste probleme rămase, deşi trebuie să recunoaştem că niciun sistem de clasificare nu e perfect.

UN NOU SISTEM DE CLASIFICARE:
ANOMALII, ÎNTÂLNIRI APROPIATE.
MANEVRE ŞI ZBORURI JOASE

Pentru a cuprinde întreaga gamă de fenomene care se găsesc în literatura modernă, este important să

recunoaştem că OZN-urile sunt legate în mod semnificativ de alte anomalii. Este o regulă, mai degrabă decât o excepţie, de a găsi observaţiile OZN precedate sau urmate de alte anomalii, în special din specia strigoilor.

Pentru acest motiv, am considerat că este util să încep cu o clasificare a anomaliilor în patru grupe paralele cu categoriile lui Hynek:

AN 1 – anomalii care nu au efecte fizice de durată, cum ar fi lumini nedefinite sau explozii neexplicate.

AN 2 – anomalii cu efecte fizice de durată, cum ar fi fenomenele cu strigoi, *apport-uri* (obiecte materializate) şi zone de iarbă călcată.

AN 3 – sunt anomalii cu entităţi asociate. Această clasă poate include rapoarte de fantome, yeti şi alte exemple din criptozoologie, cât şi zâne şi spiriduşi.

AN 4 – acele rapoarte de anomalii în care martorii trăiesc interacţiuni personale cu entităţi în realitatea ce le caracterizează. Ele includ trăiri aproape de moarte, miracole religioase, viziuni şi multe cazuri de experienţe în afara corpului.

În final, plasez în categoria *AN 5* cazurile de răniri sau decese anormale, cum ar fi combustii spontane sau răniri neexplicate. De asemenea, plasez tot aici cazurile de însănătoşiri permanente, adesea descrise în literatura paranormalului. Bătaia neexplicată a doamnei Victor, descrisă în Capitolul 6, aparţine categoriei *AN 5*.

Ajungem acum la rapoartele OZN, pe care le voi împărţi, conform lui Allen Hynek, în întâlniri apropiate şi observaţii de la distanţă.

Nu văd niciun motiv pentru a modifica ceva în clasificarea întâlnirilor apropiate, care se află de obicei de *la CC 1 la CC 4*, deşi Hynek nu crease el însuşi categoria *CE 4* şi nu era bucuros în mod special pentru aceasta. În ultimii ani s-a simţit o nevoie acută pentru o nouă categorie, *CE 5*, care va cuprinde cazuri de întâlniri apropiate, în care martorii au suferit vătămări permanente sau alte efecte fiziologice.

Observaţiile de la distanţă, după părerea mea, sunt

clasificate cel mai bine în conformitate cu comportamentul obiectului decât cu împrejurările independente de ele, cum ar fi lumina zilei, noaptea sau radarul, mai mult decât observarea vizuală.

Am considerat util să introduc două noi categorii numite MA pentru „manevre” şi FB pentru „zboruri joase”. În cadrul acestor categorii am încercat să dau definiţii care sunt paralele cu cele ale întâlnirilor apropiate:

MA 1 strânge observaţii OZN care implică un obiect cu o traiectorie discontinuă (cum ar fi o cădere, o manevră, sau un luping).

MA 2 include acele cazuri care dau naştere la efecte fizice în completarea unei traiectorii discontinue; episodul din Arcachon descris în Capitolul 1, în care un obiect declanşa fotocélula pentru întregul oraş, este corespunzător pentru categoria *MA 2*.

MA 3 conţine cazurile obiectelor cu traiectorii discontinue atunci când sunt observate la bord fiinţe. Anumite cazuri de „nave spaţiale” de la sfârşitul secolului XIX se află în această categorie, cât şi renumita observaţie din 1959 a Părintelui Gill, în Noua Guinee.

MA 4 cuprinde momente de manevre însoţite de o tendinţă de transformare a realităţii pentru cel care o percepe.

MA 5 este o manevră ca rezultat în care martorul suferă vătămări permanente sau moare. Partea a Cincea din această carte oferă mai multe exemple amănunţite din această categorie.

FB 1 este o observaţie simplă a unui OZN „zburând jos”, categoria cea mai frecvent raportată.

FB 2 este un zbor jos, însoţit de dovezi fizice.

FB 3 este un zbor jos al unui obiect, însoţit de observarea de fiinţe la bord. Acest tip de observaţie este raportat ocazional.

FB 4 este un zbor jos în care martorul trăieşte o transformare a realităţii lui sau ei în autenticitatea obiectului sau a ocupanţilor săi.

FB 5 ar fi un zbor jos, ca rezultat în care martorii

suferă vătămări permanente, ca în celebrul caz Cash-Landrum din Texas, care poate fi găsit în literatura de specialitate. În acel caz, două femei şi un băiat au fost răniţi de acţiunea unui obiect strălucitor care zbura deasupra lor, fără să aterizeze sau să se oprească.

EVALUAREA CREDIBILITĂŢII – SVP

Niciun sistem de clasificare nu este complet fără o condiţie pentru acordarea credibilităţii sau a „ponderii" unei observaţii. În timp ce o astfel de metodă este o parte integrală dintr-un test de evaluare a inteligenţei, cercetătorii OZN s-au preocupat rar să îl aplice în sprijinul propriei activităţi. O excepţie o constituie „indexul calităţii", propus de cercetătorii spanioli Ballester şi Guasp, dar acesta este aşa de detaliat, încât îl găsesc dificil de aplicat în practică2. În timp ce se recunosc astfel de eforturi, este important să implementăm un sistem care este destul de simplu pentru a fi aplicat rapid cu o anumită valoare mnemonică, care nu necesită o referire constantă la un manual de utilizare sau la un set de tabele.

În activitatea mea, în prezent utilizez un cod de trei cifre pentru a indica importanţa unui caz OZN. Fiecare din cele trei cifre are o valoare de la zero la patru, după cum urmează:

prima cifră: siguranţa surselor (s)

O Sursă necunoscută sau nesigură

1 Raport atribuit unei surse cunoscute, de siguranţă incertă

2 Sursă sigură, indirectă

3 Sursă sigură, directă

4 Interviu personal direct cu martori de o sursă care poate fi dovedită cu siguranţă a doua cifră: vizitarea locului (V)

O Nicio vizitare a sursei sau rezultat necunoscut 1 Vizitarea locului de către o persoană obişnuită, nefamiliarizată cu astfel de fenomene

2 Vizitarea locului de către persoane familiarizate cu astfel de fenomene

3 Vizitarea locului de către un cercetător demn de

încredere, cu oarecare experienţă

4 Vizitarea locului de către un analist experimentat a treia cifră: explicaţii posibile (p)

O Informaţii asemănătoare, cu una sau mai multe cauze naturale

1 Explicaţii naturale necesitând numai mici modificări ale informaţiilor

2 Explicaţii naturale necesitând o mare modificare a unui parametru

3 Explicaţii naturale necesitând o mare modificare a mai multor parametri

4 Nu sunt posibile explicaţii naturale, date fiind dovezile în prezenta carte, 71% din cazurile citate au o evaluare de 222 sau mai bună (însemnând că fiecare din cele 3 cifre este 2 sau mai mare), indicând *evenimente raportate dintr-o sursă sigură în care a fost realizată o vizitare a locului şi unde o explicaţie naturală ar necesita modificarea considerabilă a cel puţin unui parametru*. 54% din cazuri au o evaluare de 333 sau mai mare, iar 47% au o evaluare de 443 sau chiar cea mai importantă, de 444.

Urmează un index alfabetic complet de cazuri pentru toate fenomenele menţionate în carte, împreună cu evaluarea clasificării şi credibilităţii.

INDEX DE CAZURI

Localizare	*Tip*	*VP*	*Sa*	*Dat*	*mp*	*Tiunea*	*Regiori*	*M*
Anolaima	C E5	4	44 69	5 lui	: 30	20 mbia	Colu udez	Be
Aracriguama	C E5	4	33	’46	: 00	19 ilia	Braz es	Pr
Arcachon	F BI	3	44 iun	19 78	: 30	01 ţa	Fran ere	Ba
Arenal	F BI	3	44 sept	4 71	: 25	08 Rica	C. o L.V.	Se
Arenal	C EI	3	44 oct	25 ’86	: 00	09 Rica	C. L.A.	U.

Ashland	C E4	4	44 dec ’67	3 : 30	02 aska	Nebr mer	So
Atafona	A NI	0	43 iun ’66	13 ua	zi ilia	Braz , Valdir	El
Aulnat	F BI	2	44 nov ’76	5 : 00	22 ţa	Fran t	se
Aurora	C E3	2	04 apr 897	17 ua	zi s	Texa noscuţi	ne
Baia de Sol	C E5	4	44 ’77	sep aptea	no ilia	Braz pli	m
Bogotá	M A2	1	20	’75 : 00	04 mbia	Colu noscuţi	ne
Bolton	C E5	3	23 ian ’76	23 : 15	17	U.K. enaghan	M
Bonham	C EI	2	11 3	187		Texa s	
Cajneiro	A N3	3	32 nov ’83	11 : 30	03 ilia	Braz t	se
Campinas	M A2	2	24 dec ’54	14		Braz ilia	se t
localinho	A N5	1	43 aug ’82	26 : 00	06 ilia	Braz ón, Cur	Ra
localinho	M AI	4	41 lui 88	15 : 00	04 ilia	Braz eiro	Pi
Colares	C E5	4	44 77	sept aptea	no ilia	Braz pli	m
Colusa	C E3	3	44 ’77	oct aptea	no .	Calif	Ar
Colusa	F BI	3	44 oct 77	18 : 30	01 .	Calif t	se
Council Bluff	M A2	2	44 dec ’77	17 : 45	19	Iowa t	se
Crab Island	A N5	2	44	’77 aptea	no ilia	Braz	
Duas Pontes	C E3	4	44 aug ’62	17	se ara	Braz ilia	Al a
Duas Pontes	A N3	2	44 aug ’62	19		Braz ilia	Al a

Duas Pontes	C E5	4	44 aug ’62	20		Braz ilia	Al a
Ever glades	C E5	4	44 mar ’65	15 : 00	01 da	Flori n	Fl
Falco n Lake	C E5	4	33 mai ’67	20 : 13	12 da	Cana alak	M
Falco ne	C EI	3	20 sept 78	27 : 40	18 a	Itali t	se
Fort de France	M AI	3	44 65	sept : 15	21 inica	Mart el F.	M
SE Franţei	M A5	4	44 nov ’68	2 : 00	04 ţa	Fran „x”.	Dı
Viroa ga franceză	C E2	4	44 oct ’69	30 : 30	10 .	Calif in	Cl
Viroa ga Franceză	C E5	3	44 dec 76	27 : 00	11 .	Calif in	Cl
Viroa ga Franceză	A NI	1	44 oct 77	13 ua	zi .	Calif in	Cl
Viroa ga Franceză	C E3	3	44 apr 80	4 ua	zi .	Calif in	Cl
Gilro y	C EI	43	’4 aug ’75	10 : 00	23 .	Calif or”.	„V
Gilro y	A N5	4	40 mai ’78	15	.	Calif or”.	„V
Grum ari Beach	A N5	1	44 86	mar		Braz ilia	Ba eta
Gujan	M A2	4	44 iun ’78	19 : 30	01 ţa	Fran , Guitar	Pa
Happ y Camp	C EI	3	44 oct 75	25 : 00	19 .	Calif s Gayer	Ha
Happ y Camp	A N3	3	44 oct 75	27 : 00	19 .	Calif s, Gayer	Ha
Happ y Camp	M A3	3	44 oct ’75	27 : 00	20 .	Calif e ş.a.	W

Happy Camp	C E4	3	44 nov ’75	2 ara	se .	Calif e’s”	W a.	
Happy Camp	M AI	3	44 feb ’76	8 aptea	no .	Calif s,	Ga Cemy	
Happy Camp	C E2	3	44 mna ’77	toa ara	se .	Calif t	se	
Happy Camp	F BI	2	44 sept 77	6 ara	se .	Calif aine	Lo	
Happy Camp	A N2	2	44 lui 77	17 aptea	no .	Calif	Pa	
Happy Camp	A NI	2	44 iun ’78	24 : 15	23 .	Calif e ş.a.	Va	
Happy Camp	A N3	1	44 a ’76	Iarn ara	se .	Calif ş.a.	Pa	
Haynesville	C E3	3	44 dec ’66	30 : 15	20 siana	Loui G.	Dr	
Healdsburg	C E3	2	44 aug ’77	30 : 30	20 .	Calif y”.	„C	
Industrial City	C E4	1	40 sept 75	15 aptea	no .	Calif or”.	„V	
Iona	A N5	1	44	’30		U.K. rio	Fo	
Iron triangle	M A5	4	40 măvara ’51	pri aptea	no ea	Core	W	
NE Japoniei	M A5	4	44 măvara ’59	pri	nia	Japo		
Kiana	A N2	1	02		ka	Alas noscut	ne	
BA Kinross	M A5	3	44 nov ’53	23	igan	Mich		
Kirimukuyu	M A5	2	00 54	Iun	a	Keny du	Th	
La Plata	M AI	3	44 a ’62	Iam : 30	19 ntina	Arge M.B.	—	
Lagoa Dentro	C E5	4	32 mna ’82	toa : 00	22 ilia	Braz uel	M	

Largo	C	30	sept	no	Braz	6
Maria	EI	3	87	aptea	ilia	vânător
Lewis	A	30	1		Calif	se
ton	N3	3	aug ’78		.	t
Loch	M	44	26	22	Mar	Co
Raven	A2	4	oct ’58	: 30	y land	n, Smal
Mara	C	11	6	no	Vene	Ro
caibo	EI	3	oct ’61	aptea	zuela	ero
Zona	C	30	17	no	Braz	Bo
Matoes	E5	4	oct 81	aptea	ilia	Ferreira
Zona	C	33	19	no	Braz	So
Matoes	E5	4	oct 81	aptea	ilia	a, Barbo
Maur	M	44	21	12	Was	Da
y Island	A2	2	iun ’47	: 00	hington	
Mosq	M	44	sept	no	Braz	FA
ueiro	AI	4	77	aptea	ilia	brazilie
Niter	C	44	17	17	Braz	Pe
ói	E5	3	aug ’66	: 00	ilia	ra, Vian
Niter	M	33	16	21	Braz	se
ói	AI	3	mar 66	: 15	ilia	t
Parna	C	44	23	22	Braz	Co
rama	E5	4	sept 84	: 00	ilia	mo
Parna	F	44	24	19	Braz	Ca
rama	BI	3	lui ’88	: 00	ilia	alho
Parna	M	41	’78	22	Braz	Si
rama	AI	3		: 00	ilia	ra
Parna	C	20	’81	no	Braz	Vi
rama	E5	3	sau 82	aptea	ilia	io
Parna	C	20	’81	no	Braz	Ge
rama	E5	3	sau 82	aptea	ilia	ral
Povo	M	42	toa	no	Braz	Pe
ada Saco	AI	3	mna ’84	aptea	ilia	ra
Proje	C	44	23	19	Calif	„K
ct City	E2	3	apr 76	: 50	.	”.
Puebl	A	01	nov		Mexi	ne
a	N2	1	’78		c	noscut
Quixa	C	34	23	3:	Braz	Ba
da	E5	3	apr 76	00	ilia	os

	Reddi	C	44	7		21	Calif	„A
ng	E4	0		mai ’80	: 05	.	erson”.	
	Reddi	F	44	Ian			Calif	An
ng	BI	0		’78		.	rson”.	
	Reddi	A	44	26			Calif	An
ng	N3	0		ian ’78		.	rson”.	
	Reddi	A	44	14		no	Calif	Ch
ng	N3	1		ian ’78	aptea	.	in	
	Rives	F	44	5		20	Fran	D-
	BI	3		nov ’76	: 08	ţa	M.	
	Santa	F	44	Iam		24	Braz	An
na	BI	4		a ’79	: 00	ilia	go	
	Santa	M	44	lui		no	Braz	Go
na	AI	3		’87	aptea	ilia	es	
	Santa	C	34	mai		no	Braz	Ch
na	EI	3		’84	aptea	ilia	ano	
	Santa	C	34	aug		22	Braz	Fr
na	EI	3		’84	: 00	ilia		
	Suedi	A	02	11			Sued	ne
a	N2	1		oct ’59		ia	noscut	
	Mare	M	44	21			Aust	Va
a	A5	3		oct ’78		ralia	tich	
Tasmaniei								
	Trans	C	44	8		17	Fran	Ni
en Prov.	E2	3		ian ’81	: 00	ţa	ai	
	Tyler	M	44	’79			Texa	Gr
	A5	4					s	
	Ubat	M	04	’33		zi	Braz	ne
uba	A2	3			ua	ilia	noscut	
	Valen	C	44	1 lui		06	Fran	M
sole	E3	4		’65	: 00	ţa	e	
	Valen	C	44	oct		zi	Fran	Jo
sole	E2	4		’69	ua	ţa		
	Valen	A	44	’77		zi	Fran	Jo
sole	N2	3			ua	ţa		
	Vena	A	44	1			Arge	Do
do Tuerto	N2	3		sept 78		ntina	Felipe	
	Vena	C	44	6		06	Arge	Os

do	Tuerto	E4	4	sept	78	: 45	ntina	r		
	Vienn	F	44	5		22	Fran		se	
e		BI	2	nov	’76	: 00	ţa	t		
	Vorep	M	44	5		20	Fran		Dr	
pe		AI	4	nov	’76	: 10	ţa		„Serge”	
	Yaki	M	40	apr		p.	Was		Di	
ma		A3	3	28		m.	hington	n		

Note

Prolog

1. Au fost scrise numeroase articole asupra cazului Morro de Vintem; în special, Charles Bowen: „Misterul de la Morro de Vintem”, *Revista Farfuria Zburătoare* (FSR) 13, nr. 2 (martie-aprilie 1967): 11 şi Charles Bowen „Nicio soluţie simplă în Misterul Morro” FSR 14, nr. 4 (iulie-august 1968): 36.

2. Asupra mărturisirii lui Hamilton Bezani, vezi Gordon Creighton, „Continuare în Misterul Morro de Vintem” FSR 17 nr. 4 (iulie-august 1971): 6

Introducere

1. Jacques Vallée, *Dimensiuni*: *O listă de precedente în contacte extraterestre* (Chicago: Contemporany Books 1988; Ballantine Books 1989).

2. Referitor la aceste audieri, vezi: Subcomitetul de Investigaţii, Comitetul de Ştiinţă şi Tehnologie, „Tehnologia Informaţiilor pentru Managementul Urgenţelor” al 98-lea Congres, 9 octombrie 1984.

PARTEA ÎNTÂI

Introducere

1. Printre numeroasele studii ale efectelor fizice ale OZN-urilor care au fost publicate de grupuri civile există: Gordon Lore, *Efecte stranii ale OZN-urilor* (Raportul Special al NIC AP, 1969); Mark Rodeghier: „Rezumat al Rapoartelor de interferenţă a vehiculelor” în *Spectrul Cercetării OZN*, ed. Mimi Hynek (Chicago: CUFOS, 1988); 153 şi Ted Phillips, *Urme fizice asociate cu observaţii OZN* (Chicago: CUFOS, 1975).

Capitolul 1

1. Un peisaj iluminat de luna plină primeşte O, 318 lux sau 1, 8.10 3 w/m². Deoarece există o înţelegere printre observatori că obiectul a avut aproximativ aceeaşi strălucire ca luna plină şi că a fost situat la aproximativ 10 km depărtare, putem calcula energia luminoasă totală emisă prin:

Ăż = 1, 8 x 10 3 x 4 x (10.000) 2 care dă *L* – 2, 3 MW (megawaţi)

2. Observaţia de la Grenoble este cazul GEPAN nr. 76305441.

3. Investigaţia Gujan-Mestras a fost realizată din partea GEPAN de domnii Dorrer, Mauroy şi Mouilhayrat.

4. Diametrul discului avea aproape 5 m sau 15 picioare. Luminozitatea minimă a obiectului trebuia să fie 10 mW/ra2 pentru a declanşa fotocélula. Deoarece energia este dată în acest caz de formula:

$$E = R\left(\frac{r}{d}\right)^2$$

unde *R* = radiaţia, *r* = raza discului şi *d* = distanţa, calculăm radiaţia minimă şi maximă după cum urmează:

$$E_1 = R_1\left(\frac{2,5}{135}\right)^2 = 100 \text{ mW/m}^2, \text{ rezultă } R_1 = 29 \text{ W/m}^2$$

$$E_2 = R_2\left(\frac{15}{480}\right)^2 = 10 \text{ mW/m}^2, \text{ rezultă } R_2 = 21 \text{ W/m}^2$$

conducând la o gamă de energie totală (radiaţia corpului negru) între 160 KW şi 5 MW.

5. Raportul Condon care a reluat calculaţia doctorului G dă formula simplă:

E = 150 *d2*

unde *d* = distanţa dintre automobil şi obiect. Vezi E. Condon, *Studiu ştiinţific asupra Obiectelor Zburătoare Neidentijcate* (New York: Bantam, 1969).

Capitolul 2

1. Cazul Aurora a fost descris prima dată în literatură de Hanlon şi Văile în „Nave spaţiale deasupra Texasului”, *Revista Farfuria zburătoare* (*FSR*) 13, nr. 1 (ianuarie-februarie 1967): 20. În acelaşi număr vezi de asemenea litera de la pagina 27.

2. Cazul insulei Maury va fi găsit în numeroase cărţi şi reviste GZN, în special Ronald Story, *Enciclopedia OZN-urilor* (Garden City, NY: Doubleday, 1980).

3. Frank Edwards menţionează incidentul Campinas în cartea sa *Farfurii Zburătoare – O afacere serioasă* (New York: Bantam, 1966), 42.

4. P. Sturrock, comunicare personală cu autorul, 1987. De asemenea J.C. Lorin şi A. Havette, „Caracterizare izotopică şi asupra componentelor unei mostre de magneziu de origine necunoscută, colectată din Brazilia în 1957", (lucrare nepublicată) 1986.

5. J.R. Bumbi, „*Maşini electrice rotative superconduc*h Z>z7 „(Oxford: Clarendon Press, 1983).

6. K.R. Behrendt: „Logica eliberării de metale din OZN-uri", *Analele progresului cercetării ozenistice*, nr. 4 (noiembrie 1985).

Capitolul 3

1. Analiză de dr. Richard Haines, publicată în *Jurnalul Explorării Ştiinţifice*, nr. 2 (1987).

2. Tipul aparatului de fotografiat era RMK 15/23, filmul era Kodak Plus X, AŞA 80, timpul de expunere era 1/500 secunde şi deschiderea diafragmei f 5, 6. Discul este localizat la longitudinea 84, 916° vest şi latitudinea 10, 583° nord. Oglinda lacului este la o altitudine de 640 m.

3. Dr. Richard Haines, comunicare personală cu autorul, 26 februarie 1988. Citat cu permisiune.

4. Un raport al fenomenului, împreună cu alte cazuri de obiecte submerse a fost publicat în ediţia din februarie 1979 al *Notiziario UFO*, excelentul ziar al Centrului Ozenistic Naţional Italian.

PARTEA A DOUA

Capitolul *4*

1. Santa Roa Press Democrat, miercuri 31 august 1977.

Capitolul *5*

1. Pentru a proteja intimitatea martorilor, majoritatea numelor au fost schimbate, chiar atunci când persoanele au fost citate în presa vremii. Martorii OZN-urilor au fost

supuşi la multe agasări şi brutalităţi, încât o asemenea metodă pare singurul mod etic de a lucra cu cazurile.

Capitolul 6

1. Pierre Giscard, *Misticism sau isteriei* (Paris: La Colombe 1953).

PARTEA A TREIA

Capitolul 7

1. Raport de Antonio Chiumiento publicat în *Italian UFO Reporter* iunie 1987.

2. Notiţa tehnică nr. 16: „Ancheta 81/01 – Analiza unei urme", Document CT/GEPAN – 00013. GEPAN este Grupul de Studii pentru Fenomene Aeriene Neidentificate, localizat în instalaţiile din Toulouse ale Agenţiei franceze de cercetare a spaţiului. În 1988 GEPAN a devenit SE PRA (Serviciul de Expertiză pentru Fenomenele OZN Reintrate în Atmosferă).

3. Aimé Michel şi Charles Bowen, „O vizită la Valensole", FSR 14, nr. 1 (ianuarie-februarie 1968): 6; şi J. Lemaître, „Un plan pentru Valensole", FSR 15, nr. 4 (iulie-august 1969): 8.

Capitolul 8

1. Lore: *Efecte stranii*

2. Asupra cazului Michalak, vezi Povestire, *Enciclopedia OZN-urilor*, de asemenea E. Barker, scrisoare către editor, IUR (CUFOS) 13, nr. 2 (martie-aprilie 1988): 21.

3. Episodul Dr. X a fost publicat pentru prima dată de Aimé Michel în *Revista Farfuria Zburătoare* (FSR) (număr special nr. 3 septembrie 1969): 3, cu o continuare în FSR 17, nr. 6 (noiembrie-decembrie 1971): 3.

4. Jean-Yves Casgha şi-a publicat observaţiile în *Lumea Necunoscută*, 1986.

5. Whitley Strieber, *Communion* (New York: William Morrow, 1987).

6. Cum este definit în Gamer-Delamare, *Dicţionar de termeni tehnici medicali* (Paris: Maloine, 1978).

7. Daniel Mavrakis „Asupra mecanismului unei akinezii fiziologice incidentale, care atinge martorii

observaţiilor apropiate a OZN-urilor", comunicare personală cu autorul.

8. Celulele produc ioni K + (de potasiu) când eliberează energie, în timp ce ei absorb ioni Na + (de sodiu) din mediul înconjurător.

9. M. Guiot, Centrul de Fiziologie a Muncii (Paris, Franţa) nr. 38, 1958. Reeditat în 1962.

10. James McCampbell: „Efectele OZN asupra oamenilor" în *OZN-uri 1947 – 1987.40 de ani de cercetare pentru o explicaţie*, ed. Hilary Evans (Londra: Fortean Tomes, 1987): 200 – 210.

11. Articol de Peter Hough în *Australasian Post*, 30 iulie 1987.

12. Cazul Triunghiului de Fier din 1951 a ieşit la lumină când martorul a relatat observaţia sa în 1988 la Centrul de studii pentru OZN-uri.

Capitolul 9

1. *Raport OZN*, decembrie 1977, p. 30.

2. Richard Haines, *Episodul Melbourne* (Los Altos, CA California, LDA Press, 1985).

3. Moartea lui Laveme Landis a fost documentată într-o corespondenţă a lui Associated Press, citată în „Femeie în aşteptarea unui OZN moare în sălbăticie", *San Francisco Chronicle*, decembrie 1982.

4. Alan Richardson, *Preoteasa* (Londra, Aquarian Press, 1987).

5. Ibidem.

6. Zona în discuţie se află la longitudinea 40, 20° vest şi latitudinea 3, 45° sud.

7. Robert Pratt, „Scrisoare din Brazilia" *Jurnalul MUFON* (august 1987): 14.

8. Daniel Rebisso Giesel, *OZN nu Para*, comunicare personală cu autorul.

PARTEA A PATRA

Capitolul 10

1. Leo Sprinkle: „Impresii asupra interviului din 13 februarie 1968 cu sergentul Herbert Schirmer", comunicare personală cu autorul.

2. Bertrand Meheust a rezumat vasta sa activitate în domeniile OZN, folclor şi science-fiction in două cărţi bine documentate, ambele publicate la Paris de către Mercure de France: *Science fiction şi farfurii zburătoare* (1978) şi *Farfurii zburătoare şi folclor* (1985).

Capitolul 11

1. Altitudinea oraşului este 1.100 picioare şi este înconjurat de munţi mici cum ar fi muntele Cade, Stater Butte (4685 picioare), vârful China şi muntele Baldy (chel) (5745 picioare), toate fiind figuri proeminente în evenimentele OZN.

2. Folosirea extensivă a staţiilor de emisie-recepţie ca mijloc de comunicare a provocat anumite neînţelegeri care iniţial au condus la discreditarea întregului caz. De exemplu, o convorbire în eter despre echipe de teren utilizând un laser de supraveghere denumit „Satelit" a determinat lansarea de zvonuri că un satelit artificial4 ar fi căzut pe dealuri.

3. Rev. 21: 18, 21.

4. Am dus mostrele pentru analiză (pe cheltuiala mea) la laboratorul de criminalistică a Institutului de Ştiinţe Juridice din Oakland, California. Au fost analizate utilizând tehnici microscopice, chimice şi termice. Raportul a tras concluzia: „Fibrele sunt drepte şi cu diametru uniform (9 – 10 microni) şi secţiuni încrucişate. Nu indică birefringenţă când sunt examinate cu filtre de polarizare încrucişată şi indică un punct înalt de topire. Din punct de vedere chimic sunt foarte inerte, nefiind atacate de acidul sulfuric foarte concentrat. Această combinaţie de proprietăţi este caracteristică numai pentru fibrele de sticlă şi nu pentru orice alt fel de fibre".

5. Stuart Holroyd; *Preludiu la aterizarea pe planeta Pământ* (*Londra*: W.H. Allen, 1977).

6. Thomas Bullard: „Analiză comparată a rapoartelor de răpiri OZN" (Washington: FUROR, 1987).

7. Streiber, *Comuniune şi transformare* (New York: William Morrow, 1988).

8. Alvin Lawson: „O piatră de încercare în falsele

răpiri: reprezentări de traume ale naşterii la povestitori CE 3", în *Specind cercetărilor OZN*, 71.

9. Martin T. Orne; „Utilizarea corectă şi incorectă a hipnozei în instanţă", *Jurnalul Internaţional al Hipnozei Clinice şi Experimentale* (octombrie 1979).

10. Philip Klass, *Răpiri OZN – un joc periculos* (Buffalo: Prometheus Books, 1987).

11. Referitor la afirmaţiile lui Sprinkle asupra hipnozei şi propriile sale experienţe OZN, vezi: „Anumite utilizări ale hipnozei în cercetarea OZN", FSR (număr special, nr. 3, septembrie 1969): 17; şi „Un psiholog îşi reaminteşte o călătorie spaţială", *Fort Collins Coloradan*, 10 iulie 1988.

12. Joost Meerloo, *Comuniune ascunsă*, New York: Helix Press, 1964.

13. J. Dywan şi K. Bowers „Utilizarea hipnozei în intensificarea reamintirii", *Science 222* (14 octombrie 1983): 184 – 185. Un rezumat clar al acestei cercetări a fost publicat în FKZ// *Street Journal*, miercuri 2 martie 1988 sub titlul „Memoria în judecată". Martori ai crimelor sunt recuzaţi ca supuşi greşelii; instanţa permite apărării să dea declaraţiile psihologilor asupra amintirilor nesigure; efectul prejudecăţilor personale". Alt articol relevant intitulat „Amintiri intermitente: peisajul se pierde" a apărut în *Science News 133*, 4 iunie 1988.

14. „Detectoarele de minciuni detectează într-adevăr minciuni?" UC Berkeley *Wellness Letter 4*, numărul

6.

Capitolul 12

1. William E. Clark „Zone de aur din California", *Buletinul Departamentului Minelor din California nr. 193* (*VMJ*) \ 136137.

2. William Murphy, care a lucrat cu mine în timpul cazului, s-a dus la Weaverville ca să găsească descrierea revendicării originale. A descoperit că era cunoscută în zonă sub diferite nume (Micul Urs Maro, Ursul Negru, Mina Ferret; Mary Hazel era denumirea oficială). Revendicarea a fost înregistrată la 19 aprilie 1955, în

Registrul 54, pagina 493 – Revendicări Miniere, Regiunea Trinity.

PARTEA A CINCEA

Introducere

1. Jacques Vallée şi Janine Vallée: *Provocarea ştiinţei*: *Enigma* OZN (Chicago: Henry Regnery, 1966; New York; Ballantine).

Capitolul 15

1. Rebisso Giese; *OVNI no Para* (OZN nu Para).

Concluzii

1. H. Keith Florig: „Viitorul câmp de luptă: o explozie de giganţi", *IEEE Spectrum* (martie 1988).

2. R. Yacobsen şi H. Wachtel în *Procesele verbale* ale celei de-a 6-a întâlniri Armate a Societăţii de Bioelectromagnetică, Atlanta, 15 – 19 iulie 1984.

Anexă

1. Allen J. Hynek, *Experienţa OZN* (Chicago: Henry Regnery, 1972), pag. 10.

2. V.J. Ballester şi M. Guasp „Standarde în Evaluarea Rapoartelor OZN", în *Spectrul Cercetărilor OZN*, ed. Mimi Hynek (Chicago, CUFOS, 1988), 175.

ZECHARIA sitchin

RĂZBOIUL

ZEILOR

Cum au apărut viaţa şi civilizaţia pe Terra? Cum au luat naştere, încă în zorii civilizaţiei, diferitele credinţe în zei? Există într-adevăr o legătură între ocupanţii navelor extraterestre şi „zei"? Bazându-se pe diverse documente istorice aparţinând celor mai vechi popoare, Zecharia Sitchin demonstrează faptul că civilizaţia omenească îşi are originile pe planetele îndepărtate. Iar „zeii" de mai târziu au apărut pe Terra în nave extraterestre, aducând cu ei tehnologii avansate, provocând astfel ura oamenilor…

Diana Fernando

Alchimia de la A la Z

Alchimia – un subiect controversat şi fascinant timp de secole. Conţinând mai mult de 500 de intrări, peste 150 de ilustraţii, această enciclopedie este un ghid necesar

pentru cei care doresc să cunoască şi să aprofundeze această artă.

Ca şi Mercurul, Alchimia este într-o permanentă mişcare, într-o perpetuă schimbare... „Alchimia” – o lucrare cuprinzătoare, de la experienţele de laborator, la explorarea sufletului omenesc.

l>X. IBema-rd

A.B.9 IVI. A... Ph. A.

O LUME ASCUNSĂ

Există o populaţie numeroasă care locuieşte pe suprafaţa interioară concavă a Terrei, alcătuind o civilizaţie mult mai avansată decât a noastră, care provine probabil de pe continentele scufundate Lemuria şi Atlantida. Farfuriile zburătoare reprezintă doar una dintre multele lor realizări.

Existenţa unei deschideri polare şi a unei întinderi de pământ între poli este cunoscută Marinei S.U.A. şi amiralului Byrd, fiind probabil un secret internaţional de prim rang.

Jim Schnabel

SPIONII

PSI

Ştiaţi că gândurile dumneavoastră pot fi „citite” de la distanţă de oameni cu puteri paranormale? Cele mai bine păzite secrete, cunoscute numai de câţiva oameni de stat, au putut fi aflate de „spionii psihici”, pentru care nimic nu este imposibil.

Lucrarea înfăţişează cazuri celebre de spioni psihici, modul lor „de lucru”, precum şi persoanele pe care „au lucrat”.

DAN SERACU

PENDULUL

MAGIC

O nouă lucrare a bine cunoscutului cercetător al paranormalului DAN SERACU. O carte practică despre folosirea pendulului în magie, despre valenţele necunoscute ale acestui obiect numai la prima vedere banal. O carte de iniţiere, dar şi de aprofundare

Brian Inglis
ENCICLOPEDIA
FENOMENELOR
PARANORMALE

Aţi trăit vreodată vreo experienţă extracorporală, aţi văzut vreodată o fantomă, aţi prevăzut viitorul sau aţi asistat vreodată la un poltergeist?

Mulţi oameni acceptă azi existenţa fenomenelor paranormale într-o formă sau alta, cum ar fi ESP (percepţia extrasenzorială), telepatia, apariţiile sau bântuirile. Cu această amplă lucrare, Brian Inglis oferă cititorului interesat un adevărat ghid al fenomenelor paranormale, ce cuprinde o uriaşă cantitate de date istorice şi experimentale culese din cele mai autorizate surser clarviziunea, experienţe extracorporale, telepatia, precogniţia, psihochinezia, ectoplasma, materializări, levitaţii, stafii, bântuiri, poltergeist, mediumnitate şi multe, multe altele.

Cartea prin poştă

Pentru comenzi şi informaţii scrieţi la:

ALDO PRESS
CP 76 – 161, Bucureşti – 77450 România Tel. /fax: 01/769.79.53

TIPOGRAFIA MIRON
TEL: 01 – 336.33.04 01 – 335.88.25
FAX: 01 – 337.42.92